Μηνιαια Εκδοση
Ι. Ναου Αγ. Νικολαου Πευκακιων Αθηνων



Ενοριακη Συλογια

Ἔτος ΙΓ΄ • Ιουνιος - Ιουλιος 2014
Ἀριθ. Τεύχους 142

Διπλο Τευχος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Τό Συνοδικό μοντέλο "ποιμαίνει" τήν Ἑλλάδα! (π. Β.Θ.Β.)	291
02. Ὁ ἀγώνας κατά τοῦ κόσμου (π. Καλλίστρατος Λυράκης)	297
03. Μήπως πρέπει νά σκάψουμε νέες κατακόμβες; (π. Γ. Χάας)	300
04. Ὁ π. Μᾶρκος Μανώλης ταμεῖον τῆς ἁγιοπατερικῆς μας Παραδόσεως (π. Β. Θ. Β.)	303
05. Ἔχει ἡ Ἑλλάδα μας ἀνάγκη ἀπό σπουδές βίας; (Λ. Μπράνγκ)	307
07. Ἑλληνισμός καί Ρωμηοσύνη (Ἰωάν. Νεονάκης)	314
08. Ἀλήθειες μεταλαγμένες σέ ψέματα (Νινέττα. Βολουδάκη)	317
09. Συμπεριφορές Πιστῶν (π. Κων. Καλλιανός)	320
10. Ἅγιος Ἀλέξανδρος Schmoreell (Βασίλης Μακρῆς)	322
11. Εὐθανασία (Sterbehilfe) (Στέλιος Ρουτζούνης)	327
12. Ἐλιξήριο νεότητος μέ "ἐπιστημονικές" ἀλχημίες (Κ. Βουγᾶς)	329
13. Εἶναι ἀνελευθερία ὁ νηπιοβαπτισμός; (Ἀν. Μυρίλλας)	332
14. Φάκελλος Κυπριακό (Ἐμμανουήλ Β. Βολουδάκης)	334
15. Τό μήνυμα τῆς Eurovision 2014 (Μαρ. Διαμαντῆ)	341
16. Ἄς πέσουν οἱ μάσκες (Μπέτα Χρῦσα)	342
17. "Βάτραχοι" (Νίκος Τσιρώνης)	346
18. Βράβευση παιδιῶν τῆς Ἐνορίας μας	350

ἐνοριακή ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

('Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν)

'Ασκληπιοῦ 38 ('Αθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: eylogia@agnikolaos.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: 'Ι. Ναός 'Αγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική 'Επιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφική 'Επεξεργασία: Σπῦρος Κροντήρης

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

'Εκδόσεις "ΥΠΑΚΟΗ"

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

'Επιτρέπεται ἡ μέ ὁποιονδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἄρθρων τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἄρθρα στό περιοδικό μας.

ΤΟ ΣΟΥΗΔΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ "ΠΟΙΜΑΙΝΕΙ" ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!

Ὅσες περιπέτειες καὶ ἂν περάσῃ ἡ Πατρίδα μας φαίνεται πώς δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸ κυρίαρχο συστατικό της, πού ἦταν πάντοτε ἡ προσκόλλησή της στὴν Ἀλήθεια καὶ ὄχι ἡ προσκόλληση σὲ ὑπεροπλίες καὶ οἰκονομικὰ μεγέθη.

Ἀκόμη καὶ στὰ ἀρχαῖα χρόνια, τότε πού ἡ Ἑλλάδα δὲν κατεῖχε τὴν Ἀπόλυτη Ἀλήθεια, τὸν σαρκωθέντα Θεὸν ἀλλὰ εἶχε μόνο τὴν πληρέστερη ἀλήθεια ἀπὸ ὅλα τά εἰδωλολατρικὰ ἔθνη, ἀκόμη καὶ τότε εἶχε τὴν λεβεντιὰ νὰ μή σκιάζεται ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ τὴν στρατιωτικὴ ὑπεροχὴ τοῦ "πλανητάρχη" τῆς ἀρχαιότητος Πέρση, ἀλλὰ νὰ πιστεύῃ καὶ νὰ διακηρύττῃ τὸ «πᾶς μή Ἕλλην, βάρβαρος» καὶ νὰ θυσιάζεται χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὶς συνέπειες.

Σήμερα τά πράγματα ἔχουν ἀντιστραφεῖ. Φθάσαμε νά πιστεύουμε ὅτι "πᾶς Ἕλλην βάρβαρος"(!) καί γι' αὐτό σπεύδουμε νά ἐπενδυθοῦμε μέ ξενικά μοντέλα δημόσιας καί ἰδιωτικῆς ζωῆς γιά νά ἀποτινάξουμε το ὄνειδος τοῦ ... Ἑλληνικοῦ ἐπαρχιωτισμοῦ! Ἀκόμη καί ὁ Πατριάρχης μας, ἐπηρεασμένος βαθειά ἀπό τήν Ποιμαντική τῶν Πολιτικῶν, μιλῶντας πρό ἐτῶν ἐναντίον ἐκείνων πού ἀγωνίζονται γιά νά μὴν ἀλλοιωθῇ ἡ Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας, τούς εἰρωνεύθηκε λέγοντας λέγοντας ὅτι πάσχουν ἀπό Ἐκκλησιαστικό ἐπαρχιωτισμό!

Τόσο βαθειά ἔχει εἰσχωρήσει ἡ ἐκθεμελιωτική τοῦ Γένους μας ἀσθένεια. Ἀκόμη καί μέσα στο μεδοῦλι τῆς ζωτικῆς ὑποστάσεως τοῦ λαοῦ μας ἔχει ἐγκατασπαρεῖ ὁ φυλετικός κομπλεξισμός καί ἔτσι, ἀπό λαός-Φῶς τοῦ κόσμου, γίναμε οἱ κομπάρσοι καί τά δουλικά ἐκτελεστικά ὄργανα τῆς Σουηδιόμορφης Εὐρώπης!

Ἔχουμε, λοιπόν, ὑπέρ ποτε ἄλλοτε σήμερα τήν ἀνάγκη τοῦ θεοφωτίστου Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς, αὐτοῦ τοῦ ἀνατόμου τῆς Εὐρωπαϊκῆς νόσου, γιά νά φωτίσῃ μέ περισσότερες λεπτομέρειες τὴν κατάσταση τῆς ἐποχῆς μας ἀλλά, δυστυχῶς, δέν βρίσκεται σωματικά πλέον κοντά μας.

Μᾶς ἔχει ἐπισημάνει, βεβαίως, τό πρόβλημα καί τίς πολιτικο-πνευματικές διαστάσεις του, ἀλλά, ἀπό τῆς κοιμήσεώς του, τό 1979,

μέχρι σήμερα, μετά δηλαδή ἀπό 35 χρόνια, ἔχει ἐπιδεινωθεῖ κατά πολύ ο Εὐρωπαϊκός καρκῖνος καί, συνεπῶς, οἱ μεταστάσεις του, πού συνεχῶς ἐξαπλώνονται σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητος, ἀπαιτοῦν πνευματική ὅραση καί ἐνισχυμένο πνευματικό ἀνοσοπιητικό σύστημα ἀπό ἐμᾶς τούς συγχρόνους, πού νιώθουμε καθημερινά τὸν Εὐρωπαϊκό θάνατο νά «ἐνεργεῖται ἐν ἡμῖν».

Δυστυχῶς, τό κενό τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου δέν εἶναι, εὔκολο νά ἀναπληρωθῆ –κενό στὴν πολιτική καὶ στὴν πνευματική ὁρατότητα– καί γι'αὐτό, ἀρκούμενοι στά «κλεφτοφάναρα», σὲ ὅ,τι δηλαδή, διαφωτιστικό μπορέσαμε νά "ξεκλέψουμε" ἀπό τὴν πνευματική συναναστροφή μας μέ τοὺς ἁγίους Πατέρες μας καί, μέ τήν ψυχολογία καί τὶς δυνατότητες τοῦ ἀνθρώπου, πού δέν βλέπει ἀπό πουθενά ἀνθρώπινη ἐλπίδα, ἰδίως δέ, ἀπό τόν χῶρο τῶν θρησκευομένων ἀνθρώπων, χαράζουμε τίς γραμμές τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ.

Γνωρίζω ὅτι θά μέ παρεξηγήσουν πολλοί, διαβάζοντας αὐτά, καί θά μέ κατηγορήσουν ἀκόμη περισσότεροι γιατί κατά τή γνώμη τους ὑποτιμῶ τούς ἀνθρώπους πού ἀγωνίζονται. Ὡστόσο, αὐτά πού εἶναι πρόθυμοι νά τά χαρακτηρίσουν ἀλαζονεία, θά τά ὀνόμαζαν ταπείνωση, ἄν ἔφερναν στή μνήμη τους τά λόγια τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «**Τά τῶν φίλων ἄπιστα, τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα, ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρσός οὐδαμοῦ, Χριστός καθεύδει... Μία μοι τῶν κακῶν ἡ λύσις, ὁ θάνατος**»! Ἄν ὁ μέγας αὐτός Νοῦς καί «Φωστήρ τῆς Τρισηλίου Θεότητος» αἰσθανόταν στήν ἐποχή του τόσο ἀνήμπορος, χωρίς ἀνθρώπινη ἐλπίδα, ἡ ὁποία ἐποχή του, σημειωτέον, δέν συγκρίνεται οὔτε κατ' ἐλάχιστον μέ τήν πανουργία τῆς δικῆς μας ἐποχῆς, μέ ποιό κουράγιο, ἄραγε ἤ μᾶλλον μέ ποιὰ ἀλαζονεία αἰσιοδοξοῦν αὐτοί πού βλέπουν τήν πορεία τῆς Πατρίδος μας νά βαδίζει καθημερινά ἀπό τό κακό στό χειρότερο, χωρίς να προτείνουν κάτι ἄμεσο καί δραστικό ἀλλά μόνο εὐχές γιά φωτισμό τῶν ...ἀθέων;

Ὅταν δέν ἔχουμε στοιχειώδη διάκριση νά κατανοοῦμε σέ ποιά περίσταση ἀντιστοιχοῦν τά λόγια τῶν ἁγίων μας, τά ὁποῖα εἶπαν σέ διαφορετικές χρονικές περιόδους, ἀντιμετωπίζοντας ἄλλες συνθῆκες, ἀλλά ἀπολυτοποιοῦμε ἕνα λόγο τους, ποὺ ἀφορᾶ σὲ συνθῆκες τοῦ παρελθόντος, ξεχνῶντας (σκόπιμα ἤ μυωπικά, ὁ Θεὸς γνωρίζει) τὰ λόγια τους ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ὑποδεικνύουν τὸ χρέος τῆς στιγμῆς, τότε ἡ οἰκτρή μας κατάληξη, εἶναι προδιαγεγραμμένη.

Κλασσικὸ παράδειγμα γιὰ τὸ θέμα μας τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν καὶ ἐκτιμήσεων, εἶναι κάποια λόγια τοῦ ἁγιωτάτου π. Παϊσίου, τὰ

ὁποῖα διετύπωσε ἐντελῶς διαφορετικὰ σὲ χρονικὲς στιγμὲς ποὺ διέφεραν καὶ γι' αὐτὸ τὰ λόγια του –ὅπως εἶναι φυσικὸ– εἶναι σημαντικὰ διαφορετικῶν νοημάτων: Πρὶν ἀπὸ πάρα πολλὰ χρόνια, στοὺς προσκυνητὰς ποὺ τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα τοὺς συνιστοῦσε νὰ ψηφίζουν αὐτοὺς ποὺ εἶναι καλύτεροι καὶ εὐσεβέστεροι, χρησιμοποιῶντας τὸ παράδειγμα τῶν γερῶν καὶ τῶν σάπιων καρυδιῶν ποὺ ἔχει ἕνα τσουβάλι: «**Σέ ἕνα τσουβάλι ὑπάρχουν καὶ γερὰ καὶ σάπια καρύδια, δὲν πετᾶμε, λοιπόν, τὸ τσουβάλι ἀλλὰ διαλέγουμε τὰ γερά καρύδια**»!

Ἀργότερα, λίγο πρὸ τῆς κοιμήσεώς του, ὅταν τὰ πολιτικὰ πράγματα εἶχαν ἀποδείξει ὅτι ὁ ἀποχριστιανισμὸς τῆς Πατρίδος μας πλησιάζει νὰ ὁλοκληρωθῆ, ἀφοῦ τὸ τσουβάλι τῶν πολιτικῶν εἶχε πλέον μόνο σάπια καρύδια, ἐσάλπισε ὅτι πρέπει νὰ ἀναλάβουν οἱ χριστιανοὶ τὴ διακυβέρνηση τῆς Πατρίδος μας, ὅπως ἔκαμε ὁ Μ. Κωνσταντῖνος:

«Παλιά, ἂν ἕνας εὐλαβὴς ἀσχολεῖτο μὲ τὴν κατάσταση στὸν κόσμο δὲν πρέπει νὰ ἦταν καλά· ἦταν γιὰ κλείσιμο στὸν Πῦργο. Σήμερα ἀντίθετα, ἂν ἕνας εὐλαβὴς δὲν ἐνδιαφέρεται καὶ δὲν πονάη γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικράτει στὸν κόσμο, εἶναι γιὰ κλείσιμο στὸν Πῦργο. Γιατί τότε αὐτοὶ ποὺ κυβερνοῦσαν εἶχαν Θεὸ μέσα τους, ἐνῶ σήμερα πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κυβερνοῦν δὲν πιστεύουν. Εἶναι πολλοὶ τώρα ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ τὰ διαλύσουν ὅλα, οἰκογένεια, νεολαία, Ἐκκλησία.

Τὸ νὰ ἐνδιαφέρεται κανεὶς τώρα καὶ νὰ ἀνήσυχη γιὰ τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ ἔθνος μας εἶναι ὁμολογία, γιατί ἡ Πολιτεία τὰ βάζει μὲ τὸν θεῖο νόμο. Ψηφίζει νόμους ἐνάντιους στὸν νόμο τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι καὶ μερικοὶ ἀδιάφοροι ποὺ οὔτε στὸν θεσμὸ τῆς Ἐκκλησίας πιστεύουν οὔτε ἔθνος παραδέχονται καί, γιὰ νὰ ἔχουν τὸ χουζούρι τους, λένε "ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει νὰ μὴν ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου", καὶ ἔτσι ἀδιαφοροῦν! Ἀλλὰ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἄλλο ἐννοοῦσε. Τότε τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη εἶχαν ἐξουσία. Μερικοὶ ξέκοψαν ἀπὸ τὸ κράτος καὶ πίστεψαν στὸν Χριστό. Ἔλεγε λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σ' αὐτοὺς "ἐσεῖς μὴν ἀσχολῆσθε μὲ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου", γιὰ νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸν κόσμο, γιατί ὅλος ὁ κόσμος ἦταν εἰδωλολατρικός. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ἐπικράτησε ὁ Χριστιανισμός, δημιουργήθηκε σιγὰ-σιγὰ ἡ μεγάλη χριστιανικὴ παράδοση μὲ τὶς Ἐκκλησίες, τὰ μοναστήρια, τὴν τέχνη, τὸ τυπικὸ τῆς λατρείας κλπ. Ἔχουμε λοιπὸν εὐθύνη νὰ τὰ διατηρήσουμε ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ μὴν ἀφήσουμε τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας νὰ τὰ διαλύσουν.

Ἔχω ἀκούσει καὶ Πνευματικοὺς νὰ λένε: "Ἐσεῖς μὴν ἀσχολῆσθε μ' αὐτά"! Ἂν εἶχαν μεγάλη ἁγιότητα καὶ ἔφθαναν μὲ τὴν προσευχὴ σὲ τέτοια κατάσταση, ποὺ νὰ μὴν τοὺς ἐνδιαφέρη τίποτε, νὰ τοὺς φιλοῦσα καὶ τὰ πόδια. Ἀλλὰ τώρα ἀδιαφοροῦν, γιατί θέλουν νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μὲ ὅλους καὶ νὰ καλοπερνοῦν.

Ἡ ἀδιαφορία δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε στοὺς κοσμικούς, πόσο μᾶλλον στοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους. Ἕνας ἄνθρωπος τίμιος, πνευματικός, δὲν πρέπει νὰ κάνη τίποτε μὲ ἀδιαφορία. "Ἐπικατάρατος ὁ ποιῶν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ἀμελῶς", λέει ὁ Προφήτης Ἱερεμίας».[1]

Παρὰ ταῦτα, παρὰ τὰ τόσο ξεκάθαρα λόγια του, τὰ ὁποῖα ἔχουμε προβάλλει ἀπὸ τὸ 2008 σὲ Εἰσήγηση μας στὸ «Στάδιο Εἰρήνης καὶ Φιλίας», ἐξακολουθοῦν οἱ περισσότεροι νὰ κάνουν πὼς τὰ ἀγνοοῦν (ἄλλοι ἀπὸ πολιτικὲς σκοπιμότητες, μήπως καὶ χαθεῖ τὸ κόμμα τους, ἄλλοι ἀπὸ ὀκνηρία καὶ ὠχαδελφισμό, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ ραχάτι τους καὶ τὰ ρουσφέτια) καὶ θυμοῦνται μόνο τὰ παλιὰ λόγια τοῦ π. Παϊσίου γιὰ τὰ γερὰ καὶ τὰ σάπια καρύδια! Καὶ ὅταν ἐρωτηθοῦν, ἀπαντοῦν ὑποκριτικὰ καὶ λένε πὼς τάχα δὲν μποροῦν νὰ βρεθοῦν μόνο γερὰ καρύδια!

Ἀλήθεια; Τόσες Χριστιανικὲς Ἀδελφότητες, τόσοι Ὀρθόδοξοι Σύλλογοι, τόσοι χριστιανοὶ Ἐπιστήμονες ὅλων τῶν εἰδικοτήτων, κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχει πολιτικὸ χάρισμα γιὰ νὰ κυβερνήση μὲ φόβο Θεοῦ; Στέρεψε ἡ Πατρίδα μας ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ διοικοῦν; Στέρεψε, δηλαδή, ἡ Πατρίδα μας ἀπὸ ἀληθινοὺς ἄνδρες; Ἀλλοίμονο!

Γι' αὐτὴ μας τὴν ἀδιακρισία καὶ τυφλότητα γίναμε περίγελως τοῦ ἔξω κόσμου καὶ παίγνιο τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ ἔχουμε τὴν δυνατότητα μὲ τὴν ἁγία Παράδοση μας καὶ νὰ στηριχθοῦμε καὶ νὰ στηρίξουμε τὴν Εὐρώπη, ποὺ μᾶς χρειάζεται κι ἂς μὴν τὸ ξέρει. Ἔχουμε Παιδαγωγικὴ μὲ καταγωγὴ Οὐράνια ἀλλὰ μὲ ἀποτελεσματικότητα καὶ Ἐπίγεια καὶ Ἐπουράνια. Τὴν ἐγκαταλείψαμε, ὅμως, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ποῦν φοβικοὺς καὶ ὀπισθοδρομικούς, ποιοί; αὐτοὶ ποὺ τρέμουν καὶ τὸν ἴσκιο τους καὶ κρέμονται ἀπὸ τὰ ζώδιά τους καὶ τοὺς ἀστρολόγους τους! Δὲν βλέπουμε τὸν ἠθικὸ ξεπεσμό τους καὶ σπεύδουμε μὲ φρενήρη ρυθμὸ νὰ συμμετάσχουμε καὶ μεῖς οἱ Ἕλληνες στὸν χορὸ τῆς Σαλώμης γιὰ

1. Γέροντος Παϊσίου Ἁγιορείτου, Λόγοι Β΄, Πνευματικὴ Ἀφύπνιση, σελ. 22-23, Θεσσαλονίκη 2006.

νὰ ξεσαλώσουμε!

Ἂς σταθοῦμε λίγο, τοὐλάχιστον «ὅσοι πιστοί», γιὰ νὰ προσέξουμε τὴν ἀπεγνωσμένη ἔκκληση ἑνὸς πιστοῦ Ὀρθοδόξου οἰκογενειάρχη, τοῦ κ. Στεφάνου Birko, ποὺ ζεῖ ἀρκετὰ χρόνια στὴ Σουηδία, παρακολουθεῖ τὸ περιοδικό μας καὶ τὴν Ἐνορία μας καὶ μᾶς ἔστειλε ἐπιστολή, μέσα στὴν ὁποία καθρεπτίζει τὸ σήμερα τῆς Σουηδίας, τῆς χώρας ποὺ διαμόρφωσε τὸ ἀνήθικο πρόσωπο ἀλλὰ καὶ τὴν κατάθλιψη καὶ ἀπόγνωση τῆς Εὐρώπης.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴ θὰ διαβάσουμε αὐτὰ ποὺ ζοῦμε σήμερα ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ποὺ θὰ ζήσουμε σὲ λίγα χρόνια μετά, ἂν συνεχίσουμε τὴν ἀντιχριστιανική μας πορεία, ποὺ δὲν διαμορφώνει ἀνθρώπους χαρίεις, ἀλλὰ Ἑαυτούληδες! Θλίψη καὶ κατάθλιψη θὰ εἶναι ὁ καρπὸς τῆς Ἑλλάδος, ἂν δὲν ἔχη πιὰ τὶς πνευματικὲς καὶ ψυχικὲς ἀντοχὲς νὰ διδαχθεῖ καὶ νὰ παραδειγματισθῆ ἀπὸ τὴν ὀδύνη καὶ τὴν κατάντια τῆς χώρας τοῦ ΕΓΩ, ποὺ λέγεται Εὐρώπη.

Γράφει ὁ κ. Birko στὴν ἠχηρὴ ἐπιστολή του:

«Ἀκούγεται συνήθως ὅτι ἡ Σουηδία καὶ οἱ Βόρειες Χῶρες εἶναι καλὰ καὶ τὰ ἔχουν ὅλα σὲ καλὴ λειτουργία. Ναί! Στὶς Εἰδήσεις τῶν Μ.Μ.Ε. παρουσιάζονται ὅλα τὰ ἐδῶ στὴ Σουηδία τέλεια καὶ σὲ καλὴ λειτουργία, ἡ πραγματικότητα, ὅμως, πολὺ ἀπέχει!

Θὰ ἀναφέρω μόνο λίγες περιπτώσεις ποὺ γνωρίζω προσωπικὰ ἀλλὰ ὑπάρχουν πολὺ περισσότερες:

Πρὶν ἀπὸ 5-10 χρόνια ὅταν τὰ παιδιὰ τελείωναν τὸ Γυμνάσιο καὶ τὸ Λύκειο ἔκαναν μία συνάντηση-Λειτουργία στὴν Ἐκκλησία. Τώρα, τὸ ἕνα Σχολεῖο μετὰ τὸ ἄλλο τὸ ἀπαγορεύουν αὐτό, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ θιγοῦν ὅσοι εἶναι Μουσουλμάνοι. Παίρνουν δικαιώματα ἀπὸ τοὺς Σουηδοὺς ποὺ κοιμοῦνται καὶ δὲν ὑποψιάζονται τὸν κίνδυνο ἀλλὰ νομίζουν πὼς ἐνεργοῦν στὸ ὄνομα τῆς Ἰσότητος!

Ἡ σύζυγός μου δουλεύει σὰν Κοινωνικὴ Λειτουργός. Τὸ τί ἀκούει κάθε μέρα ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ 9-15 χρονῶν ... Ἀπίστευτα πράγματα. Δὲν γνωρίζουν πόσα ἀδέλφια ἔχουν, γιατί οἱ Σουηδοὶ χωρίζουν συνέχεια σὲ ποσοστὸ 60% καὶ παραπάνω. Ζοῦμε ἀνάμεσα σέ 100 ζευγάρια καὶ εἶναι θέμα νὰ εἶναι ἀκόμα μαζὶ 3-4 ποὺ δὲν ἔχουν χωρίσει!

Ἐπὶ πλέον οἱ σχέσεις γονέων, παιδιῶν καὶ συγγενῶν δὲν εἶναι ὅπως γνωρίζαμε. Τὰ πάντα ἐδῶ συντελοῦν ὥστε ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ ζῆ μόνος!

Μικρὰ παιδιὰ πίνουν σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ μεθοῦν, δὲν μαθαίνουν ποτὲ καὶ ἀπὸ κανέναν νὰ σέβονται. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ρατσισμὸ καὶ τὴν ὁμο-

φωνία γιὰ τὰ ὁποῖα τοὺς μιλοῦν κάθε μέρα, δὲν τοὺς μιλοῦν γιὰ τίποτε ἄλλο.

Πεῖτε στὰ παιδιὰ ἐκεῖ ὅτι ἐδῶ εἶναι ἡ Χώρα τοῦ ΕΓΩ καὶ ὁτιδήποτε δυσκολεύει τὸν ἄνθρωπο (ὅπως ἡ διόρθωση τοῦ χαρακτῆρα μας) θεωρεῖται κακό, ποὺ χαλάει τὰ σχέδια τοῦ ἀνθρώπου καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ὀπισθοδρομικό!

Τὰ ζευγάρια ὅταν βγαίνουν ἔξω γιὰ διασκέδαση ἢ γιὰ φαγητὸ πληρώνουν ξεχωριστὰ ὁ καθένας τὸ φαγητό του ἢ τὸ εἰσιτήριο τοῦ κινηματογράφου!

Ἡ Ἐκπαίδευση ἐδῶ στὴ Σουηδία δὲν ὑπάρχει. Τὸ ἐπίπεδο τοῦ Σχολείου εἶναι πολὺ χαμηλό. Ἀπὸ τὰ Σχολεῖα ἔχουν πάρει ὅλα τά δικαιώματα. Οἱ Δάσκαλοι δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀγγίξουν μαθητὴ οὔτε νὰ τὸν ἀποβάλλουν! Πολλοὶ ζωηροὶ μαθητὲς κάθονται στὴν Τάξη καὶ κάνουν ὅ,τι θέλουν, χωρὶς ὁ Δάσκαλος νὰ ἔχη δικαίωμα πάνω στὸ μάθημά του! Ἡ Χώρα ἔχει τεράστια ἀνάγκη ἀπὸ Δασκάλους. Δὲν ὑπάρχει Δάσκαλος ποὺ νὰ θέλη νὰ δουλέψη κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες. Καὶ τὸ περιεχόμενο, βέβαια, τῶν μαθημάτων μιλάει γιὰ τὸ ΕΓΩ!

Τό πιό θλιβερό, ἀπό ὅσα ἐκθέσαμε, εἶναι πώς ἡ Σουηδικὴ Ἐκκλησία (Προτεσταντική) εἶναι ὑπερήφανη γιὰ τοὺς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων, στούς ὁποίους καὶ κάνουν διαφήμιση σέ εἰδική ἱστοσελίδα τους!...

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πολλὰ ποὺ δὲν μοῦ ἔρχονται στὸ μυαλὸ αὐτὴ τὴν ὥρα. Πεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, στὰ παιδιά σας νὰ κρατήσουν σφικτὰ τὰ λόγια τῶν Ἁγίων Πατέρων μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἡ λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς Σῶμα Χριστοῦ εἶναι τὸ καλύτερο σύστημα διαπαιδαγωγήσεως καὶ διακυβερνήσεως καὶ ὄχι τὰ συστήματα τοῦ κόσμου, ὅπως τὸ Σουηδικὸ ἢ καὶ τὸ Σκανδιναβικό.

Μὲ πολλὴ ἀγάπη Πάτερ
Τὴν εὐχή σας
Στέφανος Birko»

Γιατί, ἄραγε, πρέπει νὰ πάθουμε πρῶτα γιὰ νὰ μάθουμε, ἀφοῦ ἡ κατ' ἐξοχὴν πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς εἶναι τό νὰ διδάσκεται κανεὶς ἀπὸ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων, χωρὶς νὰ καθυστερεῖ παθαίνοντας;

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῆ!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΕΚΟΙΜΗΘΗ Ο π. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ ΛΥΡΑΚΗΣ



Τήν αὐγή τῆς Δευτέρας 2 Ἰουνίου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Καλλίστρατος Λυράκης, ἀδελφός τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «**Ο ΣΩΤΗΡ**» καί τέως Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στόν Ἱ. Ναό μας μέ τήν συμμετοχή τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Νικαίας, Βελεστίνου, Λευκάδος καί Θερμοπυλῶν, πολλῶν Ἱερομονάχων καί Ἱερέων καθώς καί πλήθους λαοῦ. Στό Ἱ. Βῆμα συμπροσευχήθη καί ὁ Σεβ. Μητρ. Νέας Σμύρνης.

Ὁ μακαριστός, πνευματικός πολλῶν πιστῶν, εἶχε μακροχρόνιους δεσμούς μέ τήν Ἐνορία μας καί τόν Ἱερό Ναό μας, στόν ὁποῖον λειτούργησε καί ἐκήρυξε πλειστάκις.

Ἀπό ἐτῶν ὑπῆρξε τακτικός συνεργάτης τοῦ Περιοδικοῦ μας «**ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ**» καί μᾶς ἀπέστελλε τά ἄρθρα του μέ ὑποδειγματική συνέπεια καί ταπείνωση, συνοδεύοντάς τα μέ σημείωμά του, τό ὁποῖο κατέληγε μέ τήν φράση: «Δημοσιεύσατέ το ἐάν εἶναι δημοσιεύσιμο»! Τά κείμενά του χαρακτήριζε ἡ θεολογική ἀκρίβεια καί ἡ ἀμεσότητα, ἀπέπνεαν δέ τήν παιδική σοβαρότητα καί ἁπλότητα, πού χαρακτήριζε τήν προσωπικότητά του.

Στίς ἀρχές Ἀπριλίου 2014 μᾶς ἔστειλε ἐγκαίρως, ὅπως πάντοτε, τό ἄρθρο, που δημοσιεύουμε κατωτέρω, τοῦ εἴπαμε ὅμως ὅτι θά δημοσιεύσουμε τόν Μάϊο ἕνα ἀδημοσίευτο ἄρθρο του γιά τήν Ἁγία Μαγδαληνή, ἐπειδή ἦταν ἐπίκαιρο καί θά μετατεθῆ γιά τόν Ἰούνιο τό ἄλλο του ἄρθρο. Μετά ἀπό λίγες ἡμέρες ἀρρώστησε βαρειά καί ἔκτοτε ἐχάσαμε τήν ἐπικοινωνία μαζί του ἕως τῆς κοιμήσεώς του. Ἡ εὐχή του νά μᾶς συνοδεύη! Αἰωνία ἡ μνήμη του!

π. Β. Ε. Β.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Χριστιανός ἔχει ἀκόμη νά ἀγωνισθεῖ ἐναντίον τοῦ κόσμου. Δηλαδή ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων πού βρίσκονται μακριά ἀπό τόν Χριστό. Καί ἔχει δύναμη ὁ κόσμος. Ἀγωνίζεται μέ πεῖσμα, γιά νά σπρώξει καί παρασύρει τούς ἀγωνιζόμενους χριστιανούς στήν καταστροφή. Τά ὄργανα του χρησιμοποιοῦν κάθε μέσο, γιά νά πλανήσουν, νά αἰχμαλωτίσουν καί θανατώσουν κάθε χριστιανική ψυχή. Τό βλέπουν αὐτό οἱ χριστιανοί.

Τό γνωρίζουν. Τό βιώνουν καθημερινά. Διότι τούς τό ἔχει πεῖ ὁ Χριστός: «Μαθητές Μου, ἐάν ἤσασταν ἀπό τόν κόσμο καί εἴχατε καί σεῖς τά ἁμαρτωλά φρονήματα τοῦ κόσμου, ὁ κόσμος θά σᾶς ἀγαποῦσε ὡς δικούς του. Διότι ὅμως δέν εἴσαστε ἀπό τόν κόσμο, ἀλλ' Ἐγώ σᾶς ἐξέλεξα ἀπό τόν κόσμο καί σᾶς ξεχώρισα ἀπό αὐτόν, γι' αὐτό σᾶς μισεῖ ὁ κόσμος».[1]

Καί γνωρίζουν ἀκόμη οἱ πιστοί χριστιανοί ὅτι «ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διά τό ὄνομά μου...»(Ἰω. ιε' 21), πού πρόσθεσε ὁ Κύριος. Ὅλα αὐτά θά τά ὑφίστασθε, ὄχι διότι θά τούς πταίσετε σέ τίποτε, ἀλλά γιά τήν πίστη πού ἔχετε καί θά ὁμολογεῖτε τό Πρόσωπό μου.

Ὡς ἐκ τούτου, ὁ χριστιανός ὅταν ἀδικεῖται, συκοφαντεῖται, λοιδορεῖται, διώκεται γιά τόν Χριστό, τό θεωρεῖ μεγάλη τιμή καί δωρεά τοῦ Θεοῦ. Διότι σκέπτεται τούς ἀκόλουθους λόγους τοῦ ἀπ. Παύλου, πού γνώριζε ἀπό τήν πεῖρα του τό ὕψος τῆς δωρεᾶς νά πάσχει κανείς γιά τόν Χριστό: «Σέ σᾶς δόθηκε ὡς χάρη ὄχι μόνο νά πιστεύετε στόν Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλά καί νά πάσχετε ὑπέρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ».[2]

Γι' αὐτό καί δέν αἰφνιδιάζεται, σάν νά τοῦ συμβαίνει κάτι τό ἀπροσδόκητο. Οὔτε ἀκόμη κυριεύεται ἀπό πικρία καί ἀπογοήτευση. Ἀπεναντίας, ὁ ἀγωνιζόμενος χριστιανός ἀγάλλεται καί χαίρει. Διότι οἱ ἀντιδράσεις καί ὁ πόλεμος τῶν κοσμικῶν καί ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων βεβαιώνουν ὅτι ζεῖ σύμφωνα μέ τά παραγγέλματα τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀκόμη χαίρει, διότι ἀδικεῖται γιά τόν Χριστό, τόν Κύριο καί Βασιλέα του. Ὁ Χριστός θά τόν ἀποζημιώσει μυριοπλάσια, διότι πρός χάρη Του ὑφίσταται ζημίες καί θυσίες. Ὁ Χριστός θά τόν ἀναδείξει νικητή στό πεδίο τῆς μάχης, ὅπου διεξάγει σκληρά τόν ἀγώνα ἐναντίον τοῦ κόσμου.

Ἀξίζει ὅμως δι' ὀλίγων νά ἐνσκύψομε στή διεξαγωγή αὐτοῦ τοῦ σέ τρία μέτωπα διεξαγόμενου ἀγώνα. Δηλαδή τοῦ ἀγώνα ἐναντίον τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ μας, ἐναντίον τοῦ διαβόλου καί ἐναντίον τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου. Κυρίως θά σταθοῦμε στά στοιχεῖα ἐκεῖνα πού συγκροτοῦν τό «πῶς» αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα.

1) Μέ τήν ἐγρήγορση. Ἡ λέξη σημαίνει τήν ἀφύπνιση, τήν ἀγρυπνία, τή φρούρηση. Ἐκεῖνος πού ἔχει ἐγρήγορση εἶναι ἄγρυπνος, ξύπνιος, δέν κοιμᾶται. Ὁ ἀγώνας εἶναι μιά κατάσταση ἐγρήγορσης σέ ἀδιάκοπη συνέχεια. Ἡ συνεχής αὐτή ἐγρήγορση συνιστᾶ τή βασική προϋπόθεση τῆς ἀμυντικῆς ἤ ἐπιθετικῆς ἑτοιμότητας τοῦ χριστιανοῦ ἀγωνιστή. Ὁ οὐσιώδης χαρακτήρας τῆς ἐγρήγορσης εἶναι ἡ ἀγωνιστική ἑτοιμότητα.

Στόν πνευματικό ἀγώνα ὁ ὕπνος ἀποτελεῖ κίνδυνο ἄμεσο καί ἀπειλή. Διότι εἶναι ἐναγκαλισμός μέ τόν θάνατο. Γι' αὐτό δίδεται ἡ ἐντολή «γρηγορεῖτε». Μή κυριεύεσθε ἀπό τό νυσταγμό. «Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε». Μένετε ξύπνιοι. Καί ἐντονότερα: «Ἃ δέ λέγω, πᾶσι λέγω. Γρηγορεῖτε» (Μάρκ.

---

1. «Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τό ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δέ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγώ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διά τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος» (Ἰω. ιε' 19).
2. «Ὑμῖν ἐχαρίσθη τό ὑπέρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τό εἰς αὐτόν πιστεύειν, ἀλλά καί ὑπέρ αὐτοῦ πάσχειν» (Φιλιππ. Α' 29).

ιγ' 37). Αὐτά πού λέω σέ σᾶς, τά λέω γιά ὅλους τούς μέχρι τῆς δευτέρας Παρουσίας Μου χριστιανούς. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω καί πάλι: Γρηγορεῖτε.

Καί ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπ. Πέτρος παραστατικά περιγράφει τόν ὕπουλο καί ἐπιθετικό χαρακτήρα τοῦ σατανᾶ μέ τίς λέξεις: «Ἐγκρατευθεῖτε, γίνετε ἄγρυπνοι καί προσεκτικοί, ὁ ἀντίπαλος καί κατήγορός σας διάβολος σάν λιοντάρι, πού βρυχᾶται, περιπατεῖ μέ μανία καί ζητεῖ, νά ἀποσπάσει καί νά καταπιεῖ ὅποιον συλλάβει» (Α' Πέτρ. ε' 8).

Στό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως ἔχομε τρεῖς παρακελεύσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ δύο πρῶτες ἀναφέρονται στόν Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σάρδεων τῆς Μ. Ἀσίας. Τοῦ λέει ἀρχικά: «Γίνου γρηγορῶν» (Ἀποκ. γ' 2). Γίνε δηλαδή ἄγρυπνος καί προσεκτικός. Καί τόν προειδοποιεῖ στή συνέχεια: «Ἄν δέν ξυπνήσεις καί δέν γίνεις προσεκτικός, θά ἔλθω μέ τόν θάνατό σου ξαφνικά σέ σένα, ὅπως ἔρχεται καί ὁ κλέπτης τή νύχτα. Καί δέν θά γνωρίζεις ποιά ὥρα θά ἔλθω, γιά νά ζητήσω λόγο τῶν πράξεών σου».[3]

Καί ὁ Μ. Βασίλειος σ' αὐτή τήν ἐγρήγορση μᾶς προτρέπει, ὅταν μᾶς προβάλει τό παράδειγμα τῆς ταχύτητας τοῦ ζαρκαδιοῦ καί τῆς ἑτοιμότητας τοῦ πτηνοῦ. Κατ' αὐτό τόν τρόπο μᾶς ὑποδεικνύει νά μή φανοῦμε ἐξ αἰτίας τῆς ραθυμίας μας ἀλογότεροι τῶν ἀλόγων ζώων. Γράφει:

«Πρόσεχε τόν ἑαυτό σου, δηλαδή ἀπό παντοῦ νά παρατηρεῖς τόν ἑαυτό σου. Νά ἔχεις ἀκοίμητο τό βλέμμα τῆς ψυχῆς πρός περιφρούρησή σου. Διαβαίνεις ἀνάμεσα ἀπό παγίδες (Ἐκκλησ. β' 12). Κρυμμένοι βρόγχοι ἔχουν στηθεῖ ἀπό τόν ἐχθρό διάβολο σέ πολλά μέρη. Ὅλα λοιπόν νά τά ἐρευνᾶς μέ προσοχή, γιά νά σώζεσαι ὅπως τό ζαρκάδι ἀπό τή θηλειά καί ὅπως τό πτηνό ἀπό τήν παγίδα (Παρ. στ' 5). Γι' αὐτό τό μέν ζαρκάδι εἶναι ἀσύλληπτο ἀπό τίς θηλειές ἐξ αἰτίας τῆς ὀξύτητας τῆς ὁράσεως, γι' αὐτό καί τό ὄνομά του προέρχεται ἀπό τήν ὀξυδέρκειά του. Τό δέ πτηνό, ὅταν προσέχει, μέ τήν ἐλαφρότητα τοῦ πτεροῦ του ἀποδεικνύεται ὑψηλότερο ἀπό τήν ἐπιβουλή τοῦ κυνηγοῦ του. Πρόσεχε νά μή φανεῖς κατώτερος ἀπό τά ἄλογα ζῶα ὡς πρός τήν προφύλαξή σου, μήπως κάποτε, ἀφοῦ συλληφθεῖς ἀπό τίς παγίδες, γίνεις θήραμα τοῦ διαβόλου, αἰχμάλωτός του στό νά κάνεις τό θέλημα του(Β΄ Τιμ. Β' 26).[4]

† Ἀρχιμ. Καλλίστρατος Ν. Λυράκης

---

3. «Ἐάν μή γρηγόρησες, ἥξω ἐπί σέ ὡς κλέπτης, καί οὐ μή γνώση ποίαν ὥραν ἥξω ἐπί σέ» (Ἀποκ. Γ΄ 3).

4. «Πρόσεχε σεαυτῷ»· τουτέστι πανταχόθεν σεαυτόν περισκόπει. Ἀκοίμητον ἔχε πρός τήν σεαυτοῦ φυλακήν τό τῆς ψυχῆς ὄμμα. Ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνεις. Κεκρυμμένοι βρόχοι παρά τοῦ ἐχθροῦ πολλαχόθεν καταπεπήγασιν. Πάντα οὖν περισκόπει, ἵνα σώζῃ ὥσπερ δορκάς ἐκ βρόχων καί ὥσπερ ὄρνεον ἐκ παγίδος. Ἡ μέν γάρ δορκάς ἀνάλωτός ἐστι τοῖς βρόχοις δι' ὀξύτητα τῆς ὁράσεως· ὅθεν καί ἐπώνυμός ἐστι τῆς οἰκείας ὀξυδέρκειας· τό δέ ὄρνεον κούφῳ τῷ πτερῷ ὑψηλότερον τῆς ἐπιβουλῆς τῶν ἀγραυόντων, ὅταν προσέχῃ, γίνεται. Ὅρα οὖν μή χείρων φανῇς τῶν ἀλόγων πρός τήν ἑαυτοῦ φυλακήν· μήποτε ταῖς παγίσιν ἁλούς, θήραμα γένῃ τοῦ διαβόλου, ἐζωγρημένος ὑπ' αὐτοῦ εἰς τό ἐκείνου θέλημα» (Ε.Π.Ε. 6, 220).



Στόν ἀπόηχο τῶν Εὐρωεκλογῶν

ΜΗΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΑΠΟ ΤΩΡΑ ΝΑ ΣΚΑΨΟΥΜΕ ΝΕΕΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ;

Τά ἀποτελέσματα τῶν προσφάτων Εὐρωεκλογῶν εἶναι ἀποκαρδιωτικά, τοὐλάχιστον ὅσο ἀφορᾶ στή χώρα μας. Πετάξαμε κυριολεκτικά μία ἴσως τελευταία εὐκαιρία νά διαφοροποιήσουμε τή στάση μας καί νά ἀποτρέψουμε, τή συμμετοχή μας σέ μιά νέα εἰδωλολατρική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία.

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί ἀναγκάσθηκαν νά ἀσπασθοῦν καί νά ὁμολογήσουν τήν πίστη τους σ' ἕνα ἐχθρικό εἰδωλολατρικό περιβάλλον. Ἤξεραν πολύ καλά ὅτι ἡ πίστη τους καί ἡ κατά Χριστόν ζωή τους ἦταν ἀσυμβίβαστη μέ τή λατρεία ψεύτικων θεῶν, κατασκευασμάτων τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, καί ἐμπαθῶν, πεπωκότων ἀνθρώπων, δηλ. τοῦ ἑκάστοτε αὐτοκράτορος. Ἀκριβῶς αὐτή ἡ λεβέντικη ἀσυμβίβαστη στάση προσείλκυσε τόν φθόνο πολλῶν ἐθνικῶν, οἱ ὁποῖοι προσπάθησαν σταδιακά νά διαβάλλουν τούς Χριστιανούς στά μάτια τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων, κυρίως δέ στήν πρωτεύουσα, τή Ρώμη, καί βεβαίως πάντα μέ τήν ἐνεργό ἀνάμειξη τῶν Χριστοκτόνων Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι ἀπό τότε ἀποτελοῦσαν ἕνα ἰσχυρό "λόμπυ" στή Ρώμη.

«Ἡ σταδιακή ὅμως ἀπομάκρυνση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπό τόν Ἰουδαϊσμό συνοδεύθηκε ἀπό ὄξυνση τῶν σχέσεών τους καί ἀναπόφευκτη ἐπιβεβαίωση τῆς ἑτερότητας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔναντι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἡ διαφοροποίηση αὐτή τῶν σχέσεων καταγγέλθηκε προφανῶς ἀπό τούς ἰσχυρούς Ἑβραίους στή Ρώμη, μέ συνέπεια τή διαφοροποίηση καί τῆς στάσεως τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας ἔναντι τῶν Χριστιανῶν. Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Νέρωνα ἤδη ἄρχισε ἡ μακρά περίοδος τῶν διωγμῶν, ἡ ὁποία σφραγίσθηκε μέ τό αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας».[1]

Ἀναφερόμενος στήν ἴδια περίοδο γράφει ὁ Τερτυλλιανός:

«**Συμβουλευθῆτε τά χρονικά σας καί θά εὕρητε ἐν αὐτοῖς ὅτι ὁ Νέρων πρῶτος ἐπετέθη μετά λύσσης διά τῆς αὐτοκρατορικῆς του ρομφαίας κατά τῆς θρησκείας ταύτης, ἥτις ἀκριβῶς τότε ἐγεννᾶτο ἐν Ρώμῃ. Ὅτι τοιοῦτος ἔσχε τήν πρωτοβουλίαν νά μᾶς καταδιώκη, τοῦτο**

ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τίτλον δόξης. Διότι ὅστις γνωρίζει τόν Νέρωνα εἶναι εἰς θέσιν νά ἐννοήση, ὅτι πᾶν ὅ,τι ὁ Νέρων κατεδίκασε, δέν δύναται ἤ νά εἶναι μέγα τι ἀγαθόν»![2]

Ἔτσι ξεκίνησαν οἱ διωγμοί χωρίς κανένα νομικό ἔρεισμα καί οὐσιαστικά καί χωρίς καμία αὐτοκρατορική διάταξη(!), μέ συνέπεια νά καταφύγουν οἱ Χριστιανοί στίς κατακόμβες καί νά βιώσουν ἐκεῖ τήν κοινή λατρεία, ἀλλά καί ὅλες τίς δραστηριότητες τῆς χριστιανικῆς κοινότητας.

Αὐτός ὁ "ἄτυπος" καί ἀδικαιολόγητος διωγμός τῶν Χριστιανῶν κράτησε, μέ κάποιες ἐνδιάμεσες καταπαύσεις, γιά παραπάνω ἀπό δύο αἰῶνες!

Οἱ ὁμοιότητες τῆς τότε ἐποχῆς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας μέ τήν σημερινή ἐποχή τῆς Εὐρωπαϊκῆς αὐτοκρατορίας[3] καί τῆς σχεδιαζομένης Παγκοσμίου Αὐτοκρατορίας εἶναι προφανεῖς, μόνο μέ τήν τεράστια διαφορά, ὅτι οἱ πρῶτοι Χριστιανοί βρῆκαν αὐτή τήν κατάσταση καί ἔκαναν τό πᾶν γιά νά μείνουν πιστοί καί νά διαφωτίσουν τόν κόσμο ὥστε νά ἀλλάξη ἡ κατάσταση καί νά βγοῦν ἀπό τίς κατακόμβες, ἐμεῖς δέ μέ τήν ἀδιαφορία μας κάνουμε τό πᾶν νά χάσουμε τήν πίστη μας. Καί ἔτσι –πιθανόν ἄθελά μας– συμβάλλουμε στό νά ἐπανέλθη ἡ κατάσταση τῶν διωγμῶν.

Καί πάλι –μή γελιόμαστε– δέν χρειάζεται καμία εἰδική νομοθεσία, διότι καί πάλι ὑπάρχει τό "λόμπυ", ἀλλά ἐνισχυμένο πλέον: οἱ Ἑβραῖοι μαζί μέ τούς ἰουδαΐζοντες σχισματικούς καί αἱρετικούς Παπικούς καί



Προτεστάντες σχηματίζουν ἕνα κοινό μέτωπο. Καί αὐτό τό μέτωπο ἔχει διαβρώσει τήν κοινωνία μέχρι τά θεμέλιά της, δυστυχῶς μή ἐξαιρουμένων καί πολλῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή ἡ διάβρωση προχωράει σταδιακά καί κεκαλυμμένα ὅπου δέν βρίσκει ἀντίσταση, ἐκεῖ, ὅμως, πού δέ βρίσκει ἀντίσταση –δηλ. ἔμπρακτη ὁμολογία τῆς ἀληθοῦς Πίστεως καί ἀσυμβίβαστο τρόπο ζωῆς– ἐκεῖ μετασιτρέφεται γρήγορα σέ βιαία ἐπέμβαση.

Ἐνῶ τά γνωρίζουμε αὐτά καί μᾶς τά διδάσκει ἡ ἱστορία μέ πολύ γλαφυρό τρόπο καί μέ πολλά παραδείγματα, συμπεριφερόμαστε σάν νά ἤμασταν ἐντελῶς ἀνίδεοι καί ἀνυποψίαστοι.

Ἀκόμα μᾶς ρωτοῦν, ἄν προτιμοῦμε νά μᾶς ἐκπροσωπήσουν διάδοχοι τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἤ τοῦ Νέρωνος. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἀρνούμαστε νά ταχθοῦμε ὑπέρ τῶν ἁγίων καί ἐναρέτων καί τασσόμεθα μέ φθηνά καί συμφεροντολογικά κριτήρια ὑπέρ τῶν Νερώνων, δέν θά μᾶς ρωτοῦν πιά γιά πολύ. Ἀφοῦ πῆραν τήν ἀπάντηση πού θέλουν, γιατί νά μᾶς ξαναρωτήσουν;

Ἄρα νά ἀρχίσουμε ἀπό τώρα νά σκάβουμε Κατακόμβες ἤ νά ἀρνηθοῦμε τόν Χριστόν; Οὔτε τό ἕνα, οὔτε τό ἄλλο, ἀλλά νά συνέλθουμε εἶναι ἀνάγκη. Νά ἱκετεύσουμε τόν Κύριον τῶν πάντων νά μᾶς δεχθῆ μετανοημένους καί νά μή ἀποσύρη τήν Χάρη Του.

Τονίζει καί ὁ Τερτυλλιανός: «**Τέλος, ἐάν οἱ Ρωμαϊκοί θεοί διανέμωσι τά βασίλεια, ἡ Ἰουδαία ποτέ δέν θά ἀπετέλει κατά τό παρελθόν βασίλειον ὡς περιφρονοῦσα τάς εἰς τά ἔθνη κοινάς θεότητας. Καί ὅμως, σεῖς, οἱ Ρωμαῖοι, ἐτιμήσατε τόν Θεόν της διά θυμάτων, τόν ναόν της διά προσφορῶν καί ἐπί τινα χρόνον αὐτό τό ἔθνος διά συμμαχιῶν. Ποτέ δέ δέν θά ἐγίνεσθε κύριοι αὐτῆς, ἐάν τελευταίως δέν ἐκακούργει κατά τοῦ Χριστοῦ!**»[4]

π. Γεώργιος Χάας

Παραπομπές:

1. Βλασίου Φειδᾶ, Ἐκκλ. Ἱστορία Α΄, Ἀθῆναι 1995, σελ. 115. Ἡ ταύτιση τῶν Χριστιανῶν κατά τά πρῶτα χρόνια τῆς ἐμφανίσεώς τους μέ τούς Ἰουδαίους ἀπό πλευρᾶς τῶν Ρωμαίων ἔδρασε εὐεργετικά, ἐπειδή ἀπήλλαξε τούς Χριστιανούς ἀπό τήν ὑποχρέωση νά θυσιάζουν στά εἴδωλα.
2. Τερτυλλιανός, Ἀπολογητικός Ε΄ 3, μτφρ. Ἰωάννου Φραγκούλη, ἐκδ. Φοίνικας, Ἀθῆναι 1936, σελ. 30
3. Ἡ ἀποχή τοῦ 58% σέ πανευρωπαϊκό ἐπίπεδο ἀκυρώνει οὐσιαστικά τίς ἐκλογές, καί σέ καμία περίπτωση δέν πρόκειται περί δημοκρατίας.
4. Τερτυλλιανός ισ΄, σελ. 91

Ο π. ΜΑΡΚΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ
ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΟΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Τό Σάββατο 5 Ἀπριλίου 2014 τελέσθηκε στόν Ἱ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου Διονύσου τό 4ετές μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ πνευματικοῦ πηδαλιούχου τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἀρχιμ. Μάρκου Μανώλη.

Τοῦ μνημοσύνου προηγήθηκε ἡ Θ. Λειτουργία, στήν ὁποία χοροστάτησε ἀπό τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Θρόνου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Δαμιανός καί ὁμίλησε γιά τήν μορφή καί τήν Ἐκκλησιαστική παρουσία τοῦ π. Μάρκου.

Ὅσα καί ἄν γραφοῦν γι' αὐτόν τόν Πατέρα καί Ὁδηγό τῆς Πίστεώς μας θά εἶναι ἐλάχιστα ἔναντι ἐκείνων πού Αὐτός προσέφερε καί ἐξακολουθεῖ νά προσφέρη στήν Ἐκκλησιαστική μας ζωή. Κυρίως,



Ὁ π. Μᾶρκος θεμελιώνει μιά νέα οἰκία τό ἔτος 1993

ὅμως, ἔδωσε χωρίς νά λάβη τίποτε ἀπό αὐτά πού ἔχουν γήϊνη διάρκεια.

Ἀπό νέος ἐπεσκέπτετο ὅλα τά πνευματικά περιβάλλοντα, μιά πρακτική τήν ὁποία διετήρησε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἀλλά συνέλεγε ἀπό αὐτά τά περιβάλλοντα μόνο τό πνευματικό νέκταρ, τήν Θεοπαράδοτη πνευματική ἐργασία. Γνωρίσθηκε μέ ὅλες τίς πνευματικές κορυφές, τά ἁγιασμένα ἐκκλησιαστικά ἀναστήματα τῆς ἐποχῆς μας καί ἔχαιρε ἀπό ὅλους αὐτούς ἰδιαιτέρου σεβασμοῦ καί ἀναγνωρίσεως, ἐντός ἀλλά καί ἐκτός Ἑλλάδος.

Μέ τήν πνευματική του αὐτή περιήγηση ὁ π. Μᾶρκος ἔγινε ἱερό Θησαύρισμα, μοναδικό Ταμεῖο τῆς Ἁγιοπατερικῆς μας Παραδόσεως. Ἔγινε μιμητής τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «συντηρῶν τά ρήματα ταῦτα» τῆς ἁγίας βιωτῆς καί τῆς πνευματικῆς πείρας τῶν ἁγίων Γερόντων τοῦ αἰῶνος μας, τά ὁποῖα «ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ» ἐπεξεργάζετο, ἐβίωνε καί ἐδίδασκε.

Παντοιοτρόπως ἐφρόντιζε νά διατηρεῖται ζῶσα καί ἀκεραία ἡ πνευματική ἀτμόσφαιρα τῆς Θεοπαραδότου Παραδόσεώς μας, ὄχι μόνο στή ζωή τῶν πιστῶν τῆς πνευματικῆς ἐπιρροῆς του ἀλλά καί στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας γενικώτερα, μέσῳ τῆς οἰακοστροφήσεως τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου».

Ὁ ἀοίδημος Ἀθλητής τῆς Πίστεως π. Μᾶρκος δέν προσετέθη ἁπλῶς στίς μεγάλες πνευματικές μορφές τοῦ αἰῶνος μας ἀλλά αὐτός ὁ ἴδιος ἀπετέλεσε Ἐποχή, ἀφοῦ δίδαξε στήν ἐποχή μας τό πῶς «δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι», ὥστε νά εἴμαστε μέν σύγχρονοι καί πρωτοπόροι χωρίς, ὅμως, νά ἀλλοιώσουμε ἤ νά ἀφαιρέσουμε «ἰώτα ἕν ἤ μία κεραία» ἀπό τήν ἄφθαρτη, Οὐράνια καί ἀκαινοτόμητη Ἐκκλησιαστική μας Παράδοση.

Ὁ π. Μᾶρκος ἀποτελεῖ τό πρότυπο τοῦ ἐπιστήμονος Θεολόγου, γιατί ἠσθάνετο τήν Θεολογία ὄχι μόνο ὡς μία θεωρητική ἐπιστήμη, τήν ὁποία ἔχει ἐπιστημονικό χρέος νά λεπτολογῆ, ἀλλά, καί τήν ζοῦσε ὡς ἀδιάκοπη Παρουσία ἐπί τῆς γῆς τοῦ Σαρκωθέντος Θεοῦ. Παρουσία, πού φωτίζει, ἀνωρθώνει, διδάσκει, ἐλέγχει, στηρίζει, ἐποπτεύει καί καθοδηγεῖ ὅλες τίς ἐκφράσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς. Ἀληθινός θεολόγος εἶναι ὁ Βλέπων, ὁ ἐπιβλέπων καί ὁ Προβλέπων τίς παγῖδες τοῦ Διαβόλου, οἱ ὁποῖες ὑπέρ ποτέ ἄλλοτε σήμερα εἶναι ἁπλωμένες στή γῆ καί καραδοκοῦν ποιούς θά σαγηνεύσουν!

Τό ἔργο καί ἡ Προσωπικότητα τοῦ π. Μάρκου εἶναι πολύ δύσκολο

νά ἀποτιμηθοῦν στήν ἐποχή μας, ὅπως δύσκολο ἦταν νά ἀποτιμηθῆ τό ἔργο τοῦ Ἁγ. Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου καί χρειάσθηκαν 160 χρόνια ἀπό τῆς κοιμήσεώς του καί ἀκόμη δέν ἔχει ἀποτιμηθεῖ στό εὖρος καί στήν σωτηριώδη ἀξία πού ἔχει. Ὀνειδισμούς καί εἰρωνεῖες δέχθηκε ἐν ζωῆ ἀλλά καί μετά θάνατον ὁ ἅγιος Νικόδημος. Τό ἴδιο καί ὁ π. Μᾶρκος. Δέν κάνουμε σύγκριση μεγεθῶν –αὐτό εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ– κάνουμε, ὅμως, σύγκριση μεταξύ ἁγίου Νικοδήμου καί π. Μάρκου ὡς πρός τήν ταυτότητα τῆς πνευματικῆς τους διορατικότητος.

Ὡστόσο, τό ἔργο τοῦ π. Μάρκου εἶναι δυσπρόσιτο γιά ἄλλον ἕνα λόγο. Ὁ π. Μᾶρκος δέν ἔγραψε πολλά ἀλλά ἔδρασε πολλά, τά περισσότερα δέ, ἀφανῶς! Ἔδρασε κυρίως μέσῳ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι κατά καιρούς ἔγιναν περίωπτοι στούς ἀναγνῶστες «Ὀρθ. Τύπου» ἀλλά Ἐκεῖνος ἦταν ὁ ἐνεργῶν καί ἡ ἄγνωστη στούς πολλούς δράση του εἶναι αὐτή πού ἐπέδρασε στήν Ἐκκλησιαστική ζωή τῆς Πατρίδος μας ἀλλά καί ἐκτός αὐτῆς.

Ὁ π. Μᾶρκος δημιούργησε μέσω τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» “Σχολή” ὡς πρός τό πῶς πρέπει νά γίνεται αἰσθητή ἡ Ὀρθόδοξη Παρουσία στή σύγχρονη ἐποχή, χωρίς νά καταντᾶ νεωτερισμός, «ζῆλος οὐ κατ’ ἐπίγνωσιν», θρησκοληψία ἤ μονομερής προβολή προσώπων, ἰδίως ἐκείνων πού νοσοῦν ἀπό ἀνήκεστον ἀνθρωπαρέσκεια καί διάθεση αὐτοπροβολῆς.

Πολλοί ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ π. Μάρκου ἐπεχείρησαν νά “ἐλέγξουν” τόν «Ὀρθ. Τύπον», νά παρακάμψουν τόν π. Μᾶρκον γιά νά καθορίζουν αὐτοί τήν δημοσιογραφική πορεία τῆς ἐφημερίδος. Βλέποντάς τον μειλίχιον καί εὐγενικόν, μέ ταπείνωση μαθητείας, νόμιζαν ὅτι εἶχαν τήν εὐχέρεια νά τόν ἐκτοπίσουν καί νά ἐπιβάλλουν τίς μυωπικές ἀπόψεις καί «γραμμές» τους. Ὅμως, προσέκρουαν πάντοτε στήν ἀταλάντευτη εὐγένεια τοῦ φρονήματός του καί, χωρίς δυνατότητα ἀντιδράσεως, ἀφοπλίζοντο!

Πόσοι καί πόσοι, κατά καιρούς μεμονωμένοι ἤ συνασπιζόμενοι, Κληρικοί ἤ κοσμικοί, ἀποσκοποῦντες στόν ἐπηρεασμό τοῦ «Ὀρθ. Τύπου» δέν ἐπρότειναν στόν π. Μᾶρκον ὡς δέλεαρ χρήματα πολλά ὑπέρ τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» (Π.Ο.Ε.) –ἡ ὁποία ἐκδίδει τόν «Ὀρθ. Τύπον»– καί εἰσέπραξαν τήν ἀταλάντευτη ἄρνησή του, ὅτι ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» δέν ἐξαγοράζεται ἀλλά παραμένει ἡ Μόνη Ἐλεύθερη Ἔντυπη Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας; Αὐτά τά γνωρίζω ἀπό τίς πάμπολες συζητήσεις πού εἴχαμε γιά τό θέμα αὐτό, ὄχι μόνο

κατά τό παρελθόν ἀλλά καί ἀπό τίς ἐκμυστηρεύσεις του ἀκόμη καί λίγο πρίν τῆς κοιμήσεώς του!

Αὐτό τό τελευταῖο στοιχεῖο, ἡ ἀδιαπραγμάτευτη "γραμμή" κάθε φύλλου τῆς ἐφημερίδος εἶναι ἀποφασιστικῆς σημασίας γιά τή διατήρηση τοῦ «Ὀρθόδοξου Τύπου» στήν πνευματική περιωπή πού τόν ἀνέβασε ὁ π. Μᾶρκος καί, γι' αὐτό, ἀπαιτεῖται ἀδιάκοπος ἀγώνας ὥστε νά παραμείνη τό Φρούριο αὐτό ἀπόρθητο.

Πολλά ὑπάρχουν ἀκόμη, πού ὀφείλουμε νά καταγράψουμε ὥστε νά δοθῆ τό ἔναυσμα μιᾶς εἰς βάθος μελέτης τῆς σπανίας αὐτῆς προσωπικότητος. Ὡστόσο τό ὕψος εἶναι «δυσανάβατον» γιατί ἀπαιτοῦνται καί πνευματική ὡριμότητα ἀλλά καί χρόνος πολύς γιά νά μελετηθῆ τό ὑλικό καί, ἀκόμη περισσότερος χρόνος, γιά νά γίνη ἀποτίμηση αὐτοῦ τοῦ ὑλικοῦ. Μόνο γιά τήν μελέτη τῆς δομῆς καί τοῦ τρόπου προβολῆς καί ἀξιολογήσεως τῶν Πρωτοσελίδων τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ἰδίως ἀπό τό 1963 ἕως τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2010, ἀπαιτεῖται χρόνος, πού δύσκολα μπορεῖ νά προσδιορισθῆ!



Τοῦ ἁγιωτάτου Πατρός μας Μάρκου αἰωνία ἡ Μνήμη καί ἡ Παρουσία του στή ζωή μας συνεχής, νά μᾶς χορηγῆ τό θεῖον «κολλύριον» γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς πνευματικῆς μας ὁράσεως.

π. Β. Ε. Β.

Ο ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΙΣΛΑΜΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ*

ΕΧΕΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΣΠΟΥΔΕΣ ΒΙΑΣ;

Ὅταν στή Γενική Συνέλευση τῆς 7ης Μαρτίου 2014 τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ ἐλήφθη μέ μεγάλη πλειοψηφία ἡ ἀπόφαση γιά τήν ἵδρυση Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν μέσα στή Θεολογική Σχολή τοῦ ΑΠΘ (ἀπό τούς παρόντες 30 καθηγητές ψήφισαν: 23 ὑπέρ, 6 κατά καί 1 λευκό) φάνηκε ὅτι ἐξεπλάγησαν οἱ πάντες. Καί ὅμως κανονικά δέν θά ἔπρεπε νά ὑπάρξει ἔκπληξη, διότι ἀπό τό καλοκαίρι τοῦ 2008 ἄρχισε νά ξετυλίγεται ἕνα ἔντεχνα καταστρωμένο σχέδιο, πού ὁδήγησε βαθμηδόν στήν ἀπόφαση αὐτή.

Τό καλοκαίρι τοῦ 2008 μέ τρεῖς ἐγκυκλίους τό Ὑπουργεῖο Παιδείας, καταστρατηγῶντας τό Σύνταγμα, χωρίς καμιά οὐσιαστική ἀφορμή καί ἀπαίτηση **εἶχε καταστήσει τό Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν προαιρετικό γιά τούς Ὀρθόδοξους μαθητές(!)**, μέ ἀποτέλεσμα ἕνας μεγάλος ἀριθμός παιδιῶν ἰδίως στήν Γ΄ Λυκείου γιά εὐνόητους λόγους νά ζητάει ἀπαλλαγή ἀπό τό μάθημα. Τό ἀποτέλεσμα: μιά πρωτοφανής ἀναστάτωση, ἀκόμα καί λειτουργικά προβλήματα στά σχολεῖα.

Τό 2010 ξεκίνησε ἡ κατάρτιση νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν (ΠΣ) γιά τήν Πρωτοβάθμια καί Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση. Καί ἔτσι τέθηκε ἀπό πλευρᾶς τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἡ μεγάλη εὐκαιρία –ὁ χαρακτηρισμός προέρχεται ἀπό ἐκσυγχρονιστές θεολόγους, πού κατάρτισαν τό νέο ΠΣ στά Θρησκευτικά– γιά τήν ἀναβάθμιση τοῦ μαθήματος, **γιά ἕνα μάθημα ὑποχρεωτικό γιά ὅλους χωρίς καμιά δυνατότητα ἀπαλλαγῆς**, γιά ἕνα μάθημα πού ἀνταποκρίνεται στή (δῆθεν) πολυπολιτισμική κοινωνία πού ζοῦμε. Τό ἀποτέλεσμα: ἀλλαγή τοῦ περιεχομένου τοῦ μαθήματος. Ἀπό ὀρθόδοξο θρησκευτικό μάθημα ἔγινε πολυθρησκειακό. Ἔξι μεγάλες θρησκεῖες καί τρεῖς χριστιανικές ὁμολογίες μέ βαρύτητα στήν Ὀρθόδοξη Παράδοση - μιά παραχώρηση μέ καθαρά ποσοτικό χαρακτήρα, ἀφοῦ στόχος τοῦ Προγράμματος σύμφωνα μέ τούς ἐμπνευστές του εἶναι ἡ «ὑπέρβαση τῆς θρησκευτικῆς ἀπολυτότητας», ἀφοῦ «στίς περισσότερες θρησκεῖες ὑπάρχουν “πηγές” θεραπείας καί συμφιλίωσης» - διδάσκονται παράλληλα ἀπό τήν Γ’ Δημοτικοῦ. Ἤδη ἀπό τό 2011 τό νέο ΠΣ ἐφαρμόζεται πιλοτικά μέ προοπτική

* Εἰσήγηση στήν Ἡμερίδα «**Ἡ Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα καί τό Ἰσλάμ**», πού πραγματοποιήθηκε ἀπό τό Παράρτημα Βορείου Ἑλλάδος τοῦ Συλλόγου «**ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ**», ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης στίς 21-5-2014 στήν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Α.Π.Θ.

τή γενική του ἐφαρμογή ἀργότερα.

Τό 2013 ψηφίστηκε ὁ νόμος 4115/2013 πού παραχώρησε στούς Μουσουλμάνους Ἕλληνες Πολίτες τῆς μειονότητας τῆς Θράκης τό δικαίωμα νά διδάσκονται τή θρησκευτική τους παράδοση καί στά δημόσια σχολεῖα τῆς Θράκης (στά μειονοτικά σχολεῖα βάσει τῶν διεθνῶν συνθηκῶν ὑπάρχει ἡ διδασκαλία τῆς θρησκείας τῆς μειονότητας). Τό ἑπόμενο βῆμα, ἡ ἀναγγελία τῶν ἀντίστοιχων σπουδῶν σέ Ἀνώτατη Πανεπιστημιακή Σχολή καί ἡ ἀπόλυτη ἐξίσωση τῶν σπουδῶν αὐτῶν μέ τίς Ὀρθόδοξες Θεολογικές Σπουδές, ἔγινε ἀπό τόν Γενικό Γραμματέα Θρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας Γεώργιο Καλαντζή στίς 29 Ὀκτωβρίου 2013 στή Θεσσαλονίκη σέ ἡμερίδα γιά τίς ἀξίες τῆς Χριστιανο-Ἰσλαμικῆς συνύπαρξης στήν Ἑλλάδα. Τό βασικό του ἐπιχείρημα ἦταν: Ὅπως ὑπάρχει τό Ὀρθόδοξο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν γιά τούς Ὀρθόδοξους μαθητές, ἔτσι ὀφείλει νά ὑπάρχει καί τό ἀντίστοιχο μάθημα γιά τούς Μουσουλμάνους μαθητές, ὅπως ὑπάρχουν Ὀρθόδοξες Θεολογικές Σπουδές πρέπει νά ὑπάρχουν καί ἀντίστοιχες Ἰσλαμικές Σπουδές. Καί φυσικά δέν ἐπιλέχθηκε π.χ. ἡ Φιλοσοφική Σχολή τῆς Κομοτηνῆς ἀλλά ἡ Θεολογική Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης γιά νά τονισθεῖ ἡ ἀπόλυτη ποιοτική ἐξίσωση (γιά τήν ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας) τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς μέ τήν Ἰσλαμική θρησκευτική παράδοση. Τό ἑπόμενο βῆμα θά εἶναι προφανῶς ἡ μετατροπή τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν σέ Σχολές προβολῆς διαφόρων Θρησκειῶν, γιά νά ἀνταποκρίνονται αὐτές στή στοχοθεσία τοῦ νέου Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, πού ὁλοφάνερα εἶναι ἡ πλήρης ἀλλοίωση τῆς Ὀρθόδοξης ταυτότητας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Μετά ἀπό αὐτή τή σύντομη εἰσαγωγή στή συνέχεια τῆς εἰσηγήσεώς μου θά ἐπικεντρωθῶ στίς Ἰσλαμικές Σπουδές. Ὑπάρχει, βέβαια, σέ ὅλες τίς Θεολογικές Σχολές μας μιά ἕδρα Θρησκειολογίας, ἡ ὁποία μελετάει τό παγκόσμιο φαινόμενο τῆς θρησκείας καί τήν πίστη ὅπως καί τόν πολιτισμό πού ἔχουν παράξει οἱ διάφορες θρησκεῖες. Καί, προφανῶς, εἶναι σημαντικότατη ἡ ἕδρα αὐτή. Ἄλλο εἶναι, ὅμως, αὐτή ἡ μελέτη τῶν διαφόρων θρησκειῶν καί ἐντελῶς ἄλλο τό Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν πού σχεδιάζεται καί θά ἔχει ἕνα ἀντίστοιχο σκοπό μέ αὐτό τῶν Ὀρθόδοξων Θεολογικῶν Σχολῶν, δηλ. τήν **κατάρτιση, ἐμπέδωση, διδασκαλία, προβολή καί διάδοση τοῦ Ἰσλάμ!**

Τί ἐστί Ἰσλάμ;

Ἐφ' ὅσον, ὅμως, τό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί τό Θεολογικό Τμῆμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. ὑπερθεματίζουν αὐτῶν τῶν σπουδῶν ἄς κάνουμε ἐμεῖς ἐδῶ μαζί τά πρῶτα βήματα ἐξετάζοντας τίς σπουδές αὐτές!!!

Ἄς δοῦμε πρῶτα ἀπ' ὅλα, τί σημαίνει ἡ λέξη Ἰσλάμ. **Ἰσλάμ σημαίνει: ὑποταγή στόν Ἀλλάχ**, ἑκούσια ἤ καί ἀναγκαστική, ὅπως μαρτυρεῖ περίτρανα ἡ ἱστορία καί ἡ σημερινή πραγματικότητα. Ἑπομένως οἱ σπουδές αὐτές ἀποβλέπουν στήν ἐμπέδωση, κατάρτιση, διδασκαλία, προβολή καί διάδοση

τῆς ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΣΤΟΝ ΑΛΛΑΧ. Γιά νά γίνει κατανοητή αὐτή ἡ ὑποταγή στόν Ἀλλάχ, θά ἤθελα νά ἀναφερθῶ σέ δύο παραδείγματα:

α. Σαουδική Ἀραβία 2002: 14 μαθήτριες πέθαναν καί πολλές ἄλλες τραυματίστηκαν σέ πυρκαγιά σέ Σχολεῖο στή Μέκκα (11.3.2002). Γιατί; Ἡ θρησκευτική ἀστυνομία δέν ἄφησε τά κορίτσια νά ἐγκαταλείψουν τό κτήριο ἐπειδή δέν φοροῦσαν μπούρκα καί ἐπειδή δέν τά περίμεναν ἄνδρες συγγενεῖς ἔξω ἀπό τό σχολεῖο νά τά συνοδεύσουν. Ἐπίσης δέν ἐπιτρεπόταν ἡ εἴσοδος τῶν πυροσβεστῶν στό σχολεῖο, γιά νά σώσουν τά κορίτσια, ἐπειδή ἦταν ἄνδρες καί σέ ἄνδρες δέν ἐπιτρέπεται νά εἰσέλθουν στίς διδακτικές αἴθουσες γυναικῶν!

β. Λιθοβολισμός γιά τό ἀδίκημα τῆς μοιχείας: Σέ ἀνάρτηση http://heilgap.blogspot.nl/2014/05/al-shabaab.html ἀπό τίς 10.5.2014 δόθηκε ἡ εἴδηση μέ βίντεο καί φωτογραφίες γιά τόν λιθοβολισμό μέχρι θανάτου ἑνός κοριτσιοῦ στήν περιοχή Lower Shabelle τῆς Νότιας Σομαλίας γιά ὑποτιθέμενη μοιχεία. Τό κορίτσι θάφτηκε μέχρι τό στῆθος σέ μιά τρύπα βάθους ἑνάμισι μέτρου καί πέτρες ἐκσφενδονίστηκαν στό κεφάλι του, μέχρι νά πέσει νεκρό.

Ὅλα αὐτά ἔγιναν σύμφωνα μέ τή Σαρία, τήν τέλεια τάξη γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ θελήματος τοῦ Ἀλλάχ κατά τήν Θεολογία τοῦ Ἰσλάμ. Ἡ Σαρία θεωρεῖται θείας προελεύσεως καί γιά τόν λόγο αὐτό δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει. Αὐτή θά φέρει σέ ὅλες τίς κοινωνίες τήν εἰρήνη! Ρυθμίζει τόσο τήν κάθετη σχέση μέ τόν Ἀλλάχ ὅσο καί τίς ὁριζόντιες σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Δέν πρόκειται ὅμως γιά κωδικοποιημένο νομικό βιβλίο, δέχεται καί ἑρμηνεία καί γι' αὐτό διαφοροποιεῖται σέ μεμονωμένα ζητήματα, ἐπειδή πηγές της ἐκτός ἀπό τό Κοράνιο εἶναι καί ἡ Παράδοση (hadith) καί ἡ ἑρμηνεία αὐτῶν ἔγινε ἀπό πρώϊμους ἰσλαμικούς νομικούς καί θεολόγους, ἡ ὁποία ἑρμηνεία ὁδήγησε στή δημιουργία τεσσάρων Σουννιτικῶν «Νομικῶν Σχολῶν» καί μιᾶς Σιϊτικῆς. Δέν πρόκειται ὅμως γιά σῶμα ἀσαφῶν ἐντολῶν, στό ὁποῖο θά μποροῦσε νά εἰσαγάγει κανείς ποικίλες ἑρμηνεῖες. Ἰδίως στό Οἰκογενειακό καί Ποινικό Δίκαιο οἱ ὁδηγίες τοῦ Κορανίου καί τῆς Παράδοσης εἶναι μέ μεγάλη σαφήνεια διατυπωμένες καί δέν ἀφήνουν παρά μόνο ἐλάχιστο περιθώριο ἑρμηνειῶν.

Ἰδίως γιά τό Κοράνιο πρέπει νά σημειωθεῖ ἐδῶ, ὅτι κατέχει ἀπόλυτη αὐθεντία στό Ἰσλάμ. Θεωρεῖται οὐράνιο βιβλίο, ἀδημιούργητο, ἀλάνθαστο πού ὑπῆρξε καί θά ὑπάρχει πάντοτε μαζί μέ τόν Ἀλλάχ. Τό συγκεκριμένο βιβλίο, τό ὁποῖο οἱ μουσουλμάνοι κρατοῦν ἀπαράλλακτο στά χέρια τους ἀπό τόν τρίτο χαλίφη, τόν Οὐθμᾶν, γι' αὐτούς εἶναι ἀντίγραφο τοῦ οὐρανίου πρωτοτύπου πού βρίσκεται ἐνώπιον τοῦ Ἀλλάχ.

Τό Οἰκογενειακό Δίκαιο

Γιά τίς σχέσεις ἀνδρῶν καί γυναικῶν τό Κοράνιο δέχεται μέν ὡς πρός τή δημιουργία τους (σούρα 39,6 καί 49,13), ὡς πρός τίς βασικές τους ὑποχρεώσεις (πέντε στύλοι) καί ὡς πρός τήν ὑπόσχεση τοῦ παραδείσου (33,35)

ἕνα εἶδος ἰσότητας, ἡ ὁποία, ὅμως, σέ ἄλλα χωρία ἀναιρεῖται σαφέστατα. Ἐκεῖ διακηρύττεται ἡ ἀνωτερότητα τῶν ἀνδρῶν: **«Οἱ ἄνδρες ἐξουσιάζουν τίς γυναῖκες, ἐπειδή ὁ Ἀλλάχ τούς ἔκανε ἀνώτερους καί ἐπειδή ξοδεύουν τά ἀγαθά τους γιά νά τίς συντηρήσουν»** (4,34). Τό θεμελιώνει καί τό χωρίο πού ἐπιτρέπει τήν πολυγαμία τῶν ἀνδρῶν: «Μπορεῖτε νά παντρεύεστε ἄλλες γυναῖκες πού σᾶς φαίνονται καλές: δύο, τρεῖς, τέσσερεις ἀπ' αὐτές. Ἀλλά ἄν φοβᾶστε πώς δέν θά μπορεῖτε νά τίς μεταχειριστεῖτε ὅλες μέ ἰσότητα, τότε παντρευτεῖτε μιά μόνο ἤ ὅσες σκλάβες ἔχετε» (4,3). Ὁ δεύτερος, ὁ τρίτος ἤ καί ὁ τέταρτος γάμος τοῦ ἄνδρα σημαίνει φυσικά τήν ἀντίστοιχη ὑποβάθμιση τῆς γυναίκας, ἀπό πρώτη σέ δεύτερη, σέ τρίτη ἤ καί σέ τέταρτη. Στή Σιϊτική παράδοση, ἐπί πλέον, ἐπιτρέπεται ἕνας γάμος περιορισμένου χρόνου ἤ ἀπόλαυσης, π.χ. γιά τή διάρκεια ἑνός ταξιδιοῦ.

Χαρακτηριστικό στή συνάφεια αὐτή εἶναι καί ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία πού δίνει τό Κοράνιο στούς ἄνδρες σχετικά μέ τίς σεξουαλικές σχέσεις μέ δοῦλες: **«Μακάριοι εἶναι οἱ πιστοί, οἱ ὁποῖοι ... ἀπέχουν ἀπό σεξουαλικές σχέσεις, ἐκτός ἀπό ἐκεῖνες μέ τίς συζύγους τους καί ὅσες σκλάβες κατέχουν»** (23,1-6. Βλ. ἐπίσης: 4,24· 4,3· 70,28-30). Αὐτή ἡ ἐλεύθερη χρήση τῶν σκλάβων ἐπιτράπηκε ἀπό τόν Ἀλλάχ γιά τήν ἱκανοποίηση τῶν σεξουαλικῶν ἀναγκῶν τῶν ἰδιοκτητῶν τους, τῶν πιστῶν ἀνδρῶν Μουσουλμάνων! Μάλιστα, γιά τή ρύθμιση τῶν σχέσεων τοῦ ἰδίου τοῦ Μωάμεθ μέ τό γυναικεῖο φύλο, ὁ ὁποῖος εἶχε καταγεγραμμένες τουλάχιστον 9-11 γυναῖκες, ὁ Ἀλλάχ τοῦ παρέδωσε μιά εἰδική γι' αὐτόν ἀποκάλυψη: **«Ὦ Προφῆτα, σοῦ ἐπιτρέπεται νά παντρευτεῖς τίς γυναῖκες πού προικοδότησες, ὅσες ἀπέκτησες μέ τήν δεξιά σου** (ἐννοοῦνται οἱ σκλάβες πού τοῦ δόθηκαν ἀπό τόν Ἀλλάχ ὡς λεία)... καί κάθε ἄλλη πιστή γυναίκα πού θέλει νά ἀφοσιωθεῖ σέ σένα. **Αὐτό τό δικαίωμα τό δίνουμε μόνο σέ σένα...»** (33,50).

Παρατηροῦμε ἐδῶ μεταξύ τῶν ἄλλων καί **τή δουλεία ὡς μιά φυσική κατάσταση,** δοσμένη ἀπό τόν Ἀλλάχ γιά τούς πιστούς του. Αὐτό ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τά χωρία τοῦ Κορανίου 16,71 καί 30,28. Ἡ δουλεία εἶναι μέρος τῆς φυσικῆς κοινωνικῆς τάξης τοῦ κόσμου ὅπως ἔχει δημιουργηθεῖ ἀπό τόν Ἀλλάχ.

Ἡ ἀνωτερότητα τῶν ἀνδρῶν ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τήν πρακτική τῆς συνάψεως γάμου. Παραδοσιακά γίνεται συμφωνία τοῦ κηδεμόνα τῆς γυναίκας μέ τόν ἄνδρα. Συχνά οὔτε κἄν ἡ παρουσία τῆς γυναίκας θεωρεῖται ἀπαραίτητη, ἀφοῦ νομικά δέν ἔχει δικαίωμα ὑπογραφῆς. Τό κατώτατο ὅριο ἡλικίας ἀπό παλαιά ἦταν 9 ἐτῶν, ἐπειδή ὁ Μωάμεθ σύμφωνα μέ τήν Χαντίθ, τήν Παράδοση τοῦ Ἰσλάμ, παντρεύτηκε τήν ἀγαπημένη του γυναίκα Ἀϊσσά (ὁ ἴδιος περίπου 50 ἐτῶν) σέ ἡλικία 6 ἐτῶν καί ξεκίνησε τήν ἔγγαμη ζωή μαζί της σέ ἡλικία 9 ἐτῶν. Σήμερα σέ ἀρκετές μουσουλμανικές χῶρες τό κατώτατο ὅριο ἡλικίας ἔχει ἀνέβει σέ 16 ἤ 18 ἐτῶν.

Μέ τό συμφωνητικό γάμου καί τήν ἀνάληψη τῆς πληρωμῆς τῆς διατροφῆς ὁ ἄνδρας ἀποκτάει τό δικαίωμα στό σῶμα τῆς γυναίκας: «Οἱ γυναῖκες σας», κηρύττει τό Κοράνιο, «εἶναι χωράφια σας· πηγαίνετε, λοιπόν, μέσα στά χωράφια σας, ὅπως καί ὅποτε σᾶς ἀρέσει» (2,223. Βλ. καί 2,187). Ἐπίσης ὁ ἄνδρας ἀποκτάει τό δικαίωμα λήψης πειθαρχικῶν μέτρων, ἄν τό ἀπαιτοῦν οἱ περιστάσεις: «Οἱ καλές γυναῖκες εἶναι ὑπάκουες ... Αὐτές δέ πού φοβάστε πώς εἶναι ἀνυπάκουες, νά τίς συμβουλεύετε, νά τίς στέλνετε σέ χωριστά κρεβάτια **καί νά τίς χτυπᾶτε**. Ἔπειτα ἄν σᾶς ὑπακούσουν, νά μή κάνετε καμιά ἄλλη πράξη ἐναντίον τους» (4,34). Ἡ γυναίκα, ἀπό τήν πλευρά της, μέ τό συμφωνητικό γάμου ἀποκτάει τό δικαίωμα τῆς φροντίδας τοῦ ἄνδρα γι' αὐτήν: «Οἱ ἄνδρες ἐξουσιάζουν τίς γυναῖκες, ἐπειδή ὁ Ἀλλάχ τούς ἔκανε ἀνώτερους καί ἐπειδή ξοδεύουν τά ἀγαθά τους γιά νά τίς συντηρήσουν» (4,34).

Τό διαζύγιο ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν εἶναι εὔκολη ὑπόθεση, ἀρκεῖ νά προφέρουν σύμφωνα μέ τό Κοράνιο τρεῖς φορές τό «Talaq», «σέ διώχνω». Ἐάν τό λένε μόνο μία φορά, μπορεῖ μέχρι τό διάστημα τῶν τριῶν μηνῶν νά πάρουν τήν γυναίκα τους πίσω (2,229-230). Ἡ γυναίκα μέχρι τότε μένει σέ ἐκκρεμότητα. Ἐκ μέρους τῆς γυναίκας τό διαζύγιο ἐπιτυγχάνεται μόνο μέσῳ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Χαρακτηριστική γιά τήν ὑποτίμηση τῆς γυναίκας εἶναι καί ἡ ἀξία τῆς καταθέσεώς της σέ δικαστήριο: Ἡ κατάθεση ἑνός ἄνδρα ἀναιρεῖται μόνο μέ τήν κατάθεση δύο γυναικῶν: «Μιά γυναίκα μόνη μπορεῖ νά κάνει λάθος» (2,282).

Μιά παρόμοια ἀντίληψη φανερώνεται καί στό κληρονομικό δίκαιο: Ἕνα κορίτσι κληρονομεῖ πάντα μόνο το μισό ἐκείνου πού θά ἔπαιρνε στή θέση της ἕνα ἀγόρι (4,11).

Τό Ποινικό Δίκαιο

Τό Ἰσλαμικό Ποινικό Δίκαιο συνήθως χωρίζεται σέ παραβάσεις ὁρίων, ἀντεκδικήσεως καί κρίσεως. Οἱ πρῶτες, οἱ hadd παραβάσεις, ἀναφέρονται στά ὅρια πού ὁ Ἀλλάχ ἔχει θέσει στό Κοράνιο. Θεωροῦνται ἐγκλήματα πού δέν προσβάλλουν τό ἀνθρώπινο ἀλλά τό θεῖο δίκαιο. Περιλαμβάνονται τά ἑξῆς:

Μοιχεία καί πορνεία: Τό Κοράνι ἐπιβάλλει γιά ἀνύπανδρους (24,2 –3) 100 βουρδουλιές, ἡ Παράδοση γιά παντρεμένους τή θανατική ποινή. Θεωρητικά ἴδιες ποινές ἐπιβάλλονται στούς ἄνδρες καί στίς γυναῖκες, ἀλλά γιά τούς ἄνδρες ὑπάρχουν πολύ περισσότερα περιθώρια (χρειάζονται π.χ. 4 μάρτυρες). Γιά τή γυναίκα συχνά ἡ ἐγκυμοσύνη εἶναι ἀρκετή ἀπόδειξη.

Συκοφαντία στήν περίπτωση πορνείας: Τό Κοράνι (24,2 – 3) ἐπιβάλλει 80 βουρδουλιές.

Κλοπή σέ βαριά μορφή: Τό Κοράνι (5,33+38) ἐπιβάλλει ἀκρωτηριασμό, τήν πρώτη φορά τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ καί σέ περίπτωση ἐπαναλήψεως τοῦ

ἀριστεροῦ ποδιοῦ.

Ληστεία ἐπί ὁδοῦ: Ἀνάλογα μέ τή βαρύτητα (φόνος ἤ ὄχι) ἐπιβάλλονται ὁ ἀκρωτηριασμός τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ καί τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ ἤ ἡ θανατική ποινή μέ δημόσια ἐκτέλεση, συχνά μέσῳ σταυρώσεως.

Κατανάλωση οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν: Ἐπιβάλλονται 40-80 βουρδουλιές σύμφωνα μέ τήν Παράδοση.

Ὁμοφυλοφιλία – παιδεραστία καί βιασμός: Σύμφωνα μέ τή Παράδοση ἐπιβάλλεται ποινή ἀνάλογη μέ τίς τοπικές παραδόσεις, μέχρι καί θανατική ποινή.

Ἀποστασία – ἔκπτωση ἀπό τό Ἰσλάμ: Σύμφωνα μέ ὅλες τίς σχολές δικαίου ἐπιβάλλεται ἡ θανατική ποινή, ἄν καί τό Κοράνιο ἀπειλεῖ μόνο μέ τιμωρία μετά θάνατον.

Τά ἐγκλήματα ἀντεκδικήσεως (qisas) ὅπως δολοφονία, σοβαρή σωματική κακοποίηση κ.ἄ. δέν προσβάλλουν τό Θεῖο ἀλλά μόνο τό ἀνθρώπινο δίκαιο. Ἀπαιτοῦν τήν πρόκληση τῆς ἴδιας βλάβης ἤ τή θανάτωση τοῦ ἐνόχου μέ παρουσία δικαστή, γιά νά τηρεῖται αὐστηρά ἡ ἀντιστοιχία καί γιά νά μήν ὑπάρχει ὑπέρβαση τοῦ μέτρου. Μόνο ὁ πιό στενός ἀρσενικός συγγενής τοῦ θύματος μπορεῖ νά ζητήσει τή θανάτωση. Τηρεῖται ἀπόλυτα ἡ ἀρχή τῆς ἰσότητας: Π.χ. ἕνας ἄνδρας γιά ἕναν ἄνδρα, μιά γυναίκα γιά μιά γυναίκα, ἕνας σκλάβος γιά ἕνα σκλάβο (2,178). Ἄν δέν μπορεῖ νά τηρηθεῖ αὐτή ἡ ἰσότητα, δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἀντεκδίκηση. Ἡ οἰκογένεια τοῦ θύματος μπορεῖ νά παραιτηθεῖ ἀπό τή θανάτωση τοῦ ἐνόχου καί νά ζητήσει τή πληρωμή τιμῆς τοῦ αἵματος (π.χ. στό Ἰράν γιά ἕναν ἄνδρα ὁρίζονται σήμερα: 100 καμῆλες, 200 ἀγελάδες, 200 χιτῶνες Ὑεμένης καί 1000 Ντινάρια. Γιά τίς γυναῖκες ἀπαιτεῖται κατά κανόνα τό μισό). Ἄν προκλήθηκε σωματική βλάβη, μόνο τό ἴδιο τό θύμα ἔχει τό δικαίωμα νά προκαλέσει στό δράστη τήν ἴδια βλάβη. Μπορεῖ ὅμως καί νά ζητήσει ἀποζημίωση.

Τέλος γιά τά ἀδικήματα κρίσεως (ta'zir) ὅπως ψευδομαρτυρία, προσβολή, χρηματισμός, πλαστογραφία, ἐξαπάτηση, ἐκβιασμός κ.ἄ. ἡ ποινή ὁρίζεται σύμφωνα μέ τήν ἐκτίμηση τοῦ δικαστή.

Ἰσλαμικός Ἐπεκτατισμός - Τζιχάντ

Ὅλος ὁ κόσμος ἀνήκει στόν Ἀλλάχ: Αὐτή εἶναι ἡ ἀπόλυτη πεποίθηση τῶν μουσουλμάνων. Ἀφοῦ ὅμως ἡ διαμόρφωση τῆς ζωῆς καί οἱ ἀντιλήψεις τῶν λαῶν γιά τό Θεό ποικίλουν, ἐπιβάλλεται στή συνέχεια ὁ διαχωρισμός αὐτοῦ τοῦ κόσμου τοῦ Ἀλλάχ σέ Χώρα τῆς Εἰρήνης, δηλ. τοῦ Ἰσλάμ (ἐκεῖ πού ἐπικρατεῖ τό Ἰσλάμ σέ μεγάλο ποσοστό) καί Χώρα τοῦ Πολέμου (ἐκεῖ πού ὀφείλει νά ἐπικρατήσει τό Ἰσλάμ) ὥσπου τελικά νά ἐπιτευχθεῖ σέ ὅλο τόν κόσμο ἡ ὑποταγή στό θέλημα τοῦ Ἀλλάχ. Ἔτσι σέ 95 στίχους τοῦ Κορανίου ὁ Ἀλλάχ δίνει τήν ἐντολή γιά Ἱερό πόλεμο. Μία γεύση μᾶς δίνουν τά ἑξῆς

χωρία:

• **«Ὁ πόλεμος εἶναι ὑποχρέωσή σας ... Κανέναν ἀπ' αὐτούς νά μήν τόν κάνετε φίλο σας πρίν δεχθεῖ νά πορεύεται στίς ὁδούς τοῦ Ἀλλάχ. Καί ὅπου σᾶς γυρίσουν τήν πλάτη νά τούς πιάσετε καί νά τούς σφάξετε» (4.91).**

• **«Χειρότερα ἀπό τά ζῶα εἶναι στά μάτια τοῦ Ἀλλάχ οἱ ἄπιστοι» (8.57).**

• **«Ὁ μισθός ἐκείνων πού ἐναντιώνονται στόν Ἀλλάχ καί στόν ἀπόστολό του εἶναι νά σκοτώνονται καί νά σταυρώνονται ἤ νά ἀκρωτηριάζονται σέ χέρια καί πόδια ἐναλλάξ» (5.37).**

• **«Ὅταν συναντᾶτε ἀπίστους, κόψτε τους τά κεφάλια μέχρι νά προκαλέσετε σφαγή... Ἐάν ὄντως ἤθελε ὁ Ἀλλάχ, τότε ὁ ἴδιος θά εἶχε πάρει ἐκδίκηση ἀπό αὐτούς, ὅμως ἤθελε νά δοκιμάζει τούς μέν διά τῶν δέ. Καί ἐκεῖνοι πού σκοτώνονται στό ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ ... θά τούς εἰσαγάγει στόν παράδεισο» (47.4-7).**

Αὐτή ἡ μικρή καί σύντομη περιπλάνηση στίς παραπάνω οὐσιαστικές πλευρές τῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τίς ὁρίζει τό Κοράνιο, πιστεύουμε, ὅτι φωτίζει ἕνα σημαντικό μέρος τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν, ἀφοῦ τό Κοράνιο ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα τήν καρδιά τοῦ Ἰσλάμ.

Μετά ἀπό ὅσα ἐκθέσαμε παραπάνω ἀναρωτιόμαστε:

Δέν εἶναι παραλογισμός ἤ ἔσχατη προδοσία γιά μιά χώρα μέ ἔστω στοιχειῶδες ἀνθρωπιστικό ὑπόβαθρο νά προβάλλει μέσα ἀπό Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά Ἱδρύματά της αὐτήν τήν θρησκεία πού κηρύττει: **τήν περιφρόνηση καί τόν ἐξευτελισμό τῆς γυναίκας, τή δουλεία, ἕνα ἀπάνθρωπο, ἀνατριχιαστικό σύστημα ποινικοῦ δικαίου, μεθόδους θρησκευτικοῦ ἐπεκτατισμοῦ ὅπως σφαγές, ἀποκεφαλισμούς, σταυρώσεις καί ἀκρωτηριασμούς;**

Δέν ἐγγίζει τά ὅρια τοῦ παραλόγου καί τῆς ἐσχάτης προδοσίας κατά τῶν Ὀρθοδόξων πολιτῶν της, ἡ πολιτική ἡγεσία τῆς Ἑλλάδος ὅταν ὑποχρεώνει τόν μαρτυρικό Ἑλληνικό λαό μας (τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἔχουν ὑποστεῖ μύρια ὅσα δεινά καί σφαγές ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀλλάχ), νά ἀποδεχθεῖ καί νά χρηματοδοτήσει τήν προβολή καί τήν διάδοση τοῦ Ἰσλάμ ἀπό τά Α.Ε.Ι. τῆς χώρας μας, μάλιστα δέ ἀπό τή Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ., ὅπως καί ἀπό τά δημόσια σχολεῖα τῆς Π/βάθμιας καί Δ/βάθμιας ἐκπαιδεύσεως;

Λέων Μπράνγκ
Δρ. Θεολογίας

Ἑλληνισμός καί Ρωμηοσύνη δέν εἶναι ἔννοιες ταυτόσημες

Οἱ στιγμές πού ζοῦμε εἶναι ἐξαιρετικά ἐπώδυνες καί κρίσιμες καί προσωπικά γιά τόν καθένα μας ἀλλά καί συλλογικά γιά τό λαό καί τό γένος μας. Ὀφείλομε νά προσεγγίσομε τά αἴτια τῆς κατάστασης καί νά προσπαθήσομε νά ἑρμηνεύσομε τά φαινόμενα. Εἴμαστε ἕνας λαός μέ συνεχῆ καί ἀδιάσπαστη ἱστορική παρουσία γιά πάνω ἀπό 4000 χρόνια. Ἐκτός ἀπό τή συνέχεια αἵματος (πού εἶναι δευτερευούσης σημασίας), ἔχομε κυρίως μίαν ἀδιάκοπη πολιτισμική συνέχεια. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομε ἕνα διακριτό ἀπό τούς ἄλλους πολιτισμό, πού ἔχει ὑποστεῖ μεγάλη ἱστορική ὡρίμανση καί ἐξέλιξη. Ἀπό τόν ἤδη πρό Χριστοῦ κοινωνικοκεντρικό πολιτισμό μας (μέ τήν ἔννοια τῆς ἀναζήτησης τῆς σχέσης τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀλήθεια καί ὡς πρωτεῦον) προχωρήσαμε σέ μία νέα ταυτότητα, τή Ρωμαίικη ταυτότητά μας. Ἀπό τόν στενό Ἑλληνισμό τοῦ Ἔθνους, περάσαμε στήν Ρωμηοσύνη.

Ἔτσι οἱ ἔννοιες Ἑλληνισμός καί Ρωμηοσύνη δέν εἶναι ταυτόσημες. Ὁ Ἑλληνισμός ἐμπεριέχεται στήν Ρωμηοσύνη, ἀλλά ἡ Ρωμηοσύνη εἶναι μία πολύ πιό εὐρεία ἔννοια, μέ οἰκουμενικές διαστάσεις, ἐνῶ ἐνέχει καί διαφορετικά αἰτήματα καί προτάγματα. Ἡ Ρωμαίικη ταυτότητα διαμορφώθηκε προοδευτικά τούς πρώτους αἰῶνες μετά Χριστόν, ἔγινε ὅμως ἀπολύτως διακριτή ἀπό τά μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνα καί κυρίως μετά τό Μεγάλο Κωνσταντῖνο, τό διάταγμα τῶν Μεδιολάνων περί ἀνεξιθρησκίας καί τή μεταφορά τῆς πρωτεύουσας στή Νέα Ρώμη/Κωνσταντινούπολη. Ὅπως ἔχομε σημειώσει καί στό παρελθόν, ἡ Ρωμανία (ἡ αὐτοκρατορία πού λανθασμένα καί δολίως ἐπικράτησε νά λέγεται Βυζαντινή) μέ πρωτεύουσα τήν Κωνσταντινούπολη, ἀντιλαμβάνεται πλέον τόν ἑαυτό της ὡς τή μόνη, ἐνιαία, ἀδιαίρετη, οἰκουμενική, συντεταγμένη χριστιανική πολιτεία ἐπί τῆς γῆς. Ἄξονας, ζητούμενο, λόγος ὕπαρξης καί πρόταγμά της καθίσταται ἡ «σάρκωση τοῦ Λόγου», ἡ βίωση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὄχι σέ μίαν ἀφηρημένη, ἀσαφῆ, ἐλπιζόμενη, μεταφυσική διάσταση, ἀλλά ἐν τοῖς πράγμασι καί στήν καθημερινή βιωτή. Τό ὅραμα καί ὁ ἄξονας αὐτός ἀποτελεῖ τή νοηματοδότηση τῆς ζωῆς τῶν Ρωμηῶν τόσο σέ ἀτομικό ὅσο καί συλλογικό ἐπίπεδο.

Γιά 1500 χρόνια, μέχρι περίπου τό 1830, τό γένος τῶν Ρωμηῶν, παρά τίς ὅποιες ἀστοχίες καί παλινωδίες του, ἀγωνίστηκε ἐλεύθερα καί ὑπερήφανα γιά τήν προάσπιση τῆς ἰδιοπροσωπίας του. Οἱ ἀμέτρητοι

ἀγῶνες καί οἱ θυσίες τῶν προγόνων μας, ζύμωσαν καί ταύτισαν ἐν πολλοῖς τό γένος μας μέ τήν ἱστορική πορεία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἐνσάρκως ἀναστηθέντος Χριστοῦ. Οἱ Ρωμηοί ἀγωνίζονταν καί θυσίαζαν τή ζωή τους ἀγαπητικά καί ὑπερήφανα στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὀρθοδοξίας, καταθέτοντας μαρτυρία φωτός στό σκότος τοῦ κόσμου τούτου. Ἔχει μεγάλη σημασία καί ἀξίζει νά σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι στό πρῶτο Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος (Σύνταγμα Ἐπιδαύρου, Ἰανουάριος τοῦ 1822) ὡς Ἕλληνες χαρακτηρίζονται οἱ κάτοικοι τῆς ἐπικράτειας πού «πιστεύουσιν εἰς Χριστόν».

Τό Ρωμαίικο σῶμα συγκροτούμενο ἀπό τούς προαπελθόντες, τούς συγκαιρινούς καί τούς ἐρχόμενους Ρωμηούς κάθε ἐποχῆς συμπορεύεται ἀενάως μαζί μέ τούς Ἁγίους καί τήν Ὑπέρμαχο Στρατηγό πρός τό τέλος (σκοπό καί ὁλοκλήρωση) τῆς ἱστορίας. Ἡ γνώση τοῦ τέλους, ἡ συνύπαρξη καί ἄμεση κοινωνία μέ τούς Ἁγίους, ἡ ἔνσαρκη ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί ἡ διαβεβαίωσή Του ὅτι «πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν» τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀπετέλεσαν καί ἀποτελοῦν τήν πηγή τῆς ἀλύγιστης αἰσιοδοξίας καί τῆς πίστης τοῦ τελικοῦ νικητῆ, παρά τά ὅποια ζοφερά ἐπισυμβαινόμενα.

Ἡ Ρωμηοσύνη εἶναι μία διακριτή καί πλήρως ἀφοριζόμενη ἀπό τίς ἄλλες παράδοση. Ἡ Ρωμηοσύνη δέν ἀνήκει οὔτε στή Δύση, οὔτε στήν Ἀνατολή. Στήν πραγματικότητα, αὐτό πού χαρακτηρίζομε ὡς Δύση καί ὡς Ἀνατολή νοηματοδοτήθηκαν καί ὁριοθετήθηκαν ὡς πολιτισμικές ὀντότητες ἀπό τή σύγκρουσή τους μέ τόν προϋπάρχοντα Ρωμαίικο πολιτισμό. Αὐτό πού ἔγινε εἶναι ὅτι πολλοί λαοί ἦρθαν σέ ἐπαφή μέ τή Ρωμανία καί τόν πολιτισμό της. Πολλοί ἀπό αὐτούς δέχτηκαν τόν πολιτισμό αὐτό καί μέ βάση τά δικά τους ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά διαμόρφωσαν τή δική τους παράδοση, ὅπως εἶναι γιά παράδειγμα ἡ Ρώσικη Παράδοση. Ἄλλοι ὅμως λαοί παρότι ἦρθαν σέ ἐπαφή καί γνώρισαν τό Ρωμαίικο πολιτισμό ἐπέδειξαν ἀδυναμία νά τόν κατανοήσουν καί ἔτσι, ὄχι μόνο δέν τόν δέχτηκαν, ἀλλά διαμόρφωσαν δικά τους πολιτισμικά κακέκτυπα, πού μέχρι σήμερα ἀντιμάχονται τόν Ρωμαίικο πολιτισμό καί βασανίζουν τήν ἀνθρωπότητα.

Στή Δύση οἱ Φράγκοι καί τά ἄλλα Γερμανικά φῦλα, λαοί ἀπολίτιστοι καί βάρβαροι, διαμόρφωσαν ἕνα πολιτισμικό μόρφωμα βασισμένο στήν ἐνστικτώδη ἀγάπη πρός τόν ἑαυτό τους καί τό ἴδιον συμφέρον. Μετέτρεψαν δέ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στό ἔκτρωμα τῆς Φράγκικης Ἐκκλησίας, αὐτῆς δηλαδή πού λανθασμένα καί κάκιστα ἀποκαλοῦμε σήμερα Ρωμαιοκαθολική (καθώς οὔτε Ρωμαίικη εἶναι, ἀλλά οὔτε καί καθολική). Ἡ βαρβαρότητα τῶν Γερμανικῶν φύλων καί ἡ διαστρεβλωμένη Φράγκικη Ἐκκλησία μέ τό πλῆθος τῶν διαφοροποιήσεων καί ἀποσχίσεών της (διαμαρτυρία κλ.) διαμόρφωσαν αὐτό πού ἱστορικά ἀποκαλοῦμε

δυτικό «πολιτισμό». Ἕναν «πολιτισμό» βασισμένο ἀποκλειστικά στό συμφέρον, τό κέρδος καί τόν ἐγωισμό τῆς δύναμης, «πολιτισμό» πού ἔκανε καί κάνει τόσους αἰῶνες τήν ἀνθρωπότητα νά ὑποφέρει οἰκτρά. Τί νά πρωτοθυμηθεῖ κανείς: τό σκοταδισμό τοῦ φεουδαλισμοῦ, τήν καταστροφή τῆς Ρωμανίας τό 1204 καί τή Φραγκοκρατία, τίς Ἱερές Ἐξετάσεις, τόν ἀφανισμό τῶν λαῶν τῆς Ἀμερικῆς, τό δουλεμπόριο, τήν ἀποικιοκρατία, τό ρατσισμό καί τήν παντελῆ ἔλλειψη σεβασμοῦ γιά ὁτιδήποτε διαφορετικό, τούς δύο παγκόσμιους καί τούς ἀμέτρητους περιφερικούς πολέμους, τήν καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος καί τήν ἀπάνθρωπη ζούγκλα τοῦ ἀχαλίνωτου κορπορατικοῦ καπιταλισμοῦ πού ζοῦμε σήμερα; Εἶναι λοιπόν ἀπολύτως σαφές ὅτι ἡ Ρωμηοσύνη οὔτε ἀνῆκε, οὔτε ἀνήκει, οὔτε ἔχει ἀπολύτως καμία σχέση μέ αὐτό πού ἀποκαλοῦμε Δύση.

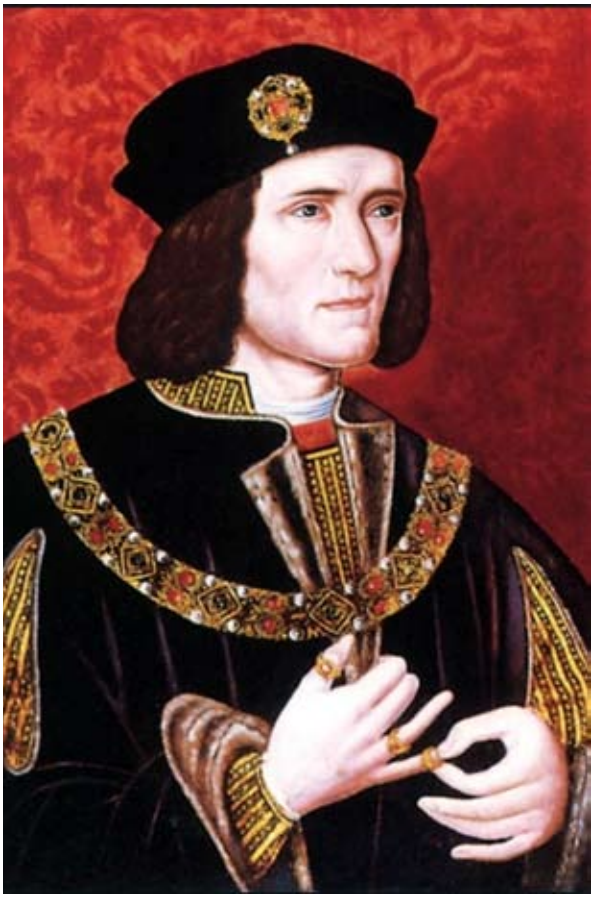
Ἡ Ρωμηοσύνη ὅμως δέν ἔχει ἐπίσης καμία ἀπολύτως σχέση οὔτε καί μέ τήν Ἀνατολή. Τό Ἰσλάμ, παρότι στήν ἀρχή θεωρήθηκε ὡς μία ἀκόμα αἵρεση τοῦ Χριστιανισμοῦ, οὐσιαστικά εἶναι μία ἁπλοϊκή ἀλλά στυγνή νομολογία, μέ ἰσχνότατη ἕως ἀνύπαρκτη μεταφυσική καί μέ ὀδηγό σαρκικά καί ἡδονιστικά ὁράματα. Στηριζόμενο στήν ἁπλοϊκότητά του, ἐξαπλώθηκε μέ τή βία, αἱματοκυλίζοντας τόν κόσμο. Ἔκλεψε, λεηλάτησε καί ἀφάνισε τούς «ἀπίστους». Ὁδήγησε δέ συνολικά τούς ἀνθρώπους του σέ ἕνα, συνεχιζόμενο ὡς τίς μέρες μας, βαθύτατο σκοταδισμό.

Ἡ Ρωμηοσύνη πάλεψε καί παλεύει τόσο μέ τήν Ἀνατολή, ὅσο καί μέ τή Δύση, τῶν ὁποίων διαχρονικό αἴτημα παραμένει ὁ ἀφανισμός κάθε διαφορετικοῦ πολιτισμοῦ καί εἰδικά τοῦ Ρωμαίϊκου πολιτισμοῦ, τόν ὁποῖον καί καπηλεύτηκαν καί διαστρέβλωσαν. Τά τελευταῖα περίπου 180 χρόνια ἡ κατάσταση ἔγινε πιό περίπλοκη καί δύσκολη, καθώς ἐπῆλθε στή Ρωμηοσύνη ἕνας ἐσωτερικός ἀποπροσανατολισμός καί μία σύγχυση, πού τήν ὁδήγησαν σέ πολλαπλές ἀκυρώσεις καί τό γένος μας στά πρόθυρα τῆς πλήρους διάλυσης πού βιώνουμε σήμερα.

Ἰωάννης Κων. Νεονάκης
MD, MSc, PhD

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΜΕΤΑΛΑΓΜΕΝΕΣ ΣΕ ΨΕΜΑΤΑ

Δὲν νομίζω νὰ ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ ἀμφισβητεῖ τὴ βαθειὰ γνώση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ποὺ ἀποκαλύπτεται μεθοδικά, ψηφίδα-ψηφίδα, μέσα στὸ τεράστιο συγγραφικὸ καὶ ποιητικὸ ἔργο τοῦ Σαίξπηρ. Ἐκεῖ βρίσκει κανείς, ἴσως τὴ συστηματικώτερη, πολύπλευρη καὶ γλαφυρὴ καταγραφὴ τῆς κίνησης καὶ τῆς ἐξέλιξης τῶν παθῶν, τῆς δύναμης τῶν συναισθημάτων, καλῶν ἢ κακῶν, τῆς πάλης ἀνάμεσα στὶς δυνάμεις ποὺ μετατρέπουν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου σὲ πεδίο μάχης. Ὅμως, ἀκόμα καὶ ὁ Σαίξπηρ, ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀλήθειας, χρησιμοποίησε τὴν ἀπαράμιλλη τέχνη του γιὰ νὰ μετατρέψει τὴν ἀλήθεια σὲ ψέμα!



Στὸ περίφημο ἔργο του, **Ριχάρδος ὁ Γ΄,** παρουσιάζει τὸ βασιλιὰ Ριχάρδο σὰν ἕνα δύσμορφο, ἀλλόκοτο τέρας, μὲ μία τεράστια καμπούρα, κουτσό, γεμάτον κακία καὶ δίψα γιὰ αἷμα, δολοφόνο τῶν δύο μικρῶν ἀθώων ἀνηψιῶν του. Κι αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ νὰ εὐχαριστήσει τὴ βασίλισσα Ἐλισάβετ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτιόταν ἡ ἐπιβίωσή του καὶ τῆς ὁποίας ὁ παππούς –πατέρας τοῦ πατέρα της– Henry Tudor εἶχε νικήσει τὸν Ριχάρδο στὴ μάχη τοῦ Bosworth Field καὶ εἶχε ἀνεβεῖ στὸ θρόνο τοῦ ἡττημένου, σὰν Ἑρρῖκος ὁ Ζ΄.

Τὸ κῦρος τοῦ μεγάλου Σαίξπηρ ἦταν αὐτὸ ποὺ στιγμάτισε τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου βασιλιᾶ τῆς δυναστείας τῶν Plantagenet[1], ἡ ὁποία κυβέρνησε τὴ Βρετανία ἀπὸ τὸ 1154 καὶ

1. Ἡ δυναστεία εἶχε τοὺς βασιλεῖς: Ἑρρῖκος Β΄, Ριχάρδος Α΄ ὁ Λεοντόκαρδος, Ἰωάννης, Ἑρρῖκος Γ΄, Ἐδουάρδος Α΄, Ἐδουάρδος Β΄, Ἐδουάρδος Γ΄, Ριχάρδος Β΄, Ἑρρῖκος Δ΄, Ἑρρῖκος Ε΄, Ἑρρῖκος ΣΤ΄, Ἐδουάρδος Δ΄, Ἐδουάρδος Ε΄ καὶ Ριχάρδος ὁ Γ΄.

ἔσβησε τὸ 1485, ὅταν ὁ δέκατος τέταρτος στὴ σειρὰ βασιλιάς της, νικήθηκε καὶ σκοτώθηκε στὴ μάχη τοῦ **Bosworth**. Ὁ Ριχάρδος, ὅμως, δὲν ἦταν οὔτε καλύτερος οὔτε χειρότερος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ διαμόρφωναν τὴν πολιτικὴ ἐξέλιξη τῆς ἐποχῆς του καί, ὁπωσδήποτε ἦταν πολὺ λιγώτερο τέρας ἀπὸ τὸν παρανοϊκὸ καὶ ἔκφυλο πατέρα τῆς Ἐλισάβετ, ποὺ διασκέδαζε ἀποκεφαλίζοντας τὶς γυναῖκες ποὺ παντρευόταν!



Καμμία ἀπὸ τὶς κατηγορίες ἐναντίον του δὲν ἔχει ἀποδειχθεῖ καί, ἡ τελευταία συκοφαντία ἐναντίον του, ὅτι ἦταν καμπούρης καὶ κουτσός, διαψεύστηκε, ὅταν τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2012 ἀνακαλύφθηκε ὁ σκελετός του, κάτω ἀπὸ ἕνα δημοτικὸ πάρκινγκ στὸ Leicester. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ μελέτησαν τὸ σκελετό του –καὶ ἔκαναν καὶ τὴν ἀνάπλαση τοῦ προσώπου του (βλ. φωτογραφία), βασισμένοι στὰ ὀστᾶ τοῦ κρανίου του– ἀπέδειξαν ὅτι ὑπέφερε μὲν ἀπὸ σκολίωση, ἀλλὰ δὲν εἶχε καμμία σχέση μὲ τὸν παραμορφωμένο κουτσὸ καμπούρη τοῦ Σαίξπηρ.

Στὴν πραγματικότητα, ἡ ἀσθένειά του εἶχε σὰν μόνο ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι ὁ κορμὸς του ἐλαφρὰ κοντύτερος ἀπὸ τὰ ἄκρα του καὶ ὁ δεξιὸς ὦμος λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸν ἀριστερό. Αὐτὴ ἡ ἀνισότητα, ὅμως, δὲν γινόταν ἐξωτερικὰ ὁρατή, γιατί καλυπτόταν ἀπὸ τὰ ροῦχα. Ἂν δὲ ἡ ἀναπηρία του ἦταν τόσο μεγάλη, ὅσο τὴν περιγράφει ὁ Σαίξπηρ, θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐκπαιδευτεῖ στὸν πόλεμο κι ἀκόμα πιὸ ἀδύνατο νὰ πολεμάει, φορῶντας τὴ βαρειὰ πανοπλία τῆς ἐποχῆς. Ὅμως, ὁ Ριχάρδος ὁ Γ΄ ἦταν ἀναμφίβολα πολὺ καλὸς καὶ πολὺ γενναῖος πολεμιστής!

Τὴν τελευταία μάχη του τὴν ἔχασε ἀπὸ προδοσία τῶν δύο σπουδαιότερων συμμάχων του, τοῦ Sir William Stanley –τοῦ ὁποίου τὰ στρατεύματα πολεμοῦσαν γύρω ἀπὸ τὸν Ριχάρδο …προστατεύοντάς τον!– καὶ τοῦ Henry Percy. Καὶ μετὰ τὴν ἀποστασία τοῦ μεγαλύτερου μέρους τοῦ στρατοῦ του, ὅμως, ἐκεῖνος ἔκανε τὴν τελευταία του ἀπελπισμένη ἔφοδο προσωπικὰ ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του καὶ κατάφερε νὰ σκοτώσει τὸν σημαιοφόρο τοῦ Ἐρρίκου, νὰ ρίξει ἀπὸ τὸ ἄλογο τὸν Sir John Cheyne, προσωπικὸ ὑπερασπιστὴ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τὸν πιὸ φημισμένο πρωταθλητὴ τῶν τουρ-

νουὰ τῆς ἐποχῆς του καὶ νὰ πλησιάσει σὲ ἀπόσταση ξίφους ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του, προτοῦ σκοτωθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀποστάτες στρατιῶτες, ποὺ μέχρι πρὶν λίγο ὑποτίθεται ὅτι τὸν ὑπεράσπιζαν!

Τὸ νεκρὸ σῶμα του ἐξευτελίστηκε καὶ πετάχτηκε γυμνὸ σ' ἕνα τάφο στὴν ἐκκλησία ἑνὸς μοναστηριοῦ στὸ Leicester, μέχρι νὰ... "ἀναστηθεῖ" πεντακόσια εἴκοσι ἑπτὰ χρόνια μετά, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει ἕνα κομμάτι τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας τοῦ ἀνθρώπου καὶ βασιλιᾶ ποὺ κάποτε ἦταν.

Τόσους αἰῶνες, ὅμως, τὸ ὄνομά του διασυρόταν ἀπὸ ἕναν ἀξιόλογο ἄνθρωπο, ποὺ ἔβαλε ὅλη του τὴν τέχνη γιὰ νὰ πετύχει τὸν διασυρμὸ αὐτόν. Ὁ Σαίξπηρ, ὁ πρῶτος καὶ κύριος ὑπεύθυνος τῆς κακῆς φήμης τοῦ Ριχάρδου, δὲν εἶπε κάτι ἀνυπόστατο. Στήριξε τὶς συκοφαντίες του σὲ μία ἀλήθεια, μετατρέποντάς την, μὲ τὴν ἀπαράμιλλη τέχνη του, σὲ ψέμα. Εἶπε τὴν ψεύτικη ἀλήθεια τοῦ νικητή, ποὺ ἔχει τὴν ἄνεση νὰ ρίχνει λάσπη σ' ὅποιον θέλει, γνωρίζοντας ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τολμήσει νὰ προκαλέσει τὴν "ἀλήθειά" του!

Τώρα, θὰ μὲ ρωτήσετε, τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς, ἂν ἕνας βασιλιὰς σκοτώθηκε καὶ συκοφαντήθηκε πρὶν ἀπὸ πέντε αἰῶνες;

Ἴσως νὰ μὴ μᾶς ἐνδιέφερε –ἂν καί, ἡ κάθε ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι πηγὴ γνώσης γιὰ τὴ δική μας ζωή, ὅσοι αἰῶνες κι ἂν ἔχουν κυλήσει– ἂν δὲν συναντούσαμε τὴν πρακτικὴ αὐτὴ καθημερινὰ στὴ ζωή μας. Καὶ στὶς προσωπικές μας σχέσεις καὶ στὴ δημόσια ζωή, οἱ ἀλήθειες μεταλλαγμένες σὲ ψέματα, ἔχουν πιὰ πάρει διαστάσεις ἐπιδημίας.

Καὶ δὲν ἀναφέρομαι μόνο στὶς ἐργασιακὲς σχέσεις, ποὺ ἡ πεντάλεπτη καθυστέρηση μιᾶς μέρας μεταφέρεται στὸν διευθυντὴ ἀπὸ τοὺς "φίλους" συναδέλφους σὰν μία παγιωμένη καθημερινὴ κατάσταση. Δὲν μιλάω κἂν γιὰ τὴ διαστροφὴ τῆς ἀλήθειας γιὰ νὰ ἐξυπηρετεῖ πάντα τὴ δική μας δικαίωση. Μιλάω γιὰ τὴ συνήθειά μας νὰ θεωροῦμε ὅτι γνωρίζουμε καλὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς συζητοῦμε καὶ νὰ τοὺς κρίνουμε καὶ –ἀκόμα χειρότερα– νὰ τοὺς ἑρμηνεύουμε, ἐνῶ τὸ μόνο δεδομένο μας εἶναι κάποια ἐνέργεια τῆς στιγμῆς, μία παρουσία –ἢ ἀπουσία– μία ἔκφραση, ἕνας τόνος φωνῆς!

Πολὺ περισσότερο αὐτὸ γίνεται σὲ θέματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐκεῖ ὅπου ὅλοι εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ δώσουμε τὴ γνώμη μας χωρὶς νὰ μᾶς τὴ ζητήσει κανείς. Τὸ «αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνει ἔτσι, ἀλλὰ ἀλλιῶς», εἶναι ἡ πιὸ κοινὴ φράση, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ὅλα τα στόματα, ὅλες τὶς ὧρες τῆς μέρας. Χωρὶς αὐτὸς ποὺ τὴ λέει νὰ ἔχει στοιχεῖα, χωρὶς τὴ γενικὴ εἰκόνα, χωρὶς τὶς γνώσεις. Τίποτα ἀπὸ αὐτὰ δὲν χρειάζεται. Χρειάζεται μόνον ἕνα κομματάκι ἀλήθεια καὶ πολλὴ ἄποψη καὶ πολλὴ ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό μας καὶ τὴ γνώμη του!

Κι ὅποιος ὑπερισχύσει εἶναι νικητής. Κι ἔχει πάντα δίκιο!!!

Γιά σχόλια: **ninetta1blogspot.com** **Νινέττα Βολουδάκη**

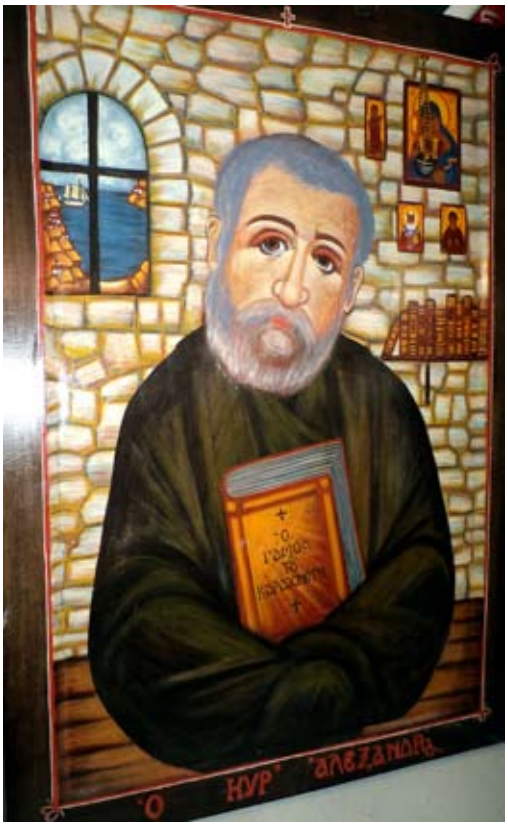
Συμπεριφορὲς πιστῶν καὶ μαθήματα Ποιμαντικῆς ἀπὸ τὸν Παπαδιαμάντη

(Μιὰ πρώτη προσέγγιση στὸ θέμα)

Στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο, ὀφειλή.

Ἀντιγράφω ἀπὸ τὸν Παπαδιαμάντη:

«Δύο χωρικοὶ ὄρθιοι, πέντε βήματα μακρὰν τοῦ ψητοῦ, τῆς φλάσκας καὶ τοῦ σχοίνου, ἵσταντο καὶ συνωμίλουν ζωηρῶς. Εἶχαν εὕρει τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον νὰ λογομαχήσωσι δι᾽ ἓν χωράφιον τεσσάρων στρεμμάτων, περὶ τοῦ ὁποίου ἐμάχοντο ἀπὸ ἐτῶν.



Ἀντικρύ, πρὸς μεσημβρίαν, ἐπὶ τοῦ βραχώδους λόφου, ἀνάμεσα εἰς πέντε βράχους, εἰς τρία μονοπάτια καὶ εἰς κρημνόν, εὑρίσκετο τὸ διαφιλονικούμενον χωράφιον. Ὁ εἷς τῶν χωρικῶν ἐχειρονόμει, κ᾽ ἐδείκνυε πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι τὸ χωράφιον τὸ ἰδικόν του εἶχεν σύνορον ἀκριβῶς τὸν τρίτον βράχον πρὸς τὰ δεξιά» (Ἀ. Παπαδιαμάντης, Λαμπριάτικος ψάλτης).

Προσέχοντας τὰ παραπάνω, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν τὴν κορυφαία τῆς Ἀναστάσεως τὴ Νύχτα σὲ κάποιο ἐξωκκλήσι τῆς Σκιάθου, παρατηροῦμε ὅτι τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες τους οἱ πιστοὶ δὲν τὶς ἀφήνουν στὸ σπίτι τους, ἀλλὰ τὶς κουβαλοῦν μαζί τους, ὅπως τὶς ἁμαρτίες τους. Κι αὐτὸ δὲν συμβαίνει μονάχα τὴ χρονιάρα αὐτὴ ἡμέρα, ἀλλὰ πάντοτε, γιατὶ πρέπει νὰ γνωρίζουμε, πὼς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀποτελεῖται ἀπό ἁγίους ἀλλ᾽ ἀπὸ ἀγωνιζόμενους πιστούς. Ὅπως ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπόψιν μας καὶ τὸ ἑξῆς: ὅτι δηλαδή, αὐτοὶ οἱ δύο, πρὶν λογομαχήσουν μπορεῖ νὰ προσῆλθαν καὶ νὰ Κοινώνησαν. Ἀκόμα δὲ, μπορεῖ, τὰ ὅσα τοὺς ἀπασχολοῦσαν, νὰ

τὰ γνώριζε κι ὁ παπᾶς, ὁ ὁποῖος νὰ τοὺς συμβούλεψε κιόλας νὰ βροῦν τὴ λύση στὸ πρόβλημά τους, –δυὸ χρόνια τοὺς παίδευε– ὅμως ἐκεῖνοι, ἴσως νὰ μὴν ἔδωσαν καμμιὰ σημασία.Ἔπειτα μὴ ξεχνᾶμε ὅτι οἱ τέτοιου εἴδους «πιστοὶ»προσέρχονται «συνηθείας ἕνεκεν καὶ οὐκ εὐσεβείας» (Ἰω. Χρυσόστομος), ὁπότε εἶναι αὐτονόητη ἡ ὅποια τους συμπεριφορά.

Μὲ λίγα λόγια, μέσα στὴ μικρὴ κοινότητα τοῦ νησιοῦ ἢ τοῦ χωριοῦ, πάντοτε θὰ ὑπάρχουν κι αὐτὰ τὰ φαινόμενα, κοντὰ στὰ ἄλλα, «τῶν παντοπωλῶν, μικρεμπόρων καὶ τοκιστῶν τῆς χθές, τῶν νεοπλούτων τῆς σήμερον, κατὰ πόλεις καὶ κώμας». (Λαμπριάτικος ψάλτης). Πρέπει δὲ νὰ ποῦμε πώς αὐτά, τὰ ἄλλα φαινόμενα, ἦταν χειρότερα τῶν προηγουμένων, ἐπειδὴ ἀλλοίωναν ἐπικίνδυνα τὸ χαρακτήρα τῆς Κοινότητας καὶ τὸν ἐκφύλιζαν. Καὶ γιὰ νὰ τὸ αἰτιολογήσει κανεὶς αὐτό, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐπισκεφτεῖ κι ἄλλες σελίδες, τόσο τοῦ Παπαδιαμάντη, ὅσο καὶ τοῦ Μωραϊτίδη, ὥστε νὰ δεῖ τὰ πράγματα πιὸ καλά. (βλ. π. χ. τὸ διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη, «Ρεμβασμὸς τοῦ Δεκαπενταυγούστου», ἀλλὰ καὶ τὴ «Σταχομαζώχτρα» τοῦ ἴδιου, ὅπως ἐπίσης τὴ νουβέλα τοῦ Ἀλ. Μωραϊτίδη, «Ὁ Δεκατιστής», κ.ἄ).

Ἀλήθεια, πῶς παρεισφρύουν μέσα στὶς μικρές, κλειστὲς κοινωνίες αὐτὰ τὰ φαινόμενα; Εἶναι ἕνα ἐρώτημα ποὺ ἀπαιτεῖ διερεύνηση καὶ μελέτη. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ νοῦς αὐτοῦ ποὺ συντάσσει αὐτὲς τὶς γραμμὲς εἶναι στὸν ἱερέα: αὐτὸν δηλαδὴ ποὺ βλέπει τὸ ἄδικο, ἀλλὰ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη, τοὺς βλέπει ὅλους γύρω του, ὡς συμπορευομένους πρὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὅπως τὸν καιρὸ τῆς Ἐξόδου συμπορεύονταν μὲ τὸν Μωϋσῆ κι ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν γῆ Αἰγύπτου, πρὸς τὴν γῆ τῆς ἐπαγγελίας (Βλ. Ἐξ. Κεφ. 12 ἑξ.). Ἀκόμα τὴν προσεχτική, ὄχι φοβισμένη ὅπως θὰ ἤθελαν κάποιοι, στάση τοῦ ἱερέα στὸ ὄντως συβιλλικὸ καὶ ἀποδεχόμενο ἔντιμη μελέτη καὶ θεοσεβῆ ἑρμηνεία παπαδιαμαντικὸ διήγημα, «Ὁ Γάμος τοῦ Καραχμέτη». Γιατὶ ὅλες αὐτὲς οἱ πονηρὲς καὶ σκοτεινὲς στιγμὲς, οἱ ὁποῖες σὲ κάθε ἱερωμένο μποροῦν νὰ συμβοῦν, πρέπει νὰ ξέρουμε, πὼς ἀπὸ μιὰ Ἀποστολικὴ φράση κρέμονται καὶ μέσω αὐτῆς ἀνοίγονται στὸν κόσμο. «Ὁ Θεός πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄. Τιμ. 2.4)

Εἶναι φορὲς ποὺ ἀκοῦμε ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς πολλὰ καὶ παράδοξα.Ὅπως, ὅτι συντασσόμαστε μὲ τὴ μερίδα τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη, γιατὶ ἀνεχόμαστε τοὺς προσερχομένους. Ἀλήθεια, τὶ ἄλλο νὰ κάνουμε ὅταν ἔχουμε τὴν ἀποστολικὴ ἐντολή: «μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ»; (Εφ. 4, 2). Τὰ συμπεράσματα δικά σας...

Σκόπελος **π. Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός**

ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ SCHMORELL ΕΝΑΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΤΙΚΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ

Ἔχει παρατηρηθεῖ ὅτι πάρα πολλοί πολέμιοι τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, βάλλουν κατ' αὐτῆς μέ ἀθεμελίωτες κατηγορίες. Δηλαδή κατηγορίες καί μομφές ἀναπόδεικτες, πού ἐκστομίζονται καί κατασκευάζονται μόνο καί μόνο γιά νά σπιλωθεῖ τό ἠθικό ἀνάστημα τῆς Ἐκκλησίας.



Ἤδη ἀπό τήν σχολική, τήν μαθητική ἀλλά κυρίως τήν φοιτητική περίοδο, ἰδιαίτερα κατά τά τέλη τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, πολλά τέτοια «ζητήματα» πού ἀπασχολοῦσαν τούς ἀνθρώπους, εὔκολα γίνονταν ἀντικείμενο κακεντρεχοῦς προπαγάνδας μέ εὐτελεῖς στόχους. Ἕνας ἀπό αὐτούς ἦταν νά ἀμαυρωθεῖ ἡ ἱστορικά τεκμηριωμένη παρουσία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας στό διάβα τῶν αἰώνων. Καί ἐδῶ ἀκολουθεῖται τό παράδειγμα τῶν αἱρετικῶν. Ἀπομονώνουν ἕνα «συμβάν», τοῦ προσδίδουν τίς διαστάσεις πού ἐπιθυμοῦν ἀλλοιώνοντάς το καί μετά τό ἐντάσσουν σέ ἕναν κανόνα γενίκευσης. Ἔτσι ὑποτίθεται ὅτι θεμελιώνουν ὑποδείγματα γενικῆς ἰσχύος. Μία ἀπό τίς σαθρές καί ἀναπόδεικτες κατηγορίες, πού μετά λύσσας υἱοθετοῦν οἱ πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι καί αὐτή: «**Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία συνεργάστηκε μέ τά ὁλοκληρωτικά καθεστῶτα**»! Ἀποσιωποῦν ἤ σκόπιμα ἀγνοοῦν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὄχι μόνον ἀντετάχθη σέ κάθε μορφῆς ὁλοκληρωτισμό, ἀλλά καί ἀνέδειξε Ἁγίους μέ τήν σθεναρή της αὐτήν στάση. Καί ναί μέν στήν περίπτωση τοῦ Σταλινικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, οἱ περισσότεροι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, γνωρίζουν λαμπρά παραδείγματα Ἁγίων, Νεομαρτύρων καί Ἱερέων, πού ἔδωσαν μαρτυρία ἀγωνιστικοῦ πνευματικοῦ ἤθους κατά τόν εἰκοστό αἰῶνα. Στήν χώρα μας, εἶναι γνωστή ἡ περίπτωση τοῦ «ἀπό Τραπεζοῦντος» Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρύσανθου, ὁ ὁποῖος κατά τήν ἄνοιξη τοῦ 1941 ἀντέταξε τό σθεναρό του φρόνημα στίς κατοχικές Ἀρχές τῶν Γερμανῶν, ὅταν ἀρνήθηκε νά ὁρκίσει τήν διορισμένη κυβέρνηση Τσολάκογλου. Σχεδόν ποτέ δέν ἀναφέρονται στό ζήτημα αὐτό οἱ πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκεῖνο ὅμως, πιστεύω, πού δέν ἔχει καταστεῖ γνωστό, εἶναι ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἔχει ἀναδείξει Ἁγίους πού μαρτύρησαν κατά



τοῦ Ναζισμοῦ.

Ἕνας ἀπό αὐτούς εἶναι ὁ **Ἅγιος Ἀλέξανδρος Schmorell**, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἦταν Γερμανός καί μαρτύρησε τόν Ἰούλιο τοῦ 1943.

Ὁ Ἀλέξανδρος Schmorell εἶχε γεννηθεῖ στήν Ρωσία τό 1917 ἀπό Ρωσίδα μητέρα καί Γερμανό πατέρα. Ὁ πατέρας του ὁ Hugo Schmorell ἦταν γιατρός καί εἶχε σπουδάσει στήν Ρωσία κατά τήν προεπαναστατική περίοδο. Ὁ παππούς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπό τήν πλευρά τῆς μητέρας του, Nataliya Vvedenskaya, ἦταν ἱερέας τῆς Ρωσικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τό 1918 ἡ μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου πέθανε ἀπό τῦφο καί δύο χρόνια ἀργότερα ὁ Hugo Schmorell νυμφεύθηκε τήν Γερμανίδα Elisabeth Hoffman πού ἦταν ρωμαιοκαθολική. Τό 1921 γιά νά ἀποφευχθοῦν οἱ διώξεις πού ἀσκοῦσαν ἀπηνῶς οἱ Μπολσεβίκοι, ἡ οἰκογένεια Schmorell κατέφυγε καί ἐγκαταστάθηκε στό Μόναχο. Μαζί τους εἶχαν παραλάβει καί τήν «παραμάνα» τοῦ Ἀλέξανδρου, Θεοδοσία Lapschina. Αὐτή ἦταν πού ἔδωσε Ὀρθόδοξη Χριστιανική ἀγωγή στόν μικρό Ἀλέξανδρο, ἔστω καί ἐάν ἡ μητριά του στά δύο παιδιά της, πού γεννήθηκαν στό Μόναχο, ἔδωσε ρωμαιοκαθολική ἀγωγή. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπό πολύ μικρή ἡλικία ἀγάπησε τήν Ὀρθοδοξία καί μάλιστα παρότρυνε τήν μητριά του καθώς καί τά ἑτεροθαλῆ ἀδέλφια του νά παρακολουθήσουν μαθήματα σέ Ὀρθόδοξο Κατηχητικό Σχολεῖο στό Μόναχο. Ἀγαποῦσε μέ ἔμφαση

τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί παρακολουθοῦσε κάθε Κυριακή τήν Θεία Λειτουργία. Ὁ Ἀλέξανδρος Schmorell ἦταν ἕνας πιστός Χριστιανός, πλήρως συνειδητοποιημένος καί μέ εὐαίσθητη συνείδηση. Ἕνα χρόνο μετά τήν ἔκρηξη τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, σπούδαζε Ἰατρική στό Πανεπιστήμιο τοῦ Μονάχου Ludwig-Maximilian Universitat.

Ὑποχρεωτικά κατετάγη στόν Γερμανικό Στρατό καί ἐστάλη στό Ἀνατολικό Μέτωπο. Ὑπηρετοῦσε ὡς βοηθός στρατιωτικοῦ ἰατροῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος κατ' ἐπανάληψιν δήλωνε ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατον νά πυροβολεῖ καί νά σκοτώνει εἴτε Ρῶσο εἴτε Γερμανό. Ἦταν κάτι πού ἦταν ἀντίθετο στήν Χριστιανική του ἀγωγή. Ὑπηρέτησε ἀποκλειστικά ὡς στρατιωτικός ἰατρός καί ἔτσι ἦλθε σέ ἐπαφή μέ τόν ἀνθρώπινο πόνο καί μάλιστα βοηθοῦσε στήν περίθαλψη (ἐκτός τῶν Γερμανῶν) καί Ρώσων αἰχμαλώτων πού εἶχαν τραυματισθεῖ. Μετά ἀπό λίγο χρονικό διάστημα μετατέθηκε στό Μόναχο κατά τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1942.

Ὁ Ἀλέξανδρος μέ μερικούς του φίλους ἀπό τό Πανεπιστήμιο τοῦ Μονάχου ὅπου σπούδαζε Ἰατρική, ἵδρυσε μιά μυστική ἀντιναζιστική ὀργάνωση μέ εἰρηνικό χαρακτῆρα, εἶχε τόν τίτλο «Λευκό Ρόδο». Μπορεῖ νά πεῖ κανείς μετά βεβαιότητος ὅτι τό «Λευκό Ρόδο» ἦταν ἴσως ἡ πιό σπουδαία μορφή ἀντίστασης κατά τοῦ ναζιστικοῦ ὁλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος τοῦ Χίτλερ, μέσα στήν Γερμανία. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι τό «Λευκό Ρόδο» δέν προέβαινε σέ καμιάν ἀπολύτως βίαιη δραστηριότητα καί ἀποσκοποῦσε μόνο στήν ἐκτύπωση καί κυκλοφόρηση ἐνημερωτικῶν φυλλαδίων πού ἐνημέρωναν τόν Γερμανικό λαό γιά τά ἐγκλήματα πού διέπραττε τό ναζιστικό καθεστώς. Μάλιστα τά συνέδεε μέ τήν σατανική φύση τόσο τῆς ναζιστικῆς ἰδεολογίας ὅσο καί μέ τήν ἀντιχριστιανική του ὑστερία. Ψυχή καί ἔμπνευση τοῦ «Λευκοῦ Ρόδου» ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος. Αὐτός συνέτασσε τά κείμενα τῶν ἀντικαθεστωτικῶν φυλλαδίων. Καί μόνον αὐτό τό τόλμημα, κάτω ὑπό τρομερές συνθῆκες ἀπόλυτου τρόμου καί εἰδεχθοῦς ζόφου, συνιστᾶ πράξη ἀπαράμιλλης γενναιότητος. Τό «Λευκό Ρόδο» πρόλαβε καί ἐκτύπωσε ἕξι ἐνημερωτικά φυλλάδια. Κατά τήν διάρκεια τῆς διανομῆς τοῦ ἕκτου φυλλαδίου (24 Φεβρουαρίου 1943) ἡ Γκεστάπο συνέλαβε τά μέλη τῆς ἀντιστασιακῆς ὁμάδας. Τελικά καταδικάσθηκε εἰς θάνατο τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1943 καί ἐκτελέσθηκε δι' ἀποκεφαλισμοῦ στίς 13 Ἰουλίου 1943.

Ἔχει ἰδιαίτερη ἀξία νά σταχυολογηθοῦν κάποια ἀποσπάσματα ἀπό τά κείμενα τοῦ Ἀλεξάνδρου στά κείμενα πού ἐκυκλοφορήθησαν.

(Ἀπόσπασμα ἀπό τήν τέταρτη προκήρυξη)

«Κάθε λέξη ἀπό τό στόμα τοῦ Χίτλερ εἶναι ἕνα φέμα. Ὅταν μιλᾶ γιά εἰρήνη, ἐννοεῖ τόν πόλεμο καί ὅταν κατά τρόπο βλάσφημο χρησιμοποιεῖ τό ὄνομα τοῦ Παντοδύναμου, ἐννοεῖ τή δύναμη τοῦ κακοῦ,

τόν ἐκπεσόντα ἄγγελο, τό Σατανᾶ. Τό στόμα του εἶναι τό δύσοσμο στόμιο τῆς Κολάσεως καί ἡ ἰσχύς του ἐκ βάθρων καταραμένη.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πρέπει νά ἀγωνιστοῦμε κατά τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ τρομοκρατικοῦ κράτους μέ ὀρθολογικά μέσα. Ὅμως, ὁποιοσδήποτε ἐξακολουθεῖ νά ἀμφισβητεῖ τήν πραγματικότητα, τήν ὕπαρξη δαιμονικῶν δυνάμεων, θά ἔχει ἀποτύχει σέ μεγάλο βαθμό νά ἀντιληφθεῖ τή μεταφυσική διάσταση αὐτοῦ τοῦ πολέμου. Πίσω ἀπό τά συγκεκριμένα, ὁρατά περιστατικά, πίσω ἀπό ὅλες τίς ἀντικειμενικές καί λογικές διαπιστώσεις, βρίσκουμε τό ὑπερλόγο στοιχεῖο: Τόν ἀγῶνα ἐνάντια στό δαίμονα, ἐνάντια στούς ὑπηρέτες τοῦ Ἀντιχρίστου.

Παντοῦ καί πάντοτε, οἱ δαίμονες παραμόνευαν στό σκοτάδι, περιμένοντας τή στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύναμος: ὅταν μέ τή δική του βούληση ἐγκαταλείπει τή θέση του στήν τάξη τῆς Δημιουργίας, ὅπως δημιουργήθηκε γι' αὐτόν ἀπό τό Θεό ἐν ἐλευθερίᾳ –ὅταν ὑποχωρεῖ στή δύναμη τοῦ κακοῦ καί ἀποχωρίζεται ἀπό τίς ἄνωθεν δυνάμεις– κι ἀφοῦ θεληματικά κάνει τό πρῶτο βῆμα, ὁδηγεῖται ὁλοένα στό ἑπόμενο μέ ραγδαία ἐπιταχυνόμενο ρυθμό.

Παντοῦ καί σέ ὅλους τούς καιρούς τῆς μεγαλύτερης κρίσης, ἔχουν ἐμφανισθεῖ ἄνθρωποι, προφῆτες καί ἅγιοι, πού ἀγαπᾶνε τήν ἐλευθερία τους, κήρυξαν τόν Μοναδικό Θεό, καί μέ τή βοήθειά Του ὁδήγησαν τό λαό στήν ἀντιστροφή τῆς πτωτικῆς του πορείας.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι, βέβαια, ἐλεύθερος, ἀλλά χωρίς τόν ἀληθινό Θεό εἶναι ἀνυπεράσπιστος ἐνάντια στό κακό. Εἶναι σάν καράβι χωρίς πηδάλιο, στό ἔλεος τῆς θύελλας, σάν μικρό παιδί χωρίς τή μητέρα του, σάν σύννεφο πού διαλύεται στόν ἀέρα. Καί σέ ρωτάω, σάν Χριστιανό πού ἀγωνίζεσαι γιά τή διαφύλαξη τοῦ πιό πολύτιμου θησαυροῦ σου, μήπως διστάζεις, μήπως ξεπέφτεις στή δολιότητα, τόν ὑπολογισμό καί τήν ἀναβλητικότητα, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι κάποιος ἄλλος θά σηκώσει τό χέρι γιά νά σέ ὑπερασπίσει; Δέν σοῦ ἔδωσε ὁ Θεός τή δύναμη καί τή θέληση νά ἀγωνιστεῖς; Πρέπει νά χτυπήσουμε τό κακό ἐκεῖ πού εἶναι πιό δυνατό, καί εἶναι πιό δυνατό στήν ἐξουσία τοῦ Χίτλερ».

(Ἀπόσπασμα ἀπό τήν δεύτερη προκήρυξη)

«Γιατί σᾶς τά λέμε ὅλα αὐτά, ἀφοῦ τά ξέρετε πολύ καλά, κι ἄν ὄχι τά συγκεκριμένα, ἄλλα, τό ἴδιο σοβαρά ἐγκλήματα πού διέπραξε αὐτή ἡ τρομακτική συμμορία ὑπανθρώπων;»

«Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό μιά τέτοιου εἴδους ἐνοχή, καί ὁ καθένας ἀκολουθεῖ τό δρόμο του μέ τήν πιό ἤρεμη

καί ἥσυχη συνείδηση. Ὅμως, δέν μπορεῖ νά ἀπαλλαγεῖ: εἶναι ἔνοχος, ἔνοχος, ἔνοχος! Δέν εἶναι, ὅμως, ἀργά, νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό αὐτή τήν ἐξόχως κατακριτέα καί ὑπόλογη γιά ὅλες τίς πλάνες κυβέρνηση, γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό ἀκόμη μεγαλύτερη ἐνοχή...»

«Ποτέ μή ξεχνᾶτε τό Θεό!...»

Στήν τελευταία του ἐπιστολή πρός τούς οἰκείους του ἔγραφε μεταξύ τῶν ἄλλων:

«Μέ τή θέληση τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐπίγεια ζωή μου θά κλείσει, προκειμένου νά μεταβῶ σέ μίαν ἄλλη, πού ποτέ δέν θά τελειώσει, ὅπου ὅλοι μας θά συναντηθοῦμε... Δυστυχῶς, τό χτύπημα αὐτό θά εἶναι πιό σκληρό γιά σᾶς παρά γιά μένα, γιατί φεύγω μέ τή βεβαιότητα ὅτι ὑπηρέτησα τήν ἀλήθεια. Αὐτό μέ ἀφήνει μέ ἥσυχη τή συνείδηση, παρά τό γεγονός ὅτι εἶναι κοντά ἡ ὥρα τοῦ θανάτου.

Καί συνεχίζει

«Πρόσφατα διάβασα κάτι σ' ἕνα πολύ καλό καί μέ πολλά νοήματα βιβλίο, πού ταιριάζει σέ ὅλους ἐσᾶς: «Ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς, τόσο πιό δυνατή πρέπει νά εἶναι ἡ πίστη μας, ὅσο πιό καταδικασμένοι μοιάζουμε, μέ τόση μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη πρέπει νά ἀφήνουμε τίς ψυχές μας στά χέρια τοῦ Θεοῦ Πατέρα.» Ἔγραφε ὁ Ἀββᾶς Θεόδωρος ἀπό τό Βυζάντιο, [Θεόδωρος ὁ Στουδίτης] «Γιά τό λόγο αὐτό εὐχαρίστησα τό Θεό γιά τίς δοκιμασίες μου, καί ἄφησα τόν ἑαυτό μου ἐντελῶς στίς ἀνεξερεύνητες βουλές τῆς Προνοίας Του...»

Αὐτό εἶναι τό πνευματικό ἠθικό ἀνάστημα ἀλλά καί τό ἀπαράμιλλο σθένος τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Schmorell. Εἶναι δύσκολο στόν εἰκοστό αἰῶνα νά βρεῖ κάποιος τέτοιες μορφές πνευματικῆς ἀντίστασης ἀλλά καί ἠθικῆς ἀνδρείας, πού δέν μετακυλίουν σέ πράξεις βίας. Μόνον τό ἦθος τῆς Ἁγιότητος ἀναδεικνύει τέτοιες μορφές. Ἡ Ἁγιοκατάταξη τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔγινε ἀπό τήν Ρωσική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἡ μνήμη του τιμᾶται στίς 13 Ἰουλίου.

Βασίλης Μακρῆς
Μεταλλειολόγος

Μαντάτα ἀπό τό Ἀμβοῦργο!

ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ (Sterbehilfe) Ἤ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑ;

Πατέρα Βασίλειε εὐλογεῖτε!

Στήν ἐπιφάνεια ἦλθε πάλι τό θέμα τῆς εὐθανασίας, μέ δημοσιεύματα τοῦ Γερμανικοῦ Τύπου, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπαγγελίας κατηγορίας γιά ἀνθρωποκτονία εἰς βάρος τοῦ νομικοῦ καί πρ. γερουσιαστοῦ τοῦ Ἀμβούργου Roger Kusch. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός μέ τόν σύλλογο τοῦ Sterbehilfe Deutschland e.v ἔχει ὀργανώσει τήν αὐτοκτονία ἑκατοντάδων ἀνθρώπων! Σέ δημοσίευμά της μέ τίτλο «Nach Totschlag-AnklageRoger Kusch: Jetzt wehrt sich der „Makler des Todes“» (μετάφρ.: Μετά ἀπό κατηγορία πού ἀπαγγέλθηκε στόν Roger Kusch γιά ἀνθρωποκτονία: Τώρα ἀμύνεται ὁ «διαμεσολαβητής τοῦ θανάτου») ἡ Morgenpost τοῦ Ἀμβούργου γράφει χαρακτηριστικά στίς 14-5-2014 ὅτι τά μέλη τοῦ συλλόγου πληρώνουν τό λιγότερο 50 εὐρώ τόν χρόνο, χωρίς ὅμως ἀπαιτήση γιά βοήθεια στήν αὐτοκτονία τους! Μέ 2000 εὐρώ, ὅμως, ἐφ’ ἅπαξ, ἔχουν τρία χρόνια ἀναμονῆς, πρίν …“βοηθηθοῦν” νά αὐτοκτονήσουν! Μέ 7000 εὐρώ ἔχουν δικαίωμα γιά ἄμεση ὀργάνωση τῆς αὐτοκτονίας τους! Προϋπόθεση, ἡ ἰατρική γνωμάτευση ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος εἶναι πνευματικά ὑγιής, κ.λ.π. Τέτοιες γνωματεύσεις ἐκδίδει ὁ νευρολόγος τοῦ συλλόγου Johann Friedrich Splitter ἀντί ἀμοιβῆς 1000 εὐρώ!

Στό διάστημα 2010 - 2013 βοήθησαν καί ὀργάνωσαν τήν αὐτοκτονία 118 ἀνθρώπων! Στό ἄρθρο τῆς παραπάνω ἐφημερίδας ἀναφέρεται ὅτι ὁ Roger Kusch ἔχει παρουσιάσει μηχανισμό πού κάποιος ἄν καί ἀνάπηρος, θά μποροῦσε μέ κινήση τῆς κεφαλῆς νά θέση σέ λειτουργία καί νά αὐτοκτονήση!

Στήν Γερμανία ἡ αὐτοκτονία καθώς καί ἡ ἔμμεση (σημ.: ὅταν π.χ. ὁ ἰατρός μέ τή συναίνεση τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ ὁποῖος πρέπει νά βρίσκεται στό τελευταῖο στάδιο ἀνίατης ἀσθένειας, χορηγεῖ φάρμακα ἐναντίον τοῦ πόνου πού ἔχουν σάν παρενέργεια τήν ἐπίσπευση τοῦ

θανάτου) καί ἡ παθητική (σημ.: παραίτηση σέ περίπτωση ἀνίατης ἀσθένειας ἤ τραυματισμοῦ πού ὁδηγεῖ στό θάνατο ἀπό μέτρα πού παρατείνουν τή ζωή μέ προϋπόθεση ὅμως ἤ τήν γραπτή δήλωση τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἀσθενοῦς ἤ τήν ἀξιόπιστη διαβεβαίωση τῶν συγγενῶν γι' αὐτό) εὐθανασία δέν θεωροῦνται ἀδικήματα. Ἀντίθετα, ἡ ἄμεση εὐθανασία, π.χ. ἡ ὑπερβολική χορήγηση φαρμάκων σέ ἀσθενῆ, ὥστε νά ὑποκύψει, θεωρεῖται ἀνθρωποκτονία καί τιμωρεῖται μέ φυλάκιση τοὐλάχιστον 5 ἐτῶν. Ἀκόμα καί ἡ ρητή ἐπιθυμία τοῦ ἀσθενοῦς γιά τή θανάτωσή του δέν ἀλλάζει τίποτα στό ἀξιόποινο τῆς πράξης αὐτῆς. (http://www.focus.de/politik/deutschland/tid-10961/gesetzentwurf-wann-ist-sterbehilfe-strafbar-und-was-ist-erlaubt_aid_315208.html)

Ὁ Kusch εἶχε πρῶτα ἱδρύσει τόν σύλλογο Dr. Roger Kusch Sterbehilfe Deutschland e.v καί ἐν συνέχειᾳ ἀφοῦ αὐτός ἀπαγορεύθηκε τήν Sterbehilfe Deutschland e.v. ἐσχάτως μέ ὑποκατάστημα στήν Ἑλβετία. Στήν Ἑλβετία ὑπάρχουν βέβαια ἀνάλογοι σύλλογοι μέ χιλιάδες μέλη-ὑποψήφιους καί μέ ἰσολογισμούς ἀπό εἰσφορές καί δωρεές ἑκατομμυρίων Εὔρω! Στό διαδύκτιο στήν σελίδα exit.ch ὑπάρχουν πολλές πληροφορίες. Σκέφθηκα, λοιπόν, νά σᾶς γράψω κάτι γιά αὐτήν τήν βιομηχανία τοῦ θανάτου. Τό θέμα ὅμως ἦταν τόσο δυσάρεστο, ἀπό αὐτά πού διάβασα πού μέ γέμισε ἄγχος καί καταθλίψη. Ἀποφάσισα νά σταματήσω καί νά σᾶς στείλω τά στοιχεῖα, μέ ἐλπίδα πώς κάποιος ἀπό τούς συνεργάτες τῆς Εὐλογίας θά τά ἀξιοποίηση. Περισσότερες πληροφορίες στήν Βικιπαίδεια γιά Roger Kusch. Στίς ἱστοσελίδες SterbehilfeDeutschland e.v καί γενικά γιά ἀναζητήσεις μέ τό ὄνομά του σέ διαφορές ἐφημερίδες π.χ. Spiegel 30.6.2008.

Μέ σεβασμό καί ἀγάπη

Ἀμβοῦργο

Στέλιος Ρουτζούνης

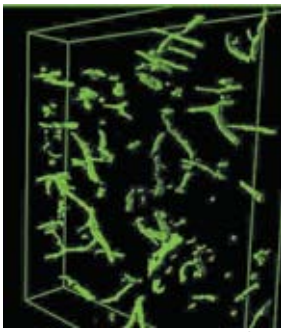


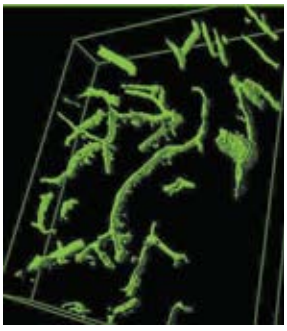
Ὁ Κόμης Δράκουλα ἤ ὅταν οἱ Ἀλχημιστές παριστάνουν τούς ... ἐπιστήμονες!

ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΜΕ "ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ" ΑΛΧΗΜΙΕΣ

Σέ πρόσφατο δημοσίευμα τοῦ ἡμερήσιου τύπου (ΤΟ ΒΗΜΑ), τό ὁποῖο ἐνδεχομένως νά προβλημάτισε πολλούς ἀναγνῶστες, διαβάσαμε γιά 3 μελέτες πού δημοσιεύθηκαν πρόσφατα, οἱ δύο στό ἔγκριτο ἐπιστημονικό περιοδικό **Science** καί ἡ τρίτη στό ἐξ ἴσου ἔγκριτο περιοδικό **Nature Medicine** μέ θέμα τήν ... "αἰώνια ζωή"!

Οἱ δύο πρῶτες ἀναφέρουν τίς εὐεργετικές ἐπιδράσεις πού εἶχε ἡ ἔγχυση τῆς πρωτεΐνης μέ ὄνομα "ἀναπτυξιακός παράγοντας διαφοροποίησης 11" (GDF11) στό μυϊκό σύστημα καί στόν ἐγκέφαλο ἡλικιωμένων ποντικιῶν ἐπαναφέροντας τή μορφολογία τους καί τή λειτουργικότητά τους σέ ἐπίπεδα χαρακτηριστικά νεότερων ζώων.





Ὁ συγκεκριμένος παράγοντας εἶναι πρωτεΐνη τοῦ αἵματος καί βρίσκεται τόσο στά ποντίκια ὅσο καί στόν ἄνθρωπο καί τά ἐπίπεδά της μειώνονται μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου. Ἡ τρίτη, ἡ ὁποία "ὀλίγον τί" θυμίζει ταινία τοῦ Κόμη Δράκουλα(!), περιγράφει τίς ἴδιες εὐεργετικές ἐπιδράσεις σέ ἡλικιωμένα ποντίκια ὅταν μεταγγιστεῖ σέ αὐτά αἷμα ἀπό νεαρότερα ποντίκια. Ἄν ἀναλογιστεῖ κανείς βέβαια ὅτι οἱ ἐπιστήμονες-βαμπίρ ξεζούμισαν ἐξ ὁλοκλήρου περίπου 700 νεαρά ποντίκια γιά νά δοκιμάσουν τήν ὑπόθεσή τους σέ μόλις 8 ἡλικιωμένα ζῶα τότε ἡ ἐργασία ἀποκτᾶ διαστάσεις ἀρρωστημένου θρίλερ.

Αὐτό πού εἶναι ἀκόμα πιό τρομακτικό καί ἀνησυχητικό εἶναι ὅτι ὁ ἐπικεφαλῆς αὐτῆς τῆς ἐργασίας, ὁ κ. **Τόνι Γουάϊς Κόρεϊ** δηλώνει ἐνθουσιασμένος μέ τά ἀποτελέσματα καί δήλωσε στό περιοδικό **New Scientist** ὅτι οἱ δοκιμές σέ ἀνθρώπους μποροῦν νά ξεκινήσουν μέσα στό τρέχον ἔτος, ἀρχικά σέ ἄτομα μέ ἄνοια, μέσῳ τῆς ἑταιρίας πού ἔχει ἤδη ἱδρύσει γιά τήν ἐκμετάλλευση αὐτοῦ τοῦ εὑρήματος. Ἡ ἑταιρία ὀνομάζεται **Alkahest** καί θά συμβούλευα τούς ἀναγνῶστες μας, ἄν ποτέ συναντήσουν ἀγγελία της πού θά ἀναζητᾶ "ἐθελοντές" γιά ἐρευνητικούς

σκοπούς νά ἀλλάξουν γρήγορα σελίδα!...

Γιά νά λέμε τά πράγματα μέ τ' ὄνομά τους θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι ὡς συνήθως ὑπεύθυνοι γιά μεγαλοστομίες τοῦ τύπου "χάπι τῆς νεότητος", "αἰώνια ζωή" κ.τ.λ. εἶναι οἱ δημοσιογράφοι πού προσπαθοῦν νά δημιουργήσουν ἐντυπώσεις γιά νά πουλήσουν μερικά φύλλα παραπάνω καί ὄχι οἱ ἐπιστήμονες αὐτοί καθ' ἑαυτοί.

Στή μία ἐκ τῶν δύο ἐργασιῶν τοῦ **Science**, στήν ὁποία συμμετέχει μάλιστα καί μιά Ἑλληνίδα, ὀνόματι **Λήδα Κατσιμπάρδη**, συμπερασματικά οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουν:

«Ἡ ἀναγνώριση τῶν παραγόντων πού ἐπιβραδύνουν τήν ἐξαρτώμενη



ἀπό τήν ἡλικία ἐπιδείνωση τοῦ νευρικοῦ συστήματος σέ ποντίκια μπορεῖ νά ἀποτελέσει τή βάση γιά νέες μεθόδους θεραπείας νευροεκφυλιστικῶν καί νευροαγγειακῶν ἀσθενειῶν οἱ ὁποῖες σχετίζονται μέ τήν ἡλικία».



Ἡ δρ. κ. Κατσιμπάρδη (φωτό κάτω) ὅταν ρωτήθηκε ἀπό τή δημοσιογράφο γιά τό ἄν θά μπορεῖ στό ἐγγύτερο μέλλον ὁ ὁποιοσδήποτε νά παίρνει ἕνα χάπι καί νά ξαναγίνεται νέος ἀπάντησε ὅτι ἔχει τεράστια σημασία τό πῶς χρησιμοποιοῦμε τή γνώση καί ὅτι αὐτή πιστεύει ὅτι οὐσίες αὐτές θά πρέπει νά δίνονται σέ ἄτομα πού τίς ἔχουν ἀνάγκη ὅπως γιά παράδειγμα σέ ἄτομα μέ ἄνοια.

Γιά τόν κ. Κόρεϊ, βέβαια, πού εἶναι ὁ ὑπεύθυνος γιά τήν ἐργασία "**κόμης Δράκουλας**" δέν μποροῦμε νά ποῦμε τό ἴδιο. Ἀρκεῖ νά ἀναφέρουμε ὅτι τό ὄνομα τῆς ἑταιρείας του (**Alkahest**) ἀναφέρεται σέ μία ὑποθετική οὐσία πού ἀναζητοῦσαν οἱ ἀλχημιστές, μέσα στήν ὁποία

μποροῦσαν νά διαλυθοῦν τά πάντα, ἀκόμα καί ὁ χρυσός! Ἡ ἀναφορά του στούς ἀλχημιστές σαφέστατα ὑποδηλώνει ἀφ' ἑνός μέν, τήν πνευματική





του τοποθέτηση καί, ἀφ' ἑτέρου, τό πῶς ἀκριβῶς βλέπει τήν ἀνακάλυψή του, ἐφ' ὅσον ἕνα ἀπό τά πράγματα πού ἀναζητοῦσαν οἱ ἀλχημιστές ἦταν καί τό ἐλιξήριο τῆς αἰώνιας ζωῆς!

Ἡ τάση τοῦ ἀνθρώπου νά ἐπιθυμεῖ νά νικήσει τό θάνατο εἶναι φυσική, γιατί, ἁπλούστατα, ἡ ψυχή δέν δημιουργήθηκε γιά νά χωρίζεται ἀπ' τό σῶμα καί ὁ βίαιος χωρισμός τους, μέσῳ τοῦ θανάτου, εἶναι μιά πέρα γιά πέρα ἀφύσικη κατάσταση. Ὡστόσο νομίζω πώς δέν πρέπει ποτέ νά ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Θεός ἐπέβαλε τό θάνατο στήν ἀνθρωπότητα σάν ἐπιτίμιο τῆς παρακοῆς μας καί γιά νά τόν καταργήσει χρειάσθηκε νά σταυρωθεῖ ὁ Χριστός καί νά Ἀναστηθεῖ.

Εἶναι, λοιπόν, ποτέ δυνατόν, λογικά ὄντα νά πιστεύουμε ὅτι θά μπορέσουμε νά πετύχουμε τό ἴδιο... μέ ἕνα χαπάκι(!); Νομίζω ὅτι πρέπει νά γίνουμε πολύ ἀνόητοι γιά νά τό δεχθοῦμε!...

Κώστας Βουγᾶς
Μοριακός Βιολόγος



ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ο ΝΗΠΙΟΒΑΠΤΙΣΜΟΣ;

Τελευταῖα πρέπει νά ἔχει κανείς γερό στομάχι καί νά παίρνει ποῦ καί ποῦ κανένα χαπάκι ἀπό ἐκεῖνα τά ὡραῖα πού σοῦ φτιάχνουν τήν διάθεση, διότι ἀλλιῶς “δέν θά τήν βγάλει καθαρή” (ὅπως συνηθίζουμε νά λέμε). Ἤ θά πρέπει νά ξεχάσει κι αὐτά πού ξέρει ἤ θά καταλήξει στό Δαφνί. Βρισκόμουν σέ μία γιορτή, ὅταν ἄκουσα κάποιους νά λένε: «Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἔχουμε καταντήσει βασανιστές τῶν παιδιῶν μας, στερῶντας τήν ἐλευθερία τους. Βαφτίζουμε τά παιδιά μας πολύ μικρά ταλαιπωρῶντας τα μέ αὐτό τό βούλιαγμα στήν κολυμβήθρα καί ἀπό τήν ἄλλη τούς στεροῦμε τήν ἐλευθερία, ἀφοῦ δέν τά ἀφήνουμε νά μεγαλώσουν καί ἔπειτα νά ἐπιλέξουν ἐάν θέλουν νά γίνουν χριστιανοί, ὅπως γινόνταν καί στά πρῶτα χριστιανικά χρόνια. Μπορεῖ νά θέλουν νά ἀκολουθήσουν ἄλλη θρησκεία». Καί λές… μά ἀκούω καλά; Μήπως εἶμαι σέ ἄλλο κράτος καί ὄχι στήν Ἑλλάδα; Πῶς καταντήσαμε ἔτσι; Ἀπό στόμα ἑλληνικό, πού μπορεῖ ὁ πρό πρό παππούς του νά πολέμησε μαζί μέ τόν Κολοκοτρώνη “γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν Ἁγία”, νά ἀκοῦς αὐτά τά λόγια;

Καταλαβαίνει κανείς βέβαια ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν γνωρίζουν τίποτε, οὔτε ἀπό Ὀρθοδοξία, οὔτε καί ἀπό ἱστορία. Διότι τά πρῶτα χριστιανικά χρόνια, βαφτίζονταν σέ διάφορες ἡλικίες, στήν ἡλικία πού γνώριζαν τόν Χριστό καί ἤθελαν νά γίνουν δικοί Του. Ἦταν κάτι πού γινόταν ἐξ ἀνάγκης. Καί γι᾽ αὐτό τό λόγο ἄλλωστε ὑπῆρχε ἡ περίοδος τῆς κατηχήσεως, οὕτως ὥστε αὐτός πού θά βαφτιζόταν νά γνωρίσει καλά τί εἶναι αὐτό πού ἐπέλεξε καί πῶς θά πρέπει πλέον νά βαδίζει ἔχοντας γιά ὁδηγό τήν ἀγάπη του γιά τόν Χριστό. Καμία, λοιπόν, σχέση μέ αὐτό πού λένε.

Ἔπειτα, γιατί θά πρέπει νά ἀφήσω τό παιδί μου νά μεγαλώσει καί μετά νά βαφτιστεῖ; Κατ᾽ ἀρχήν γιά νά ἀποφασίσει ἀπό μόνο του θά πρέπει νά φτάσει τοὐλάχιστον στήν ἡλικία τῶν 16–17 ἐτῶν. Μέχρι ἐκείνη τήν ἡλικία θά βρίσκεται στή ζωή; Τόσα καί τόσα παιδιά πεθαίνουν καθημερινά, πῶς ἐμεῖς προεξοφλοῦμε ὅτι τό παιδί μας θά εἶναι στή ζωή μέχρι νά βαπτισθεῖ;

Εἶναι σκληρό αὐτό καί ἀπευκτέο, ὅμως εἶναι πραγματικότητα. Ἐάν συμβεῖ κάτι τέτοιο, ποιά ἡ θέση τοῦ γονιοῦ; Τί θά ἀπολογηθεῖ πού ἄφησε τό παιδί του γυμνό ἀπό Χριστό καί ἐνῷ ἐκεῖνος εἶχε τό χρῖσμα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, (ἀσχέτως ἀπό τά ἁμαρτήματα τῆς ὑπόλοιπης ζωῆς του,)

στέρησε αὐτό τό πολύτιμο δῶρο ἀπό τό ἴδιο του τό παιδί;

Καί κάποια ἄλλα πού θά ἤθελα νά ρωτήσω. Λένε ὅτι δέν εἶναι σωστό πού ὁδηγοῦμε τά παιδιά μας μικρά στό Ἅγιο Βάπτισμα καί ὅτι γινόμαστε τύραννοι. Πολύ ὡραῖα. Τότε νά κάνουμε τό ἴδιο καί γιά τόν Ἐμβολιασμό. Νά μήν ἐμβολιάζουμε τά παιδιά μας μέχρι νά κρίνουν αὐτά μόνα τους ὅτι τό ἐπιθυμοῦν. Νά κάνουμε τό ἴδιο μέ τό σχολεῖο. Γιατί τά πιέζουμε νά πᾶνε ἀπό πολύ μικρά καί μάλιστα κάθε χρόνο γινόμαστε καί τυραννικότεροι στό νά τά πιέζουμε νά μάθουν γράμματα; Γιατί δέν τά ἀφήνουμε νά μεγαλώσουν καί νά διαλέξουν ἐκεῖνα ἐάν θά πᾶνε καί ποῦ θά πᾶνε; Μέχρι τώρα, δέν ἔχω δεῖ κανέναν ἀπό τούς γονεῖς πού ἔχουν τίς παραπάνω ἀπόψεις νά κάνουν κάτι τέτοιο. Ἀντιθέτως, τούς ἔχω δεῖ νά τραβοῦν στήν κυριολεξία τά παιδιά τους καί μέ κλάματα καί φωνές νά τά βάζουν στό σχολεῖο. Αὐτό δέν εἶναι τυραννία; Ποῦ εἶναι τό αὐτεξούσιο τοῦ παιδιοῦ; Μοῦ εἶπε κάποιος «μά ἐδῶ πρόκειται γιά τήν μόρφωσή του. Ἐκεῖνο δέν ξέρει ἀλλά ἐγώ πού εἶμαι μεγαλύτερος θά τό ἀφήσω ἔτσι;»! Μά καί στή περίπτωση τοῦ Βαπτίσματος πρόκειται γιά τήν αἰώνια σωτηρία του, γιά τήν ἀνώτερη πνευματική του φώτιση πού τοῦ ἀνοίγει τήν πόρτα γιά τό πανεπιστήμιο τοῦ Χριστοῦ. Ποιός μπορεῖ νά τοῦ τό δώσει αὐτό, ἐάν τό χάσει; Πολλοί ἀπό τούς μπαμπάδες μας ἔμειναν ἀμόρφωτοι λόγῳ δυσκολιῶν τῆς τότε ἐποχῆς. Ὅμως, ὅλοι βρῆκαν τόν δρόμο τους. Καί δουλειές βρῆκαν καί οἰκογένειες ἔκαναν ἀλλά καί κάποιες μικρές περιουσίες ἔφτιαξαν. Ὅλοι ὅμως εἶχαν τό Ἅγιο Βάπτισμα καί τό Χρῖσμα, τό ὁποῖο ἔλαβαν πολύ μικροί καί χωρίς νά τούς ρωτήσει κανείς, καί ἔτσι εἶχαν ἐξασφαλίσει τήν προϋπόθεση γιά τήν σωτηρία τους.

Ὅπως καταλαβαίνουμε ἀπό ὅλα τά παραπάνω, μέ πρόφαση τήν ἐλευθερία τοῦ παιδιοῦ μου, ἐγώ ὁ ἴδιος του ὁ γονιός, κλείνω τήν πόρτα τῆς σωτηρίας του, ἀφοῦ ποτέ, δέν πρόκειται νά πάρει τέτοιες ἀποφάσεις. Καί δέν πρόκειται νά τίς πάρει ποτέ διότι δέν πρόκειται νά τίς μάθει ποτέ. Διότι γιά νά ἔχω ἐγώ ὁ ἴδιος του ὁ γονιός τέτοιες ἀπόψεις, σημαίνει ὅτι εἶμαι μακριά ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τά λόγια τοῦ Χριστοῦ. Πῶς, λοιπόν, θά μιλήσω στό παιδί μου γιά τίς ἀλήθειες καί τά διδάγματά Του; Πῶς θά τοῦ δώσω ὅλα αὐτά πού πρέπει νά ξέρει, γιά νά πάρει τήν σωστή ἀπόφαση; Ἄς τοῦ δώσω λοιπόν ἐγώ σάν γονιός τό πολυτιμότερο ὅπλο γιά τήν ζωή του (καί αὐτή καί τήν ἄλλη) καί μετά ἄς κάνει ἐκεῖνο ὅ,τι θέλει. Ἄς ἀποφασίσει νά γίνει ὅ,τι θέλει, φτάνει ἐγώ, σάν γονιός, νά ἔχω κάνει τό χρέος μου καί νά μήν βρεθῶ στήν δυσάρεστη θέση νά πρέπει νά ἀπολογηθῶ μπροστά στόν Θεό γιά τήν ἀπώλεια τοῦ ἀνθρώπου, τόν ὁποῖο μοῦ ἔκανε τό χατίρι καί μοῦ τόν ἐμπιστεύθηκε.

Ἀναστάσιος Μυρίλλας

Φάκελλος Κυπριακό:
Τό παρασκήνιο στή Λουκέρνη καί στή Στράκκα

Τό θέμα τοῦ ὁποίου τό παρασκήνιο δέν γνωστοποιεῖται μέ λεπτομέρειες καί δέν ἔρχεται στό προσκήνιο σέ Ἑλλάδα καί Κύπρο, εἶναι τό Κυπριακό καί ὅ,τι ἔχει διαδραματιστεῖ γύρω ἀπό αὐτό. Εἶχα σκοπό ἀπό καιρό νά ἀναφερθῶ μέ λεπτομέρεια ἀλλά πῆρα καί ἀφορμή ὅταν πρόσφατα μοῦ ζητήθηκε νά τοποθετηθῶ πάνω στό μείζον θέμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Θά ἤθελα πρίν τοποθετηθῶ, πρῶτα νά προσπαθήσω νά δώσω ὅλες τίς διαστάσεις πού ἔχει τό σύνθετο, ὅπως τό περιέπλεξε ἡ διεθνής διπλωματία, ἀλλά ταυτόχρονα ἁπλό ζήτημα ὡς πρός τήν λύση, τό ὁποῖο θά μποροῦσε νά ἐπιλυθεῖ ἄμεσα ἐάν καί ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε πατριωτική κυβέρνηση σέ Ἑλλάδα καί Κύπρο.



Θά ξεκινήσουμε γιά νά δοῦμε καί νά ξαναζήσουμε μαζί γεγονότα καί καταστάσεις πού ἀντικατοπτρίζουν ξεκάθαρα τό ρόλο πού ἔχουν παίξει ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἐμπλακεῖ στό μεῖζον Ἐθνικό ζήτημα. Πρίν ἀπό ὅλα ὅμως θά σημειώσω κάτι: Στό ἄρθρο μου πηγές μου εἶναι τό βιβλίο τοῦ Τούρκου δημοσιογράφου Μπασιαράν Ντουζκιοῦν μέ τίτλο "Στή Σκιά τοῦ Πιλάτου (βουνό στή Λουκέρνη)" καί στό ὁποῖο μεταφέρει λεπτομέρειες ἀπό πληροφορίες καί συνεντεύξεις πού πῆρε ἀπό τόν Serdar Denktas, γιοῦ τοῦ Rauf Denktas. Πηγή μου ἐπίσης εἶναι ὁ ἀμφιλεγόμενος, ἕως καί ἀνθέλληνας θά τολμοῦσα νά πῶ, Κύπριος συγγραφέας καί δημοσιογράφος Μακάριος Δρουσιώτης ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε φανατικός θιασώτης καί ὑποστηρικτής τοῦ σχεδίου Annan.

Γράφει, λοιπόν, ὁ Κύπριος συγγραφέας ἀναφερόμενος στόν Τάσσο Παπαδόπουλο καί τή στάση πού κράτησε στίς διαπραγματεύσεις: "Τό γενικό συμπέρασμα ἐπιβεβαιώνει τά ὅσα καταλογίσθηκαν στόν Τ. Παπαδόπουλο, ὅτι δέν πῆγε στή διάσκεψη τῆς Λουκέρνης γιά νά διαπραγματευτεῖ, ἀλλά γιά νά σκοτώσει τό σχέδιο λύσης στή διαδικασία". Μιλάει ὑπερασπιζόμενος τό σχέδιο Annan λές καί δέν εἶναι Κύπριος, ἀλλά Τοῦρκος! Καλά ἔκανε καί ἤθελε νά σκοτώσει ἕνα τόσο κατάπτυστο σχέδιο πού οὐσιαστικά δικαίωνε τούς Τούρκους καί ἔδινε καί τό πράσινο φῶς γιά παρόμοιες ἐνέργειες σέ ὁποιοδήποτε νησί τῆς Πατρίδας μας. Παρακάτω θά δεῖτε, ὅμως, πόσο ἔξυπνα ἐνεργοῦσε ὁ Παπαδόπουλος, ἔτσι ὥστε οἱ Τοῦρκοι νά μή μποροῦν νά κάνουν διαφορετικά! Ἄξιος ἀπόγονος τοῦ Ἰωάννη Α. Καποδίστρια, πέτυχε μέ διπλωματία ἀλλά καί ἀνένδοτη στάση νά φέρει σέ ἀμηχανία τόν Denktas. Ἐπίσης,

τό πόσο ὑπολόγιζαν οἱ Τοῦρκοι τόν Κύπριο πρόεδρο φαίνεται καθαρά στό βιβλίο τοῦ Τούρκου δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐξηγεῖ πώς θά παρακολουθήσουμε τά γεγονότα ὅπως τά περιγράφει ὁ Serdar Denktas. Οἱ μυστικές συναντήσεις Denktas - Παπαδόπουλου ἔγιναν τίς τελευταῖες τρεῖς μέρες τῶν συνομιλιῶν. Ὁ Serdar Denktas ἀναφέρει ὅτι πῆρε μηνύματα ἀπό τήν Ἑλληνοκυπριακή ἀντιπροσωπεία, πώς ἔπρεπε νά συνομιλήσει πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τόν Παπαδόπουλο. Μή γνωρίζοντας πῶς νά τό χειριστεῖ, συζήτησε τό θέμα μέ τόν Mehmet Ali Talat:

Denktas: Τί λές νά βρεθοῦμε μέ τόν Παπαδόπουλο;

Talat: Ἄντε καί βρεθήκαμε, τί θά βγεῖ;

Denktas: Δέν ξέρω τί θά βγεῖ, ἀλλά ἀφοῦ οἱ Ἑλληνοκύπριοι ἐπιμένουν νά τόν δοῦμε, ἴσως ὑπάρχει κάτι. Ἴσως μπορέσουμε νά μεταφέρουμε ἕνα μήνυμα.

Talat: Νά τό συζητήσουμε μέ τήν τουρκική ἀντιπροσωπεία.

Τό ζήτημα, πράγματι, τέθηκε στόν Recep Tayyip Erdogan, ὁ ὁποῖος ἀπάντησε: "Νά συναντηθεῖτε, δίχως νά δεσμευτεῖτε σέ ὁτιδήποτε", ξέροντας προφανῶς μέ ποιόν εἶχε νά κάνει.

Μέ τή συγκατάθεση καί τῆς Τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας, ὁρίστηκε συνάντηση Serdar Denktas - Τάσσου Παπαδόπουλου, ἐνῶ τίς διαβουλεύσεις τίς ἔκανε ὁ τότε ἀναπληρωτής πρόεδρος τοῦ ΔΗΚΟ Νίκος Κλεάνθους, ὁ ὁποῖος διατηροῦσε καλή προσωπική σχέση μέ τόν Serdar Denktas. Ὁ Κλεάνθους ζήτησε ἡ συνάντηση νά μείνει μυστική καί ἐπειδή παρακολουθοῦνταν τά δωμάτιά τους, ὅπως εἶπε ὁ Serdar Denktas: "Συμφωνήσαμε καί τήν ἑπόμενη μέρα βρεθήκαμε σέ ἄσχετο δωμάτιο πού δέν θά τό ὑποψιαζόταν κανένας". Ἡ πρώτη συνάντηση δέν ἀπέδωσε τίποτα, διότι κρατοῦσαν καί οἱ δύο τά χαρτιά τους κλειστά. Ὁ Serdar Denktas ἀναφέρει πώς συζήτησε τό θέμα μέ τον Mehmet Ali Talat καί συμφώνησαν νά ζητήσουν ἀπό τόν Παπαδόπουλο αὐτό πού ἤθελαν, δηλαδή μιά διοίκηση βασισμένη στήν πολιτική ἰσότητα. Ἔτσι, λοιπόν, στή δεύτερη συνάντηση ὁ Serdar Denktas εἶπε στόν Τάσσο Παπαδόπουλο ὅτι οἱ Τουρκοκύπριοι δέν θά δέχονταν τίποτα πού δέν θά βασιζόταν στήν πολιτική ἰσότητα, γιά νά ἀκολουθήσει ὁ ἑξῆς διάλογος:

Παπαδόπουλος: Δηλαδή βλέπετε στό σχέδιο Annan τήν πολιτική ἰσότητα ποῦ θέλετε;

Denktas: Ναί, ὑπάρχει μιά μορφή ἰσότητας.

Παπαδόπουλος: Δηλαδή, τώρα ἐσύ περιμένεις ἀπό μένα νά σταματήσω νά εἶμαι κράτος καί νά γίνω κρατίδιο;

Denktas: Ναί δέν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος, κι ἐμεῖς αὐτό θά κάνουμε.

Παπαδόπουλος: Ναί, ἀλλά ἐγώ εἶμαι ὁ πρόεδρος τοῦ ἀναγνωρισμένου κράτους. Γιατί νά παραιτηθῶ ἀπό αὐτό; Θά δημιουργήσουμε αὐτό τό νέο μασκαραλίκι καί μετά νά μή λειτουργήσει καί νά βγῶ ξανά στόν κόσμο νά ζητῶ νά μέ ἀναγνωρίσουν; Γιατί νά τό δεχτῶ αὐτό;

Denktas: Ὑπάρχει ἕνας λόγος, νά ἀνοίξει ὁ δρόμος γιά τή λύση καί νά ἔχουμε σταθερότητα.

Παπαδόπουλος: Αὐτό τό σχέδιο δέν προσφέρεται γιά σταθερότητα. Ὅλα τά

ἄρθρά του συγκρούονται μέ τά κριτήρια τῆς Ε.Ε. Δέν μποροῦμε νά τό δεχτοῦμε μέ κανένα τρόπο. Ὅλες αὐτές οἱ μεταβατικές περίοδοι συγκρούονται μέ τή διεθνῆ νομιμότητα.

Στάση ἀκλόνητη καί πατριωτική πού τήν κράτησε μέχρι τέλος τῆς ζωῆς του! Ὁ Serdar Denktas μετέφερε τίς θέσεις τοῦ Παπαδόπουλου στήν Τουρκική ἀντιπροσωπεία. Οἱ Τουρκοκύπριοι σκέφτηκαν νά τοῦ ὑποβάλουν κάποιες πολύ συγκεκριμένες εἰσηγήσεις γιά νά προχωρήσει ἡ διαδικασία καί ἀποφάσισαν νά προτείνουν ἕνα συμβιβασμό γιά τήν Κεντρική Τράπεζα, θέλοντας παράλληλα νά δοκιμάσουν καί νά καταλάβουν τίς διαπραγματευτικές προθέσεις του. Ὁ Serdar Denktas πῆγε στήν τρίτη συνάντησή του μέ τόν Τάσσο Παπαδόπουλο, μέ πρόταση γιά τήν Κεντρική Τράπεζα. Ὁ Τάσσος Παπαδόπουλος, ὅπως ἀναφέρει ὁ Serdar Denktas, δέν ἤθελε νά συζητήσει τέτοια ζητήματα. "Δέν θά βγοῦμε ἀπό μέσα", τοῦ εἶπε. Ὁ Παπαδόπουλος δέν ἤθελε νά συζητήσει ὁτιδήποτε πού ἀφοροῦσε τό σχέδιο Annan. "Ἦταν πολύ ντόμπρος", ἀναφέρει ὁ Denktas καί διηγεῖται πώς ἀκολούθησε ὁ παρακάτω διάλογος:

Παπαδόπουλος: Ἔλα νά μιλήσουμε γιά κάτι ἄλλο.

Denktas: Μά ἐσύ ἀντιδρᾶς σέ κάθε ἄρθρο τῆς συμφωνίας, ποιός εἶναι ὁ σκοπός σου, τί θέλεις νά κάνεις;

Παπαδόπουλος: Ἐλᾶτε νά πᾶμε μαζί ἐμεῖς οἱ Κύπριοι νά ἀπαλλαχτοῦμε ἀπό αὐτή τήν πίεση πού ἀσκεῖται πάνω μας.

Denktas: Τί θέλεις νά πεῖς;

Παπαδόπουλος: Ἡ Τουρκία, ἡ Ἑλλάδα(!!!) καί τά Η.Ε. αὐτή τή στιγμή μᾶς πιέζουν νά δεχτοῦμε αὐτό τό σχέδιο. Αὐτό τό σχέδιο δέν θά λειτουργήσει. Ἐλᾶτε νά πᾶμε ἀπό κοινοῦ καί νά ζητήσουμε ἀναβολή. Κι ἐμεῖς στήν Κύπρο, μεταξύ μας, νά συζητήσουμε τό σχέδιο αὐτό νά τό βελτιώσουμε.

Denktas: Στό δικό μου μυαλό αὐτό κάνει νόημα. Ἀλλά, κι ἐσύ πρέπει νά δώσεις κάτι στούς Τουρκοκύπριους.

Παπαδόπουλος: Σάν τί;

Denktas: Γιά παράδειγμα, νά ἀνοίξουμε τά λιμάνια μας. Θέλεις παράταση, θέλεις νά συζητήσουμε, ὡραία, νά συζητήσουμε ὄντως ὡς Κύπριοι ἄν μποροῦμε νά διορθώσουμε αὐτό τό σχέδιο, ὅμως οἱ Τουρκοκύπριοι ἔχουν ἀπαίτηση νά τερματιστεῖ ἡ ἀπομόνωση. Τό μεγαλύτερο ἐμπάργκο εἶναι ὅτι δέν χρησιμοποιοῦμε τά λιμάνια μας.

Παπαδόπουλος: Νά τό σκεφτῶ νομικά. Νά δοῦμε ἄν μπορῶ νά τό λύσω δίχως νά ὑπάρχει ἀναγνώριση. Ὅμως θέλω καί κάτι ἀπό σένα. Χρειάζεται καί ἡ συγκατάθεση τοῦ Talat, μόνο μέ τόν Denktas δέν γίνεται.

Ἀκοῦτε τί εἶπε ὁ Κύπριος ἡγέτης; Ἡ Ἑλλάδα πιέζει νά δεχθοῦμε τό σχέδιο Annan!!! Πολεμοῦσε μόνος! Ἡ Ἑλλάδα εἶχε πάρει καί πάλι τήν ἀπόφαση νά προδώσει δεύτερη φορά τήν Κύπρο, ὅπως εἶχε κάνει καί τό 1974! Αὐτοί εἴμαστε! Ἀπό τήν ἄλλη μόνος του κατάφερε νά βάλει στό παιχνίδι του τόν Denktas καί οὐσιαστικά νά μή τοῦ δώσει τίποτε!

Ὁ Serdar Denktas μετέφερε στόν Mehmet Ali Talat τήν πρόταση τοῦ Τάσσου Παπαδόπουλου γιά ἀπό κοινοῦ ἐγκατάλειψη τῶν συνομιλιῶν. Ἡ ἀντίδραση τοῦ Talat ἦταν ἀρνητική. Ἔτσι, λοιπόν, ὁ Denktas μετέφερε τήν ἀρνητική ἀπάντηση τοῦ Talat στόν Τάσσο Παπαδόπουλο, στήν τέταρτη συνάντησή τους.

Denktas: Ὁ Talat δέν εἶναι πολύ θερμός, ἀλλά δέν τό συζητήσαμε σέ λεπτομέρεια.

Παπαδόπουλος: Κοίταξε, αὐτό τό σχέδιο δέν περνᾶ στή δική μας πλευρά.

Denktas: Πῶς γίνεται αὐτό;

Παπαδόπουλος: Ἐγώ ξέρω τό λαό μου.

Denktas: Ὑπάρχει καί ἡ ἑπόμενη μέρα. Στή δική μας τήν πλευρά θά περάσει τό "ναί". Αὐτό πού συζητεῖται εἶναι τό ποσοστό. Σέ μιά τέτοια περίπτωση λαμβάνεις ὑπ' ὄψη τίς ἐπιπτώσεις;

Παπαδόπουλος: Τί θά γίνει; Θά σᾶς ἀναγνωρίσουν 3-4 ἀφρικανικές χῶρες. Ἐγώ ὅμως θά εἶμαι στήν Ε.Ε. Θά κρατάω τά ἠνία στά χέρια μου.

"Μοῦ τό εἶπε ἔτσι ὠμά!", ἀναφέρει ὁ Serdar Denktas, καί συνεχίζει: "Μπορεῖ νά εἶναι καί χειρότερες οἱ ἐξελίξεις, γι' αὐτό τοῦ εἶπα, ἐσύ μοῦ εἶπες ὅτι θά ἔκανες νομική ἔρευνα γιά τά λιμάνια. Εἶπε ὅτι θά βρεῖ κάποιο τρόπο. Τό δημοψήφισμα δέν θά γίνει, θά ἀναβληθεῖ, οἱ συνομιλίες θά συνεχιστοῦν καί στό μεταξύ στήν ἀτζέντα θά ἔρθει τό θέμα τῶν ἀεροδρομίων μας γιά ἐξωτερικές πτήσεις. Εἶπε ὅτι θά βρεῖ ἕναν τρόπο, ἀλλά ἤθελε νά μάθει τήν ἀπάντηση τοῦ Talat".

Ὁ Serdar Denktas ἀνέλαβε νά διαβουλευτεῖ μέ τόν Talat. Τοῦ φώναξε καί βγῆκαν ἀπό τό ξενοδοχεῖο καί περπάτησαν στά χιόνια, ἀπό τό φόβο ὅτι θά παρακολουθοῦσαν τή συνομιλία τους.

Denktas: Νομίζω ἔχουμε μιά σημαντική εὐκαιρία καί θέλω νά σέ ρωτήσω κάτι. Αὐτή ἡ εὐκαιρία μπορεῖ νά ἀξιοποιηθεῖ μόνο μέ τή δική σου τοποθέτηση, οὔτε τοῦ Ντενκτᾶς, οὔτε τῆς Τουρκίας. Ἐσύ θέλεις λύση ἤ δημοψήφισμα;

Talat: Τί σημαίνει αὐτό;

Denktas: Ἄν θέλεις λύση, ἡ πρόταση τοῦ Παπαδόπουλου μοῦ φαίνεται λογική.

Talat: Ὁ γενικός γραμματέας δέν δέχεται μιά τέτοια πρόταση.

Denktas: Γιατί νά μήν τό δεχτεῖ; Ἐμεῖς οἱ Ἑλληνοκύπριοι καί οἱ Τουρκοκύπριοι θέλουμε νά ἐργαστοῦμε ἀπό κοινοῦ καί θέλουμε τόσο χρόνο. Νά βάλουμε ἕνα λογικό χρονοδιάγραμμα. Στό διάστημα αὐτό θά λειτουργήσουν τά λιμάνια μας, συνεχίζουμε τίς συνομιλίες καί κάνουμε τό σχέδιο πιό λειτουργικό. Ὁ Παπαδόπουλος λέγει πώς ἄν πᾶμε στό δημοψήφισμα θά περάσει σίγουρα τό "ὄχι" κι αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἔχουμε λύση. Γι' αὐτό σέ ρώτησα ἄν θέλεις δημοψήφισμα ἤ λύση.

Talat: Τό ΑΚΕΛ θά ψηφίσει ναί καί τό σχέδιο θά περάσει ἀπό τό δημοψήφισμα.

Ὁ Denktas καί ὁ Talat συμφώνησαν νά συζητήσουν τήν πρόταση Παπαδόπουλου μέ τήν Τουρκία καί τόν Rauf Denktas. Διηγεῖται ὁ Serdar Denktas:

"Κάτσαμε στή συνάντηση μέ τήν Τουρκική ἀντιπροσωπεία καί εἴπαμε ὅτι ὑπῆρχε αὐτή ἡ εἰσήγηση ἀπό τόν Παπαδόπουλο. Στήν ἀρχή ἀντέδρασαν ἀρνητικά.

Ὁ Ertugrul Apakan (διπλωμάτης καί ἀρμόδιος γιά τό Κυπριακό στό Τουρκικό ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν) εἶπε ἄς πάρουμε καί τή γνώμη τοῦ προέδρου (Rauf Denktas). Κάναμε μιά ἐπαφή μέ κρυπτογραφημένη τηλεφωνική ἐπικοινωνία. Τοῦ ἐξήγησα τήν πρόταση Παπαδόπουλου. Μοῦ ζήτησε καί τήν ἔστειλα γραπτῶς. Τή μελέτησε καί (ὁ Rauf Denktas) ἐπικοινώνησε μαζί μας: "Ἄν θά γίνει αὐτή τήν πρόταση ἀπό κοινοῦ εἶναι μιά καλή ἰδέα. Νά τό δεχτεῖτε, εἶπε. Μεταφέραμε στήν Τουρκική ἀντιπροσωπεία τήν ἀπάντηση καί τήν ἀξιολόγηση τοῦ προέδρου. Ὅμως, λέχθηκε στόν Erdogan ὅτι ὁ Talat καί ἡ ὑπόλοιπη Τουρκική ἀντιπροσωπεία δέν δέχονταν. Ἔτσι, ἡ πρόταση ἀπορρίφθηκε. Εἶχα μιά πέμπτη συνάντηση μέ τόν Παπαδόπουλο καί τοῦ εἶπα πώς μέ αὐτό τό θέμα δέν γίνεται τίποτα".

Ἡ Τουρκική ἀντιπροσωπεία μελέτησε τήν κατάσταση ἔχοντας μπροστά της ὀρθάνοιχτα τά χαρτιά τοῦ Τάσσου Παπαδόπουλου καί ἀποφάσισε νά μείνει στίς συνομιλίες. Δέν εἶχε νά ρισκάρει τίποτα. Ἕνα "ὄχι" ἀπό τούς Ἑλληνοκύπριους ἔλυνε καί τά προβλήματα τοῦ Erdogan μέ τόν στρατό, ἐνῶ ἄνοιγε τό δρόμο στήν Τουρκία γιά ἔνταξη στήν Ε.Ε., χωρίς τά βαρίδια τοῦ Κυπριακοῦ.

Πρίν τήν ἔναρξη τῆς τελετῆς γιά τήν παράδοση τοῦ σχεδίου Annan, στό Burgenstock, ὅταν ὁ Τάσσος Παπαδόπουλος συζητοῦσε χαμηλόφωνα μέ τόν Serdar Denktas (τούς κατέγραφε ἡ κάμερα τῶν Η.Ε. καί μεταδιδόταν ζωντανά στήν Κύπρο), τοῦ πρότεινε νά συνεχίσουν στή Λευκωσία τίς μυστικές συνομιλίες πού εἶχαν ξεκινήσει ἐκεῖ. Ὁ Serdar Denktas συζήτησε τό θέμα μέ τόν πατέρα του καί συμφώνησαν νά κάνουν τήν ἐπαφή. Ἐπικοινώνησε ξανά μέ τόν Νίκο Κλεάνθους καί τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νά δεῖ τόν Παπαδόπουλο γιά νά συνεχίσουν τή συνομιλία του Burgenstock. Ὁ Παπαδόπουλος τοῦ ἀπάντησε ὅτι θά ἦταν καλύτερα νά συναντηθοῦν στό σπίτι του γιά νά μήν τόν φέρει σέ δύσκολη θέση. Διευθετήθηκε ἡ πρώτη συνάντηση, μόλις τήν ἑπομένη τῆς ἐπιστροφῆς ἀπό το Burgenstock, στίς 2 Ἀπριλίου, τό βράδυ. Ὁ Παπαδόπουλος ἔστειλε αὐτοκίνητο καί παρέλαβε τόν Serdar Denktas ἀπό ὀδόφραγμα τοῦ Ledra Pallas καί τόν πῆγε στή Στράκκα. "Ἤμουν μόνος μου καί ἦταν μόνος στό σπίτι του. Κάτσαμε καί ἤπιαμε τό ποτό μας. Μοῦ εἶπε ξανά ὅτι αὐτό τό σχέδιο δέν εἶναι ἐντάξει, δέν εἶναι ἐφαρμόσιμο, θά μᾶς ὁδηγήσει ξανά σέ σύγκρουση". Κατόπιν ἀκολούθησε ὁ ἑξῆς διάλογος:

Παπαδόπουλος: Τί ἔκανες, μίλησες μέ τόν Talat; Πρέπει νά ζητήσουμε ἀναβολή τῶν δημοψηφισμάτων.

Denktas: Ὁ πατέρας μου δέχεται νά ζητήσουμε ἀπό κοινοῦ ἀναβολή. Νά ὑποβάλουμε γραπτή εἰσήγηση στά Η.Ε. μέ ὑπογραφές.

Παπαδόπουλος: Ὄχι γραπτῶς, προφορικά. Νά πᾶμε μαζί στά Η.Ε. Ἀλλά τί λέγει ὁ Talat; Δέν μποροῦμε νά τόν πείσουμε;

Denktas: Τί νομίζεις ὅτι θά ψηφίσει τό ΑΚΕΛ;

Παπαδόπουλος: Ἀκόμα δέν ὑπάρχει ἐπίσημη ἄποψη, ἀλλά θά ψηφίσουν "ὄχι".

Denktas: Εἶσαι σίγουρος;

Παπαδόπουλος: Ναί, εἶμαι σίγουρος.

Denktas: Αὐτό εἶναι ἕνα σημεῖο πού μπορεῖ νά πείσει τόν Talat, διότι πιστεύει ὅτι τό ΑΚΕΛ θά ψηφίσει "ναί". Πιστεύει ὅτι μέ τά δημοψηφίσματα θά φτάσουμε στή λύση. Δέν τό ψάχνει πολύ κατά πόσο λειτουργεῖ ἤ δέν λειτουργεῖ, διότι ἡ ἀτμόσφαιρα στήν Τουρκική πλευρᾶ εἶναι ὑπέρ τῆς λύσης. Πιστεύουν ὅτι μέ τή συμφωνία θά γεμίσουν τά σπίτια τους εὐρώ. Ἐάν ὁ Talat μάθει ὅτι τό ΑΚΕΛ θά ψηφίσει ὄχι, τότε μπορεῖ νά συζητήσει τήν πρόταση.

Παπαδόπουλος: Πῶς θά τό κάνουμε;

Denktas: Στήν ἑπόμενη συνάντηση νά φέρουμε ἕναν ἐκπρόσωπο τοῦ Talat, ἀλλά δέν γίνεται μόνο μέ σένα, πρέπει νά εἶναι καί ὁ Χριστόφιας.

Παπαδόπουλος: Ἐντάξει, ἔτσι νά γίνει.

Ὁ Παπαδόπουλος ζήτησε νά μείνει ἡ συνάντηση μυστική. Ὁ Denktas τοῦ εἶπε πώς τόν ἴδιο δέν τόν ἐνοχλοῦσε νά δημοσιοποιηθεῖ. Ὅμως, ὁ Παπαδόπουλος ἐπέμεινε νά εἶναι μυστική. Ὁ Denktas ἐπέστρεψε στά κατεχόμενα καί ἐνημέρωσε τόν Talat, ὁ ὁποῖος ἀποδέχτηκε νά ἐκπροσωπηθεῖ στή νέα συνάντηση ἀπό τόν Omer Kalyoncu. Στή δεύτερη συνάντηση τῆς Στράκκας, στίς 5 Ἀπριλίου, ἦταν παρών καί ὁ Δημήτρης Χριστόφιας. Ὁ Παπαδόπουλος ἀνέλυσε καί ἀνέπτυξε δημόσια στίς συνεντεύξεις πού ἔδωσε πρίν τό δημοψήφισμα τή θέση του:

– Νά συνεχιστοῦν οἱ συνομιλίες.

– Νά κάνει ὁ ἴδιος ἀνοίγματα πρός τούς Τουρκοκύπριους.

– Νά προωθήσει ἀπ' εὐθείας χρηματοδότηση τῶν Τουρκοκυπρίων ἀπό τά κονδύλια τῆς Ε.Ε. τά ὁποῖα θά μποροῦν νά διαχειριστοῦν μόνοι τους γιά νά καλυτερεύσουν τήν οἰκονομία τους.

– Συμφωνημένο χρονοδιάγραμμα ἐτῶν γιά ὁλοκλήρωση τῶν συνομιλιῶν σέ δύο χρόνια.

Ὁ Χριστόφιας, σύμφωνα μέ τόν Serdar Denktas, συμφώνησε μέ τήν πρόταση τοῦ Παπαδόπουλου καί ἐξέφρασε τήν ὑποστήριξή του. Ρωτήθηκε γιά τή στάση τοῦ ΑΚΕΛ στό δημοψήφισμα καί ἀπάντησε ὅτι "ἡ κατάσταση εἶναι πολύ περίπλοκη καί μᾶλλον κι ἐμεῖς θά ποῦμε ὄχι". Ὁ Kalyoncu κρατοῦσε σημειώσεις καί εἶπε ὅτι θά μετέφερε τήν πρόταση στόν Talat. Ὁ Χριστόφιας ἤθελε νά ξέρει τήν ἄποψη τοῦ Talat πρίν τοποθετηθεῖ ἡ Τουρκία, γιατί ἕνα βράδυ μετά θά ἔπαιρνε τό ΑΚΕΛ τίς ἀποφάσεις του. (Ὅντως, στίς 6 Ἀπριλίου τό Πολιτικό Γραφεῖο τοῦ ΑΚΕΛ ἀποφάσισε νά εἰσηγηθεῖ "ναί" στήν Κεντρική Ἐπιτροπή). Ὁ Talat ἐνημερώθηκε καί ἀπέρριψε τήν πρόταση. Ὁ Serdar Denktas τό συζήτησε μέ τόν πατέρα του καί τόν ἐνημέρωσε γιά τήν ἀρνητική ἀπάντηση τοῦ Talat. Ὁ Rauf Denktas ἀντέδρασε, λέγοντας πώς "χάνεται μιά μεγάλη εὐκαιρία". Ὁ Παπαδόπουλος εἶχε δώσει τά προσωπικά του τηλέφωνα στόν Σερντάρ Ντενκτᾶς, ὁ ὁποῖος διευθέτησε νέα συνάντηση μέ τόν Παπαδόπουλο, στίς 6 Ἀπριλίου. Τοῦ μετέφερε τήν ἀρνητική ἀπάντηση τοῦ Talat.

Denktas: Τώρα τί θά κάνεις;

Παπαδόπουλος: Ἐγώ θά πῶ "ὄχι". Ἄκουσε τήν ὁμιλία μου αὔριο βράδυ στήν τηλεόραση.

Denktas: Ὁ Χριστόφιας τί θά κάνει;

Παπαδόπουλος: Κι αὐτοί θά ποῦν "ὄχι". Θά τό δεῖς.

Ὁ Serdar Denktas ἀναφέρει πώς ἐπειδή ὅλος ὁ κόσμος πίστευε ὅτι τό ΑΚΕΛ θά ἔλεγε "ναί", διερωτήθηκε μήπως ὁ Τάσσος Παπαδόπουλος τοῦ ἔλεγε κατάμουτρα ψέματα. "Τήν ἄλλη μέρα τό βράδυ παρακολούθησα στήν τηλεόραση τό διάγγελμά του πού ἔκλαιγε", περιγράφει. Τήν ἑπομένη τόν κάλεσε στό προσωπικό του τηλέφωνο:

Denktas: Σ΄ ἄκουσα, ἦταν μιά ἐντυπωσιακή ὁμιλία. Ἀλλά ὁ Χριστόφιας θά πεῖ ναί.

Παπαδόπουλος: Θά δεῖς...

Τό Μεγάλο Σάββατο, στίς 10 Ἀπριλίου, ἡ Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ εἶπε "ὄχι" στό σχέδιο. Ὁ μεγάλος πατριώτης εἶχε νικήσει κατά κράτος ἀντιπάλους, ἑταίρους, Ε.Ε., Anan, Ἑλλάδα, Τουρκία καί τούς ἀντιπολιτευόμενους στήν Κύπρο! Εἶχε κερδίσει ὅμως τόν σεβασμό ὅλων αὐτῶν! Γιατί ἔμεινε ἀταλάντευτος σέ αὐτό πού πίστευε! Ὁδήγησε τά πράγματα ἐκεῖ! Ὡς ἀληθινός ἡγέτης!

Ἐμμανουήλ Β. Βολουδάκης

Η ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

Ἡ φετινή Καλοκαιρινή ἐκδρομή τοῦ Νεανικοῦ μας Κέντρου, μέ τήν εὐκαιρία τῆς λήξεως τῶν Κατηχητικῶν μαθημάτων, θά πραγματοποιηθεῖ τό Σάββατο 21 Ἰουνίου 2014 στόν καταπράσινο Παρνασσό.

Στό πρόγραμμα περιλαμβάνεται ἐπίσκεψη στό Μαυσωλεῖο τῶν θυμάτων τῆς 10ης Ἰουνίου 1944, στό Δίστομο Βοιωτίας, καί προσκύνημα στήν γυναικεία Ἱερά Μονή Ἱερουσαλήμ Δαύλειας.

Βεβαίως, τά παιδιά μας ἐκτός ἀπό τήν λατρευτική εὐκαιρία, θά ἔχουν τήν ἄνεση χρόνου γιά νά ψυχαγωγηθοῦν, ὅπως τό ἔχουν ἰδιαίτερη ἀνάγκη ὅσοι ζοῦν στό ἀπαράκλητο περιβάλλον τῆς Πρωτεύουσας, νά χαροῦν μέ τήν ψυχή τους ποδόσφαιρο καί ἄλλα ὁμαδικά παιχνίδια, ἀλλά καί νά ἐπικοινωνήσουν μεταξύ τους καί νά συνδεθοῦν περισσότερο.

Προσκαλοῦνται παιδιά καί γονεῖς νά δηλώσουν τή συμμετοχή τους στόν π. Πασχάλη, τό ἀργότερο μέχρι 18 Ἰουνίου 2014.

Τό μήνυμα τοῦ διαγωνισμοῦ Eurovision 2014

Δευτέρα 12 Μαΐου 2014 σήμερα καί ὅλοι σχολιάζουν τά ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Eurovision!

Ἡ Αὐστρία, μέ τή συμμετοχή της κατάφερε νά στρέψει τά φῶτα τῆς δημοσιότητας ἐπάνω της καί νά προβάλει, ἀνοιχτά καί χωρίς ἴχνος ντροπῆς, τό νέο ἦθος τῆς "ἀπελευθερωμένης" Εὐρώπης! Ἡ **"γυναῖκα μέ τά μούσια"** ψηφίστηκε ἀπό ὅλες τίς Εὐρωπαϊκές χῶρες ὡς ἡ καλλίτερη παρουσία τοῦ φετινοῦ διαγωνισμοῦ! Ὁ ὑπουργός Πολιτισμοῦ τῆς Αὐστρίας μάλιστα, Τζόσεφ Ὀστεμάγιερ, δήλωσε μέ καμάρι ὅτι ἡ νίκη τῆς Αὐστρίας «εἶναι ἐπίσης μιά νίκη τῆς Εὐρώπης γιά τήν ἀνεκτικότητα καί τό σεβασμό» ἐνῶ ἡ Conchita Wurst (ἡ γυναῖκα μέ τά μούσια) ἀφιέρωσε τή νύχτα σέ ὅλους ὅσοι πιστεύουν σέ ἕναν κόσμο εἰρήνης καί ἐλευθερίας, σέ ὅλους ὅσοι θέλουν νά προχωροῦν μπροστά χωρίς νά μένουν προσκολλημένοι στό παρελθόν!

Ἀκοῦτε; Ἡ νίκη τῆς Εὐρώπης γιά τήν ἀνεκτικότητα καί τό σεβασμό, εἶπε ὁ κ. Ὑπουργός! Ἡ ἀνεκτικότητα δηλαδή πού δείχνουν οἱ κοινωνίες σέ κάθε εἴδους διαστροφή καί ἡ ἀναγνώριση τοῦ δικαιώματος στόν κάθε "διαφορετικό" νά κάνει τίς ἐπιλογές του στήν προσωπική του ζωή, ἔγινε σήμερα σημαία νίκης καί προβολῆς ὅλων ὅσοι ἀποτελοῦν ντροπή γιά τό ἀνθρώπινο εἶδος! Ἐν ὀνόματι τοῦ δικαιώματος τοῦ κάθε ἀνθρώπου νά κάνει τίς ἐπιλογές του χωρίς νά τόν κατακρίνει δημόσια κανείς, διακηρύσσεται σήμερα ἀπό ὅλη τήν Εὐρώπη ὅτι αὐτά πού μέχρι χθές ξέραμε ὡς φυσιολογικά καί ἀνθρώπινα δέν εἶναι ἀπόλυτα! Αὐτά πού μέχρι χθές ὁρίζαμε σάν φυσιολογικά, σήμερα ἀνατρέπονται! Ἕνα νέο φῦλο ἀνθρώπου ἀνακαλύφθηκε τόν 21ο αἰῶνα! Ἕνα φῦλο πού δέν εἶναι οὔτε ἄνδρας οὔτε γυναῖκα! Αὐτό εἶναι τό νέο ἐπίτευγμα τῆς ἀνθρωπότητος καί κάθε ἀντίδραση στήν ἀποδοχή του συνεπάγεται "λιθοβολισμό" καί τιμωρία!!

Ποιός προβληματίζεται μέ τά ἀθῷα ἐρωτήματα τῶν μικρῶν παιδιῶν: "μαμά, πῶς γίνεται αὐτή ἡ κυρία νά ἔχει μούσια;" Ποιός ἀσχολεῖται μέ τίς ἀπαντήσεις πού πρέπει νά δοθοῦν; Ἡ ἀπάντηση, σοῦ λένε, εἶναι μιά: ὁ καθένας ἔχει δικαίωμα νά εἶναι ὅπως θέλει!

Γιατί λοιπόν καί ὁ κλέφτης νά μπαίνει φυλακή; Γιατί ὁ παιδεραστής νά διώκεται; Γιατί νά μήν θεωρήσουμε, μέ τήν ἴδια λογική, ὅτι ἔχουν κι αὐτοί "ἰδιαιτερότητες"; Ὅλες οἱ ἰδιαιτερότητες εἶναι ἴσες ἀλλά μερικές εἶναι πιό ἴσες ἀπό τίς ἄλλες; (γιά νά παραφράσουμε τήν περίφημη φράση τοῦ Ὄργουελ).

Μήπως εἶναι ἡ ἐποχή μας, αὐτό πού χαρακτήριζε κάποτε ὁ Παπαδιαμάντης: "τά ὕστερα τοῦ κόσμου;" **Τό πιό λυπηρό ἀπό ὅλα εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἔδωσε σέ αὐτήν τήν συμμετοχή τούς περισσότερους βαθμούς!** Αὐτό εἶναι τό νέο ἦθος πού ἀποδέχεται ἡ Πατρίδα μας; Σέ αὐτήν τήν κοινωνία θέλουμε νά μεγαλώνουν τά παιδιά μας; Μᾶς ἐκφράζει τό ἦθος αὐτό τῆς Εὐρώπης;

Δυσκολεύομαι πολύ νά ἀποδεχθῶ ὅτι αὐτή ἡ ψηφοφορία προῆλθε ἀπό τόν ἑλληνικό λαό. Κι ὅμως: τό 50% τῆς βαθμολογίας προέρχεται ἀπό τό κοινό καί τό ὑπόλοιπο 50% ἀπό τήν Κριτική Ἐπιτροπή. Ποιά εἶναι αὐτή ἡ Κριτική Ἐπιτροπή πού ἔχει ἀναλάβει τήν ἐκπροσώπηση ἀλλά καί τή διαπαιδαγώγηση τῆς Ἑλλάδος; Ποιός τήν ὅρισε ὡς ἁρμόδια; Ποιά πρόσωπα τήν ἀποτελοῦν καί ποιά ἡ ἱστορία καθενός ἀπό αὐτά; Μᾶς ἀπασχόλησε καθόλου τό θέμα αὐτό; Διεκδικήσαμε τό δικαίωμα λόγου στήν ἀπόφαση αὐτή; Τί περιμένουμε ὡς λαός; Νά διαλυθοῦν τά πάντα στήν Πατρίδα μας, νά γίνουν ὅλα στάχτη καί νά ἔρθει τότε ἕνας ἄλλος **Καποδίστριας** νά τήν ἀνοικοδομήσει; Γιατί δέν ἀντιδροῦμε ὅσο εἶναι καιρός;

Μαρίνα Διαμαντῆ

ΑΣ ΠΕΣΟΥΝ ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ

Στίς 10 Μαΐου 2014 ἔλαβε χώρα ὁ γνωστός σέ ὅλους ἀκόμα καί σέ αὐτούς πού δέν ἀσχολοῦνται καί δέν τό παρακολουθοῦν, μουσικός διαγωνισμός **Eurovision**. Ἕνας μουσικός διαγωνισμός πολυδιαφημισμένος καί πολυσυζητημένος, τοῦ ὁποίου τά ἀποτελέσματα ἀνακοινώνονται σέ ὁλόκληρη τήν Εὐρώπη, ἄν ὄχι σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Φέτος, λοιπόν, στόν διαγωνισμό αὐτό ὁ νικητής –ἤ ἡ νικήτρια– ἦταν ἡ Αὐστρία τήν ὁποία ἐκπροσωποῦσε ἕνας ἄντρας ὁ ὁποῖος ἀποφάσισε νά ἀλλάξει φῦλο καί νά μεταμορφωθεῖ σέ γυναῖκα. Καί σάν νά μήν ἔφτανε αὐτό, θέλοντας μέ κάποιο τρόπο νά κάνει τήν ἐπανάστασή του καί νά νιώσει μοναδικός ἔναντι ὅλων τῶν ὑπολοίπων πού βρίσκονται στήν ἴδια κατάσταση μέ αὐτόν, ἐπέλεξε νά ἀφήσει μούσι, μέ ἀποτέλεσμα γιά πρώτη φορά –ἐκτός ἀπό παραστάσεις παλαιῶν τσίρκων– νά ἐμφανίζεται "γυναῖκα" μέ γένια! Αὐτός –ἤ αὐτή– ἦταν ὁ νικητής! Ἡ νίκη αὐτή ὅμως, δέν ἦταν ξεκάθαρη καί προκάλεσε πολλά σχόλια καί ἀμφισβητήσεις, γιατί ποτέ μέχρι τώρα δέν ἔχει ὑπάρξει τόσο μεγάλη διαφορά ἀνάμεσα στίς ψήφους τοῦ κοινοῦ καί τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς, γεγονός πού φανερώνει ὅτι ἡ "νίκη" ἦταν μᾶλλον προαποφασισμένη καί κατευθυνόμενη.

Σίγουρα ὁ καθένας μπορεῖ νά κάνει αὐτό πού ἐπιθυμεῖ καί ἡ ζωή τοῦ καθενός βρίσκεται στά χέρια του, καθώς ἐπίσης καί τά προσωπικά τοῦ καθενός δέν ἀφοροῦν κανέναν ἄλλον, ὅμως, τελικά, δέν ὑπάρχουν καί κάποια ὅρια; Τόν μουσικό αὐτό διαγωνισμό ὑπάρχει πολύ μεγάλη

περίπτωση νά τόν παρακολουθοῦν παιδιά μικρῆς ἡλικίας. Πῶς λοιπόν θά ἀντιδράσουν αὐτά τά παιδιά, τά ὁποῖα δέν γνωρίζουν τέτοιου εἴδους καταστάσεις, δέν γνωρίζουν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νά φτάσει στό σημεῖο νά ἀρνεῖται τή φύση του, τή φύση πού τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός καί νά προσπαθεῖ νά τήν ἀλλάξει ὅταν παρατηρήσουν κάτι τέτοιο; Δέν θά μπερδευτοῦν; Δέν θά συγχιστεῖ τό μυαλό τους μπροστά σέ κάτι τέτοιο; Καί πόσο μάλιστα ἀπό τή στιγμή πού ἕνα τέτοιο περιστατικό ἐπιβραβεύεται, καθώς ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ὁ νικητής τοῦ μουσικοῦ διαγωνισμοῦ. Εἶναι πολύ πιθανό νά ἀποτυπωθεῖ στό μυαλό τους αὐτό. Πέρα ἀπό ὅλα τά ὑπόλοιπα, τί πρότυπα δημιουργοῦνται στά παιδιά; Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό πρότυπα, ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη νά ὑπάρχει κάποιος ἄνθρωπος πού νά θαυμάζουμε, κάποιος καλύτερος ἀπό ἐμᾶς, ἔτσι ὥστε νά προσπαθοῦμε νά τόν φτάσουμε. Καί ἔχει πολύ μεγάλη σημασία τό ποιόν θά χρησιμοποιήσουμε ὡς πρότυπό μας καθώς ἐξαρτᾶται σέ πολύ μεγάλο βαθμό ἀπό αὐτό καί ἡ πορεία πού ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θά ἀκολουθήσουμε. Πῶς εἶναι δυνατόν, λοιπόν, στήν ἐποχή μας μέ τέτοια εὐκολία νά παρουσιάζουν κάτι τέτοιο στήν τηλεόραση ἀγνοῶντας ὅλα τά παραπάνω;

Ζοῦμε σέ μιά ἔκρυθμη ἐποχή ὅπου κάθε μέρα συμβαίνουν γεγονότα δυσάρεστα, ὅπου οἱ ἐξελίξεις τρέχουν μέ τέτοια ταχύτητα πού κανείς δέν προλαβαίνει, ὄχι ἁπλῶς νά δράσει ἔτσι ὥστε νά μπορέσει νά ἀλλάξει τά γεγονότα πού συμβαίνουν, ἀλλά δέν προλαβαίνει οὔτε νά μιλήσει νά ἀρθρώσει ἔστω κάποια λέξη γιά ὅλα αὐτά καί παρόλα αὐτά ἡ μέρα πού ὁ μουσικός διαγωνισμός τῆς eurovision λαμβάνει χώρα εἶναι "ἱερή" καί ὅλοι πρέπει νά ἀσχολοῦνται μέ αὐτή, νά ἀπασχολοῦν τό μυαλό τους μέ αὐτή καί μέ τίποτα ἄλλο. Αὐτός ἴσως εἶναι καί ὁ λόγος πού δημιουργεῖται τόσο σάλος καί εἰδικά φέτος περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη χρονιά καθώς φέτος τά γεγονότα μᾶς ξεπερνοῦν. Ἴσως δέν εἶναι τυχαῖο τό ὅτι οἱ ψῆφοι τοῦ κοινοῦ δέν συμφωνοῦσαν μέ τίς ψήφους τῆς ἐπιτροπῆς καί τό ὅτι ἐπέλεξαν τόν συγκεκριμένο διαγωνιζόμενο γιά νικητή. Εἶναι γνωστό πώς ὅσο περισσότερο κάτι προκαλεῖ, τόσο περισσότερο ἀσχολοῦνται οἱ ἄνθρωποι μέ αὐτό γιά μεγάλο χρονικό διάστημα, γράφουν καί συζητοῦν μονάχα γιά αὐτό. Τό μυαλό τῶν ἀνθρώπων ἀποσπᾶται ἀπό τά σημαντικά καί αὐτό συμφέρει. Γιά πρώτη φορά ἀμφισβητεῖται φανερά ὁ θεσμός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης μέ τήν δημιουργία τοῦ κινήματος τῶν εὐροσκεπτικιστῶν, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἡ κάθε χώρα πρέπει νά διατηρήσει τά δικά της ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά καί ὄχι νά ἀπορροφηθεῖ ἀπό αὐτό πού χαρακτηρίζεται ὡς Ἑνωμένη Εὐρώπη, μέ ἀποτέλεσμα νά γίνουν ὅλες οἱ χῶρες ἴδιες χάνοντας τήν μοναδικότητά τους. Γιά πρώτη φορά ἀπειλεῖται ἡ Εὐρώπη ὄχι ἀπό κάποιον ἐξωτερικό

ἐχθρό ἀλλά ἀπό τόν ἴδιο τόν ἑαυτό της, ἀπό τίς χῶρες πού τήν ἀπαρτίζουν. Καί αὐτή εἶναι ἡ φορά πού παρατηρεῖται καί ἡ ἐπίμονη προσπάθεια τῶν ἰσχυρῶν νά στρέψουν τό μυαλό τῶν ἀνθρώπων πρός μιά ἄλλη κατεύθυνση παρουσιάζοντας κάτι χυδαῖο καί προκλητικό ἔτσι ὥστε νά ἀγνοήσουν οἱ ἄνθρωποι ὅλα τά ὑπόλοιπα καί νά μήν καταφέρουν νά βλάψουν αὐτό τό τερατῶδες πολιτικό μόρφωμα πού ὀνομάζεται Εὐρωπαϊκή Ἕνωση ἀπασχολῶντας καί ταὐτόχρονα ἀποχαυνώνοντας τό μυαλό τους μόνο μέ αὐτό καί ὄχι μέ τά οὐσιώδη.

Ἐπιπλέον ἡ Εὐρώπη προσπαθεῖ νά παρουσιαστεῖ ἑνωμένη διοργανώνοντας ἕναν μουσικό διαγωνισμό στόν ὁποῖο ἔχει ὁριστεῖ νά συμμετέχουν ὅλα τά μέλη της ὅμως ἡ διάσπασή της ἀκόμα καί σέ αὐτό γίνεται ὁλοένα καί περισσότερο φανερή. Πέρα ἀπό τό ὅτι ὑπάρχουν ὁρισμένα "μπλόκ"–ὁρισμένες χῶρες δηλαδή πού εἴτε ἐπειδή ἡ μιά συνεργάζεται μέ τήν ἄλλη, εἴτε ἐπειδή συνορεύουν, εἴτε ἐπειδή ἔχουν καλές σχέσεις μεταξύ τους, ψηφίζουν ἡ μιά τήν ἄλλη, ὑπάρχουν καί ἄλλες πού ἡ μιά θέλει νά κατατροπώσει τήν ἄλλη. Πρίν λίγο καιρό συνέβησαν τά γεγονότα στήν Κριμαία ἡ ὁποία ἀποφάσισε μέ δημοψήφισμα –δημοκρατικότατα δηλαδή– νά ἀποσπαστεῖ ἀπό τήν Οὐκρανία καί νά ἑνωθεῖ μέ τήν Ρωσία ἀντίθετα μέ τήν ἐπιθυμία τῆς Εὐρώπης πού μεθόδευε τήν ἔνταξη τῆς Οὐκρανίας στήν Ε.Ε. Στόν μουσικό αὐτό διαγωνισμό λοιπόν, ὅσον ἀφορᾶ τίς συμμετοχές τῆς Οὐκρανίας καί τῆς Ρωσίας προσπαθοῦσαν νά καταλάβουν ἄν οἱ πολῖτες πού ἐπιθυμοῦσαν νά καταχωρήσουν τίς ψήφους τους ἀνῆκαν στό Οὐκρανικό ἤ στό Ρωσικό τηλεφωνικό δίκτυο ἀνιχνεύοντας τίς συσκευές τῶν κινητῶν τους. Μιά Εὐρώπη πού μέσα ἀπό κάτι τέτοιο προσπαθεῖ νά παρουσιαστεῖ ὡς ἑνωμένη εἶναι τελικά περισσότερο διασπασμένη ἀπό ποτέ.

Τελικά ἡ Εὐρώπη προσπαθεῖ νά ἀποδείξει ὅτι εἶναι φιλελεύθερη, ὅτι τήν διακατέχει ἕνα ἐλεύθερο πνεῦμα καί ὅτι ἀποδέχεται ὅλους τούς ἀνθρώπους προσφέροντάς τους ἴσες εὐκαιρίες καί δυνατότητες, στήν πραγματικότητα ὅμως αὐτό πού διαφημίζει καί αὐτό πού προβάλλει εἶναι ὁ,τιδήποτε μπορεῖ νά διαβρώσει τό ἦθος καί τίς ἀρχές τοῦ ἀνθρώπου, ὁ,τιδήποτε μπορεῖ νά βλάψει τήν ψυχή του τόν πολυτιμότερο δηλαδή θησαυρό του. Μήπως ἡ μάσκα αὐτή τῆς Εὐρώπης εἶναι τόσο καλά τοποθετημένη ὥστε ἀδυνατοῦν οἱ ἄνθρωποι νά τή διακρίνουν, ἀδυνατοῦν νά ἀντιληφθοῦν τό πραγματικό της πρόσωπο καί γιά αὐτό ξεγελιοῦνται; Ὑποστηρίζει, προβάλλει καί διαφημίζει τούς ὁμοφυλόφιλους καί κάθε λογῆς ἄλλους ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν κάνει τίποτα στή ζωή τους, δέν ἔχουν πετύχει ἀπολύτως τίποτα καί δέν μποροῦν σέ καμία περίπτωση νά ἀποτελέσουν πρότυπα, ὅμως ὅταν πρόκειται γιά κάποιον πού ἔχει πετύχει, ἤ πού τοὐλάχιστον προσπαθεῖ γιά κάτι καλύτερο, αὐτός δέν

διαφημίζεται, δέν γίνεται γνωστός στούς ἀνθρώπους καί μόνο ἄν ψάξει κάποιος πολύ μπορεῖ νά τόν ἀνακαλύψει. Γίνεται λόγος γιά μιά ἑνωμένη φιλελεύθερη Εὐρώπη ἐνῷ στήν πραγματικότητα αὐτό τό μόρφωμα πού χαρακτηρίζεται κατά αὐτόν τόν τρόπο καί προβάλλεται ὡς τό ἰδανικό εἶναι καί διασπασμένο –καθώς ὁ ἕνας θέλει νά κατατροπώσει καί νά καταστρέψει τόν διπλανό του– καί φασιστικό, καθώς αὐτά πού προβάλλει εἶναι αὐτά πού ὁρισμένοι ἄνθρωποι θέλουν νά προβάλλουν καί εἶναι τό μοντέλο πού ὁρισμένοι ἄνθρωποι ἔχουν δημιουργήσει στό μυαλό τους γιά τόν κόσμο. Καί, τελικά, πόσες ἀντιστάσεις πρέπει νά ἔχει κανείς; Ἕνα παιδί πῶς θά μεγαλώσει σέ ἕναν τέτοιο κόσμο ὅταν γιά αὐτό, πού ἡ ἐπιβράβευση εἶναι πολύ σημαντική, βλέπει τέτοια ἄτομα νά ἐπιβραβεύονται;

Ζοῦμε στήν ἐποχή τοῦ παραλογισμοῦ στήν ἐποχή ὅπου τό κάθε παράλογο μᾶς τό ἐπιβάλλουν σάν φυσιολογικό καί προσπαθοῦν μέ ὁποιοδήποτε μέσο καί μέ ὁποιοδήποτε τρόπο νά μᾶς τό περάσουν στό ὑποσυνείδητό μας σάν κάτι τέτοιο. Καί φυσικά τίποτα δέν εἶναι τυχαῖο... Πρέπει καί ἔχουμε ὑποχρέωση νά ξυπνήσουμε καί νά μήν τούς ἐπιτρέπουμε νά μᾶς κοιμίζουν μέ τά κάθε εἴδους ὑπνωτικά πού μᾶς προσφέρουν ὅπως τήν Eurovision καί ἄλλα τέτοια παρόμοια... γιατί σήμερα περισσότεροι ἄνθρωποι ἀπασχολοῦν τό μυαλό τους μέ αὐτά, παρά μέ τά σημαντικά, ὅπως εἶναι οἱ Εὐρωεκλογές ὅπου καθορίζεται σέ μεγάλο βαθμό τό μέλλον μιᾶς χώρας καί ἄρα τῶν πολιτῶν πού τήν ἀπαρτίζουν.

26 Μαΐου 2014, μιά μέρα μετά τίς Εὐρωεκλογές, πολύ λιγότεροι ἄνθρωποι θά ἀσχοληθοῦν μέ τό ἀποτέλεσμα, οἱ περισσότεροι θά τό προσπεράσουν καί σέ λίγες μέρες ἀκόμα καί ἄν εἶναι δυσαρεστημένοι θά ξεχάσουν τί συνέβη καί ἀκόμα λιγότεροι θά κάτσουν μέ ἀγωνία νά παρακολουθήσουν τήν καταμέτρηση ψήφων ἀπό ὅσους μέ ἀγωνία παρακολούθησαν τήν Eurovision καί ὅλη τήν διαδικασία, πού ἔλαβε χώρα σέ αὐτόν τόν μουσικό διαγωνισμό!

Πρέπει νά ξυπνήσουμε καί ὡς ἄνθρωποι καί σάν λαός. Νά ἀναλογισθοῦμε τά λάθη μας καί τό τί μᾶς ὁδήγησε ἐδῶ πού φθάσαμε! Πρέπει νά ἀλλάξουμε τή νοοτροπία μας, τόν τρόπο σκέψης μας καί νά πάρουμε τά καλά στοιχεῖα τῶν προγόνων μας αὐτά πού τούς ἔκαναν νά ἀντιστέκονται, νά ἔχουν ψυχή, νά πολεμοῦν γιά τά ἰδανικά τους γιά αὐτά πού πιστεύουν καί νά μήν ἐνδιαφέρονται τό πόσους συμμάχους θά ἔχουν καί τό ἄν κάποιος θά τούς ἐναντιωθεῖ γιατί ἡ φλόγα πού ἔνιωθαν μέσα τους, ἡ φλόγα τῆς ψυχῆς τους ἦταν πολύ πιό δυνατή. Μόνο ἔτσι, μόνο κατ' αὐτόν τόν τρόπο ἀλλάζοντας τόν ἑαυτό μας, ξαναζεσταίνοντας τήν ψυχή μας ἔτσι ὥστε αὐτή ἡ φλόγα ἀκόμα καί ἄν στήν ἀρχή εἶναι μόνο

μιά μικρή φλογίτσα νά ἀρχίσει νά καίει μέσα μας θά μπορέσουμε νά ἀλλάξουμε καί τόν κόσμο γύρω μας καί τίς καταστάσεις πού ἐπικρατοῦν καί τήν χώρα ὁλόκληρη. Ὁ Καποδίστριας κατάφερε μέ αὐτή τήν φλόγα πού ἔκαιγε μέσα του, μέ τήν θέλησή του καί μέ τήν πίστη του στό Θεό νά χτίσει ἀπό τήν ἀρχή, ἀπό τά ἐρείπια μιά χώρα μέσα σέ 3 χρόνια, ἐμᾶς πόσο θά μᾶς πάρει;

Χρύσα Μπέτα
Φοιτήτρια

"ΒΑΤΡΑΧΟΙ"

Η παρουσίαση θεατρικῶν ἔργων μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά καταδυθοῦμε στά κείμενά τους, νά ἀνασύρουμε μαργαριτάρια καί νά τά μεταφέρουμε στούς ἀναγνῶστες τῆς Ἐνοριακῆς Εὐλογίας μέ τά σχόλιά μας.

Μία ἀπό τίς χωρίς βωμολοχίες κωμωδίες τοῦ κορυφαίου ἀρχαίου Ἕλληνα κωμωδιογράφου Ἀριστοφάνη (448-380 π.Χ.) εἶναι τό ἔργο "Βάτραχοι" πού παρουσιάζεται, ἀπό τό ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ κατά τούς θερινούς μῆνες σέ διάφορα μέρη τῆς πατρίδος μας».

Μέ εὐφυῆ εὑρήματα, ὁ ποιητής διατυπώνει σημαντικές ἀλήθειες ὄχι μόνον γιά τούς συμπατριῶτες του Ἀθηναίους. Διαπιστώνοντας ὅτι μετά τόν θάνατο τοῦ Εὐριπίδη δέν ἔχει μείνει στήν Ἑλλάδα κανένας ἀξιόλογος τραγικός ποιητής, ὁ θεός Διόνυσος ἀποφασίζει νά τόν πάρει ἀπό τόν Ἅιδη καί νά τόν φέρει στήν Ἀθήνα. Μέ τόν δοῦλο του Ξανθία πηγαίνει στήν Τίρυνθα, στόν Ἡρακλῆ, πού εἶχε πάρει ἀπό τόν Ἅιδη τόν Κέρβερο, γιά νά ζητήσει ὁδηγίες πῶς θά μπεῖ στόν Ἅιδη. Ὁ Διόνυσος φοράει λεοντή καί κρατᾶ ρόπαλο ὅπως ὁ Ἡρακλῆς. Μέ ἐξωτερικά στοιχεῖα θέλει νά ἀναπληρώσει τήν ἔλλειψη γενναιότητας! Στήν ἐξέλιξη τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἔργου ἡ δειλία του θά λάμψει, συνεισφέροντας στό κωμικό στοιχεῖο τοῦ ἔργου. Καί ἡ ἀμφίεσή του θά τοῦ δημιουργήσει πρόσθετα προβλήματα. Μέ τήν δηλωμένη πρόθεση τοῦ Διονύσου νά ἐπαναφέρει στή ζωή τόν Εὐριπίδη, ἴσως ὁ Ἀριστοφάνης θέλει νά δείξει ὅτι δέν εἶναι προκατειλημμένος ἐναντίον τοῦ ποιητῆ πού εἶχε δεχτεῖ τά σατιρικά βέλη του.

Ὁ Ἀριστοφάνης δέν διστάζει νά σχολιάσει δυσμενῶς ἤ εὐμενῶς ὁμοτέχνους του, ἐπωνύμως, μέ τό στόμα τῶν προσώπων τοῦ ἔργου, π.χ. τούς ποιητές κωμωδιῶν Φρύνιχο, Λύκη καί Ἀμειψία. Ἀπαντῶντας στόν Ἡρακλῆ, ὁ Διόνυσος λέει γιά τόν ἀξιόλογο τραγικό Ἀγάθωνα (στίχος 83): "Μ' ἄφησε καί ἔφυγε, κι εἶναι ποιητής

καλός καί γιά τούς φίλους του περιπόθητος". Ἐνῶ γιά τόν ἐπίσης τραγικό ποιητή Ξενοκλῆ (στ. 86): "Μά τόν Δία, μακάρι νά χαθεῖ". Ἕνα εἰρωνικό σχόλιο γιά τόν ἀδέξιο συνθέτη τραγωδιῶν Μόρσινο στόν στίχο 151. Στόν διάλογό του μέ τόν Ἡρακλῆ ὁ Διόνυσος χαρακτηρίζει τόν Εὐριπίδη πονηρό ἄνθρωπο (στ. 80). Ὁ Ἡρακλῆς ρωτᾶ τόν Διόνυσο (στ. 89-91): "Λοιπόν δέν ὑπάρχουν ἐδῶ ἄλλα παιδαρέλια πού συνθέτουν τραγωδίες πιό πολλές κι ἀπό δέκα χιλιάδες ἀκόμη, πού εἶναι πιό φλύαρα ἀπ' τόν Εὐριπίδη περισσότερο ἀπ' ἕνα στάδιο;" Ὁ Αἰσχύλος, πού ἐπιστρέφει ἀπό τόν Ἅιδη στήν Ἀθήνα, λέει στόν θεό Πλούτωνα γιά τόν θρόνο τοῦ πρυτανείου (1515-1519): "... ἐσύ τόν θρόνο μου παράδωσε τον στό Σοφοκλῆ νά τόν προσέχει καί νά τόν διατηρεῖ, ὡσότου κάποτε ἐγώ γυρίσω ἐδῶ. Γιατί αὐτόν ἐγώ θεωρῶ πώς εἶναι δεύτερος στήν σοφία". Κατηγορῶντας τόν Αἰσχύλο, ὁ Εὐριπίδης λέει γιά τόν προγενέστερο τοῦ Αἰσχύλου τραγικό ποιητή Φρύνιχο ὅτι εἶχε "θρέψει ἀνόητους" τούς θεατές (910).

Ὁ Ξανθίας μποροῦσε νά εἶχε ἀπελευθερωθεῖ, ἐάν εἶχε λάβει μέρος στή ναυμαχία τῶν Ἀργινουσῶν κατά τήν διάρκεια τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ Ξανθίας στόν Χάροντα (192): "Μά τόν Δία, δέν πῆρα μέρος, ἐπειδή ἔτυχε νά μέ πονοῦν τά μάτια". Ὁ ποιητής κάνει σατιρικό ὑπαινιγμό γιά Ἀθηναίους, πού γιά νά ἀποφύγουν τήν στράτευση προφασίζονταν ὅτι τούς πονοῦσαν τά μάτια. Λίγοι συμπατριῶτες μας ἀποφεύγουν τήν στράτευση, καί σέ καιρό εἰρήνης, μέ ψευδῆ πιστοποιητικά ἀσθενείας;

Ἐκτός ἀπό τούς φυγόστρατους, ἡ Ἀθηναϊκή κοινωνία εἶχε καί μαυραγορίτες. Ἕνας ἀπ' αὐτούς ἦταν ὁ Θωρυκίωνας γιά τόν ὁποῖο ὁ ποιητής, μέ τό στόμα τοῦ Χοροῦ, γράφει (361-365): "... ἐνῶ ἡ πόλη βρίσκεται σέ κατάσταση κακή ἤ παραδίνει φρούριο ἤ καράβια, ἤ ἀπαγορευμένα εἴδη βγάζει ἀπό τήν Αἴγινα, ὄντας σάν τό Θωρυκίωνα φορομπήχτης κακορίζικος στέλνοντας δέματα, παλαμάρια καί πίσσα στήν Ἐπίδαυρο ἤ πείθει κάποιον νά δώσει χρήματα γιά τά πλοῖα τῶν ἀντιπάλων...". Τά οἰκονομικά συμφέροντα δέν γνωρίζουν ἠθικές ἀναστολές, δέν δυσκολεύονται νά ἐκμεταλλευτοῦν στυγνά ἐνδεεῖς, δέν διστάζουν μπροστά στήν προδοσία.

Ὁ Ἀριστοφάνης ἐπισημαίνει καί ἄλλα ἀρνητικά στοιχεῖα τῆς κοινωνίας ἀναφέροντας τά ὀνόματα τῶν προσώπων πού τά ἔχουν. Στόν στίχο 709 ἀναφέρει τόν μικρόσωμο Κλειγένη ὡς "παμπόνηρο λουτρατζῆ". Ὁ σχολιαστής μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἦταν μέθυσος, συκοφάντης καί φιλοπόλεμος. Εἶχε διατελέσει γραμματέας στό πρυτανεῖο τῆς Ἀθήνας. Τίς οἶδε πῶς κατέλαβε αὐτή τήν δημόσια θέση. Ἡ σύγχρονη Ἑλληνική πραγματικότητα δέν εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπό τέτοιες ἐπιδόσεις. Ὁ Χορός ἐπικρίνει ὅποιον "δέ σταματάει μιά ἐμφύλια διαμάχη καί δέν εἶναι φίλος τῶν πολιτῶν, ἀλλά τούς ξεσηκώνει κι ἀνάβει διαμάχες προσωπικά κέρδη ἐπιθυμῶντας ἤ ὄντας Ἄρχοντας δωροδοκεῖται ...» (359-36Ι). Ὁ ποιητής βάζει τόν Εὐριπίδη νά καυχᾶται γιά δύο μαθητές του, τόν Κλειτοφῶντα καί τόν Θηραμένη (967): Ὁ πρῶτος ἦταν ἕνας πανοῦργος καί ἀργόσχολος Ἀθηναῖος καί ὁ δεύτερος ἕνας ἀπό τούς τριάκοντα τυράννους τῆς Ἀθήνας. Γιά τόν δεύτερο, ὁ Διόνυσος διατυπώνει τό ἀκόλουθο

σχόλιο, μᾶλλον εἰρωνικό: "Ὁ Θηραμένης; Βέβαια εἶναι σοφός ἄνθρωπος καί ἱκανός σέ ὅλα, πού ἄν κάποτε πέσει σέ κακό, δέ ρίχνει κακή, ἀλλά πετυχημένη ἡ ζαριά του" (968-970). Ὁ Ἀριστοφάνης δέν ἀφήνει στό ἀπυρόβλητο πρόσωπα τοῦ κοινωνικοῦ περιθωρίου ὅπως ὁ Κλεισθένης (48), ὁ Μόλωνας (55), ὁ Ἔρυξης (934).

Μία ἄλλη κατηγορία δημοσίων προσώπων τά ὀνόματα τῶν ὁποίων ἀναφέρει ὁ ποιητής εἶναι οἱ στρατιωτικοί. Ὁ Αἰσχύλος ἐκθέτει τί ἔχει προσφέρει ἡ τραγική ποίηση (1039-1042): "Δίδαξε πολλούς ἀντρειωμένους· ἕνας ἦταν ὁ ἥρωας Λάμαχος· ἀπ' αὐτόν ἡ ἱκανότητά μου σύνθεσε πολλούς ἄντρες ἐνάρετους, Πάτροκλους, Τεύκρους λεοντόκαρδους, νά ξεσηκώνω ἔτσι κάθε πολίτη νά θέλει νά παραλληλίσει μ' αὐτούς τόν ἑαυτόν του, ὅταν ἀκούει τή σάλπιγγα." Ὁ Λάμαχος ἦταν Ἀθηναῖος στρατηγός πού σκοτώθηκε κατά τήν ἐκστρατεία στή Σικελία κατά τήν διάρκεια τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (431- 404 π.Χ.). Ὁ Διόνυσος στόν Αἰσχύλο γιά τόν Οἰδίποδα (1195): "Θά ἦταν εὐτυχισμένος ἄν βέβαια εἶχε δράσει σάν στρατηγός μαζί μέ τόν Ἐρασινίδη". Ὁ Ἐρασινίδης ἦταν ἕνας ἀπό τούς ἀθηναίους στρατηγούς πού εἶχαν νικήσει τούς Σπαρτιάτες στή ναυμαχία τῶν Ἀργινουσῶν. Τόν Ἀρχένομο, διοικητή μοίρας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ στόλου πού αἰχμαλωτίσθηκε στούς Αἰγός ποταμούς καθώς καί τόν στρατηγό Ἀδείμαντο προσκαλεῖ ἐπιτακτικά ὁ Πλούτωνας (1507, 1513).

Θα ἦταν ἀδιανόητο γιά τόν Ἀριστοφάνη νά ἀφήσει ἔξω ἀπό τό ἔργο του τούς συγχρόνους του πολιτικούς. Ὁ Χορός λέει πρός τόν Ξανθία (541): "... τό νά γέρνει πρός τό βολικότερο εἶναι χαρακτηριστικό ἄντρα ἱκανοῦ πού ἀπό τή φύση του μοιάζει τό Θηραμένη." Ὁ Θηραμένης ἦταν πολιτικός μέ ἄστατες πολιτικές ἀπόψεις προσανατολισμένου πρός τήν ὀλιγαρχική παράταξη. Πολιτικά καιροσκόπος ὑπῆρξε ἕνας ἀπό τούς τριάκοντα τυράννους. Τόν πολιτικό τῆς δημοκρατικῆς παρατάξεως Ἀρχέδημο, ὁ Διόνυσος τόν χαρακτηρίζει "τσιμπλιάρη" (588). Μιά αἰχμή γιά τήν φιλοδοξία τοῦ πολιτικοῦ Κλεοφῶντα στόν στίχο 679. Καί ἕνα "καρφί" μέ τό στόμα τοῦ Χοροῦ γιά τόν πολιτικό Φρύνιχο, ραδιοῦργο, ἐχθρό τοῦ Ἀλκιβιάδη (689): "... κι' ἄν κάποιος ἀστόχησε ξεγελασμένος ἀπό τίς ἀπάτες τοῦ Φρύνιχου".

Ἡ πολιτεία τοῦ Ἀλκιβιάδη εἶναι γνωστή. Ὁ Διόνυσος ζητᾶ τήν γνώμη τοῦ Αἰσχύλου καί τοῦ Εὐριπίδη γι' αὐτόν. Ὁ Εὐριπίδης ἀπαντᾶ: "Μισῶ τόν πολίτη ἐκεῖνον πού, γιά νά ὠφελήσει τήν πατρίδα του εἶναι ἀργοκίνητος, ἀλλά γιά νά τῆς προξενήσει μεγάλα κακά, γοργός, πού στόν ἑαυτόν του εἶναι ὠφέλιμος κι' ἀνώφελος στήν πόλη του". Καί ὁ Αἰσχύλος: "Δέν πρέπει μέσα στήν πόλη ν' ἀνατρέφουμε ἕνα λιονταρόπουλο –πρό πάντων δέν πρέπει νά ἀνατρέφουμε λιοντάρι μές στή πόλη– ἄν ὅμως κάποιο ἀνατραφεῖ, πρέπει νά ὑπηρετοῦμε τή φύση του."

Ἄν ὁ ἱστορικός Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος εἶδε τήν συνέχεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ στή διχόνοια, μποροῦμε νά τήν ἀναγνωρίσουμε καί στήν πολιτική μας ἱστορία ἀπό τήν ἀρχαία Ἑλλάδα μέχρι τίς ἡμέρες μας. Σύντομη παρένθεση ἡ διακυβέρνηση τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια, τοῦ μόνον σωστοῦ κυβερνήτη. Ἔλλειψη πνευματικῆς καλλιέργειας, ἔλλειψη τοῦ σωστοῦ ἤθους καί στούς ἄρχοντες καί στόν

λαό. Οἱ συνέπειες γνωστές. Ἡ τρέχουσα πολλαπλή κρίση πού ἀντιμετωπίζουμε θά μᾶς συνετίσει;

Ὁ θεός Πλούτωνας, πού βασιλεύει στόν Ἅιδη, ὀργανώνει δραματικό ἀγῶνα, στόν ὁποῖο παίρνουν μέρος ὁ Αἰσχύλος καί ὁ Εὐριπίδης. Κριτής ὁ θεός Διόνυσος. Πρίν ἀπό τήν ἔναρξη τοῦ ἀγῶνα παρακολουθοῦμε μιά ἔντονη ἀντιδικία μεταξύ τῶν δύο τραγικῶν. Διαπιστώνουμε καί ἐδῶ ὅτι οἱ λεγόμενοι πνευματικοί ἄνθρωποι δέν χαρακτηρίζονται πάντα ἀπό πνευματική ἀνωτερότητα ἤθους. Ὁ Διόνυσος προσπαθεῖ νά τούς κατευνάσει, τούς ἐπιβάλλει νά προσευχηθοῦν.

Κατά τόν ἀγῶνα ὁ καθένας ὑπεραμύνεται τοῦ δικοῦ του ἔργου καί κατηγορεῖ τόν ἄλλον γιά ἐλαττώματα τῶν ἔργων του. Ὁ Αἰσχύλος, μάλιστα, ἐπισημαίνει τίς δυσμενεῖς συνέπειες πού ἔχουν τά ἔργα τοῦ Εὐριπίδη στήν κοινωνία. Εἶναι γνωστό τό φαινόμενο ὁ κάθε δημιουργός νά θεωρεῖ τά δικά του ἔργα καλύτερα τῶν ὁμοτέχνων του. Παρά τίς διαφορές τους καί τήν μεταξύ τους ἀντιδικία, οἱ δύο τραγικοί ποιητές συμφωνοῦν στήν ἀναγνώριση τῆς σημασίας τῆς τραγωδίας, τῆς παιδευτικῆς της ἀξίας. Ὁ Διόνυσος "ζυγίζει" τήν ποίησή τους, βρίσκει ὅτι οἱ στίχοι τοῦ Αἰσχύλου βαραίνουν περισσότερο, ἀλλά δέν μπορεῖ νά ἐκφέρει τελική κρίση. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζει τήν ἀξία τῶν ἔργων τοῦ Εὐριπίδη.

Στόν ἀγῶνα αὐτόν διεξάγεται μία σύγκρουση ἀνάμεσα στήν παλιά τέχνη (Αἰσχύλος) καί στή νέα τέχνη (Εὐριπίδης). Ἐπιχειρεῖται συγκριτική ἀξιολόγηση τῆς παλαιότερης καί νεώτερης τέχνης. Ὁ Αἰσχύλος ἀρθρώνει μιά βαρυσήμαντη ρήση, ὅτι ἡ ἔκφραση πρέπει νά εἶναι ἀνάλογη μέ τό περιεχόμενο (1058).

Τελικά ὁ Διόνυσος προκρίνει τόν Αἰσχύλο ἀφοῦ ἔχει ἀκούσει καί τίς συμβουλές πού θά ἔδιναν στήν πόλη. Ἡ πρόκριση εἶναι βέβαια τοῦ Ἀριστοφάνη, πού θέλει τόν τραγικό ποιητή σοφό σύμβουλο τοῦ λαοῦ. Ὁ Εὐριπίδης ἦταν σοφιστής, εἶχε νέες ἰδέες. Ἡ κατάσταση ὅμως τῆς Ἀθήνας, πρός τό τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, δέν ἐπέτρεπε πειραματισμούς. Προκρίνοντας τόν Αἰσχύλο, ἐξέφραζε τήν ἄποψή του: ἀσφάλεια παρέχει ἡ προσήλωση στίς παραδόσεις, στίς δοκιμασμένες στό καμίνι τοῦ χρόνου ἀξίες.

Νίκος Τσιρώνης





Η ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΒΡΑΒΕΥΕΙ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Γιά δεύτερη συνεχῆ χρονιά, παιδιά τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τῆς Ἐνορίας μας, συμμετεῖχαν στόν Καλλιτεχνικό διαγωνισμό πού διοργάνωσε τό Γραφεῖο Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ὁ φετινός διαγωνισμός ἦταν ἀφιερωμένος στήν ἀναζήτηση τῆς ἐλπίδας καί εἶχε τόν τίτλο «**Ἐπιμένω στό ὄνειρο**».

Δύο βραβεῖα πήρανε τά παιδιά τῆς ἐνορίας μας. Ὁ Παῦλος Χάας, μαθητής Α΄ Γυμνασίου καί ὁ ἀδελφός του Σταῦρος, μαθητής Δ΄ Δημοτικοῦ, ἔλαβαν τό δεύτερο βραβεῖο στήν εἰδική κατηγορία κατασκευῶν, γιά τήν ἐντυπωσιακή κατασκευή πού ἔκαναν ἑνός ἀσθενοφόρου. Ὄνειρό τους ἡ



Ἐκκλησία μας νά ἀποκτήσει κάποτε ἕνα ἀσθενοφόρο τό ὁποῖο θά ἐξυπηρετεῖ ὅλους τούς ἀσθενεῖς τῆς ἐνορίας.

Τό δεύτερο βραβεῖο ἔλαβε καί ἡ Ἀλίκη Διαμαντή, μαθήτρια Στ΄ Δημοτικοῦ, στήν κατηγορία: πεζό κείμενο-ποίημα, μέ τό ὡραιότατο ποίημά της, πού διακρίνεται γιά τήν ὡριμότητά του καί ἔχει τόν ἴδιο τίτλο μέ τόν τίτλο τοῦ διαγωνισμοῦ: «**Ἐπιμένω στό ὄνειρο**».





Ὑπάρχει ἄνθρωπος
πού στή ζωή ποτέ
νά μήν ἔχει ὀνειρευτεῖ;
Τό μέλλον νά μήν ἔχει
ὁραματιστεῖ;

Κάποιοι θέλουν πλούσια ζωή,
κάποιοι ἄλλοι, μοναχική.
Τό μόνο πού πρέπει νά κάνεις
εἶναι ... ὑπομονή
καί τό ὄνειρό σου θά ἐκπληρωθεῖ.

Μήν ἀνησυχεῖς,
στό ὄνειρό σου, κανείς δέν μπορεῖ νά ἐπιβληθεῖ.
Ζῆσε τό ὄνειρό σου, ὅσο εἶσαι ζωντανός,
μήν περιμένεις νά περάσει ὁ καιρός!

Αλίκη Διαμαντή

Συγχαίρουμε ὁλόψυχα ὄχι μόνο τούς βραβευθέντες, ἀλλά καί ὅλους ὅσοι συμμετεῖχαν στόν Διαγωνισμό καί τούς εὐχόμαστε νά μήν σταματήσουν ποτέ νά ὀνειρεύονται καί νά ἀγωνίζονται μέ ἐπιμονή καλλιεργῶντας τούς ἑαυτούς τους κατά Θεόν καί προσφέροντας καί στούς συνανθρώπους τους χαρά καί ἀναψυχή.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὁμιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ»,
Μαυρομιχάλη 96 :

- Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς 11:30 ἕως τίς 1:30 τό μεσημέρι,
μέ γενικό Θέμα:

«Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων τῆς Ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ ὁδηγό τίς "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ" τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τούς ἀκροατές.

Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἕνα μικρό πρόγευμα πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Οἱ Συνάξεις τῆς ΚΥΡΙΑΚΗΣ θά διακοποῦν κατά τόν μῆνα Ἰούλιο.

Κάθε ΤΡΙΤΗ

- Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς Τρίτης, ὁλοκληρώθηκαν στίς 27 Μαΐου.
Τά Θεολογικά μαθήματα θά ἐπαναρχίσουν στίς **7 Ὀκτωβρίου 2014.**

- Η **ΣΧΟΛΗ ΝΕΩΝ** περάτωσε καί αὐτή τόν κύκλο τῶν σεμιναρίων στίς 27 Μαΐου καί θά ἐπαναλειτουργήση στίς **4 Νοεμβρίου 2014.**

Ὑπεύθυνος Συνάξεων: **π. Βασίλειος Βολουδάκης.**

- Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: **«Τό Φῶς τῆς Ἁγίας Γραφῆς στό σκοτάδι τοῦ σύγχρονου κόσμου μας».**
Θά διακοποῦν κατά τούς μῆνες Ἰούλιο καί Αὔγουστο.

Ὑπεύθυνος - Συντονιστής: **π. Φίλιππος Μίαρης.**

